

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Sisè període

Sèrie P - Número 94
4 de febrer de 2015

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 48, primera reunió

Dossier

SUMARI

Pregunta al Govern sobre l'acord de condicions de prestació de servei del Cos de Mossos d'Esquadra (tram. 310-00449/10) p. 4	Pregunta al Govern sobre els pressupostos del 2015 i la lluita contra la deuteràcia al sud d'Europa (tram. 310-00452/10) p. 16
Pregunta al Govern sobre els bombers (tram. 310-00445/10) p. 5	Pregunta al Govern sobre la política de retribucions als alts càrrecs directius i als càrrecs públics (tram. 310-00453/10) p. 16
Pregunta al Govern sobre els efectes que la nova llei de l'impost sobre societats tindrà en les associacions i entitats sense ànim de lucre (tram. 310-00450/10) p. 6	Pregunta al president de la Generalitat sobre el pla de xoc i d'emergència social per a les persones en situació de pobresa (tram. 317-00261/10) p. 18
Pregunta al Govern sobre la competitivitat (tram. 310-00451/10) p. 7	Pregunta al president de la Generalitat sobre l'impuls a la llei electoral en aquesta legislatura (tram. 317-00260/10) p. 19
Pregunta al Govern sobre el concurs de transport sanitari (tram. 310-00444/10) p. 8	Pregunta al president de la Generalitat sobre els motius pels quals la tramitació de la Proposició de Llei de la renda garantida de ciutadania no ha estat considerada prioritària pel Govern (tram. 317-00263/10) p. 20
Pregunta al Govern sobre el concurs d'adjudicació del servei de transport sanitari (tram. 310-00446/10) p. 10	Pregunta al president de la Generalitat sobre la possible reorientació dels pressupostos de la Generalitat per al 2015 (tram. 317-00266/10) p. 21
Pregunta al Govern sobre l'ordenació dels ensenyaments universitaris (tram. 310-00447/10) p. 11	Pregunta al president de la Generalitat sobre la partida d'ingressos públics de la Llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2015 que s'han d'obtenir a partir de negociacions amb l'Estat (tram. 317-00262/10) p. 22
Pregunta al Govern sobre la crisi del sector cítricol (tram. 310-00448/10) p. 12	Pregunta al president de la Generalitat sobre la proposta de renegociació del deute feta pel nou govern de Grècia i sobre el fons per a lluitar contra la pobresa energètica (tram. 317-00264/10) p. 24
Pregunta al Govern sobre les taxes universitàries (tram. 310-00454/10) p. 13	
Pregunta al Govern sobre les condicions laborals del personal sanitari del Consorci Sanitari del Maresme (tram. 310-00455/10) p. 14	

→

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les prioritats del Govern per als propers mesos (tram. 317-00265/10) p. 25

Designació

dels diputats interventors per al període pressupostari del 2015 (tram. 231-00003/10) p. 26

Situació

de compatibilitat d'un diputat (tram. 234-00028/10) p. 26

Comunicació

al Ple de la composició de les meses de les comissions p. 26

Interpel·lació

al Govern sobre polítiques d'ocupació (tram. 300-00263/10) p. 26

Interpel·lació

al Govern sobre les actuacions per a garantir l'accés als subministraments bàsics (tram. 300-00266/10) p. 31

Interpel·lació

al Govern sobre el compliment de la legalitat en el procés de preinscripció escolar (tram. 300-00267/10) p. 37

Interpel·lació

al Govern sobre la política econòmica (tram. 300-00262/10) p. 41

Projecte de llei

d'ordenació de les activitats d'espectacles públics i recreatives (debat de totalitat) (tram. 200-00028/10) p. 46

Proposta

per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de reforma de l'impost sobre el valor afegit sobre el sector de la cultura (tram. 270-00004/10) p. 60

Proposició de llei

sobre el servei escolar de menjador (debat de totalitat) (tram. 202-00066/10) p. 68

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 48.1

La sessió s'obre les deu del matí i sis minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de la vicepresidenta primera, el vicepresident segon i els secretaris primer, tercer i quart. Assisteixen a la Mesa la secretària general i el lletrat Francesc Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Designació dels diputats interventors per al període pressupostari del 2015 (tram. 231-00003/10). Mesa Ampliada. Designació.
3. Situació de compatibilitat d'un diputat (tram. 234-00028/10). Comissió de l'Estatut dels Diputats. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 482, 63).
4. Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament).
5. Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2015 (tram. 200-00033/10). Comissió d'Economia, Finances i Pressupost. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 485, 3).
6. Projecte de llei de mesures fiscals, financeres i administratives (tram. 200-00034/10). Comissió d'Economia, Finances i Pressupost. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 486, 3).
7. Projecte de llei d'ordenació de les activitats d'espectacles públics i recreatives (tram. 200-00028/10). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat (text presentat: BOPC 391, 28).
8. Proposició de llei de modificació del text refós de la Llei de finances públiques de Catalunya, aprovat pel Decret legislatiu 3/2002, del 24 de desembre (tram. 202-00022/10). Comissió promotora. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat (text presentat: BOPC 276, 15).
9. Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de reforma de l'impost sobre el valor afegit sobre el sector de la cultura (tram. 270-00004/10). Comissió de Cultura i Llengua. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 421, 95).
10. Interpel·lació al Govern sobre la gestió del canal Segarra-Garrigues (tram. 300-00265/10). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.
11. Interpel·lació al Govern sobre polítiques d'ocupació (tram. 300-00263/10). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre les actuacions per a garantir l'accés als subministraments bàsics (tram. 300-00266/10). Pere Bosch Cuenca, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
13. Interpel·lació al Govern sobre el compliment de la legalitat en el procés de preinscripció escolar (tram. 300-

00267/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

14. Interpel·lació al Govern sobre la política econòmica (tram. 300-00262/10). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.

15. Interpel·lació al Govern sobre la llei electoral (tram. 300-00264/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.

16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política de reestructuració del deute a escala europea (tram. 302-00241/10). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les escoles bressol (tram. 302-00242/10). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els mitjans materials i personals de l'Administració de justícia (tram. 302-00243/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'amenaça gihadista (tram. 302-00244/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les accions per a desplegar la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (tram. 302-00245/10). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els principals reptes i oportunitats que ofereixen les polítiques de la Unió Europea (tram. 302-00246/10). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

La presidenta

Senyores diputades i senyors diputats, comença la sessió plenària.

La llista de les preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier que tenen vostès.

D'acord amb l'article 84 del Reglament, els recordo que per a aquesta sessió plenària la diputada Begonya Montalbán, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, ha delegat el seu vot, per motius de maternitat, en el portaveu del seu grup, l'il·lustre senyor Jordi Turull.

Permetin-me que doni la benvinguda al nou diputat –que no és nou–, el senyor David Pérez. Benvingut de nou al Parlament de Catalunya.

Així mateix, els faig avinent que, ateses les sol·licituds de dictamen del Consell de Garanties Estatutàries sobre el Projecte de llei de pressupostos per al 2015 i el Projecte de llei de mesures fiscals, financeres i administratives, ambdues sol·licituds presentades pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, els punts 5 i 6 de l'ordre del dia queden posposats, pendents del dictamen.

Per aquest motiu, i d'acord amb la Junta de Portaveus del dia 27 de gener del 2015, l'ordre del dia del Ple queda modificat amb la inclusió de debat de totalitat de la Proposició de llei sobre el servei escolar de menjador, que serà substanciat aquesta tarda.

També els recordo que el punt número 8 de l'ordre del dia, relatiu a la Proposició de llei de modificació del text refós de la Llei de finances públiques de Catalunya, aprovat pel Decret legislatiu 3/2002, serà substanciat demà dijous a les deu.

Abans de començar les preguntes orals, els proposo una alteració en l'ordenació d'aquestes preguntes, de tal manera que la pregunta número 5, que és la pregunta al Govern sobre els bombers, pugui ser substanciada a continuació de la pregunta número 1. És a petició del Govern, ja que el conseller d'Interior haurà d'absentar-se per motius climàtics –ja ho saben. (*La presidentariu. Remor de veus.*) Es pot aprovar per assentiment aquesta alteració? (*Pausa.*)

De moment, pràcticament totes les preguntes orals podran ser substanciades per uns i altres, a excepció de la pregunta que en aquest moment està..., per al conseller Pelegrí; però suposem que abans que acabin les preguntes al Govern podrà ja incorporar-se al Ple. De totes maneres, ja poden veure que falten alguns diputats i diputades, i entenem que anirem resolent aquest problema durant el dia.

Pregunta

al Govern sobre l'acord de condicions de prestació de servei del Cos de Mossos d'Esquadra (tram. 310-00449/10)

Iniciem les preguntes al Govern amb la primera, sobre l'acord de condicions de prestació de servei del Cos de Mossos d'Esquadra. La formula l'il·lustre senyor Xavier Cima, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Xavier Cima Ruiz

Sí; moltes gràcies, presidenta. Bon dia a tothom. Vull començar expressant el meu condol i el del grup parlamentari que represento a la família del mossos d'esquadra que va perdre la vida en acte de servei aquest passat dissabte, 31 de gener, mentre feia un control d'alcoholèmia a Sant Quirze del Vallès.

Conseller Espadaler, a la Comissió d'Interior s'ha fet ressò de les demandes i reivindicacions sindicals del Cos de Mossos d'Esquadra. Per tant, tots els diputats de la comissió hem tingut coneixement i hem seguit amb atenció el procés de negociació obert amb els representants sindicals, que ens consta que ha estat llarg i laboriós.

És obvi que en tot acord ha d'haver-hi elements de millora per fer-lo viable, i ahora s'ha de reconèixer que la seva complexitat augmenta considerablement quan part d'aquest acord inclou qüestions d'horaris. Podríem dir que és molt difícil aconseguir elaborar una proposta horària que agradi a tothom.

Cal tenir també en compte que el personal del Cos de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra es regeix per la seva regulació sectorial específica i, per tant, està exclosa de la Mesa General de la Funció Pública.

El context socioeconòmic i pressupostari actual, que ha afectat tota aquesta legislatura i l'anterior, és substancialment diferent del de l'any 2008, any en què es va signar l'últim gran acord. En conclusió, actualment és objectivament més difícil afrontar les qüestions sindicals, i ens congratula que després de més d'un any de negociacions i de nombroses sessions de treball en el marc de la comissió de negociació creada a l'efecte, finalment la negociació hagi conclòs amb l'acord aprovat pel darrer Consell de la Policia - Mossos d'Esquadra, acord que s'ha assolit amb els representants que pertanyen al Sindicat Autònom de Policia, el Sindicat de Comandaments dels Mossos d'Esquadra i el sindicat representatiu de l'escala de suport d'aquest cos, l'Associació Professional de Facultatius i Tècnics del Cos de Mossos d'Esquadra.

Conseller, ens agradaria saber com es valora des del Departament d'Interior tot aquest procés, que ha culminat amb la signatura d'un acord sobre les condicions de prestació de serveis del personal funcionari del Cos de Mossos d'Esquadra, quins són els principals punts de l'acord, quina valoració en fa des de la perspectiva del Govern el conseller d'Interior i de quina manera afectarà el Cos de Mossos d'Esquadra i, per altra banda, el conjunt de la societat que serveix.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

(Ramon Espadaler i Parcerisas)

Sí; moltes gràcies, senyora presidenta, i gràcies per l'alteració de l'ordre del dia. Com saben, el meu lloc no és tant aquí a la cambra com al Cecat, que és d'on vinc i on tornaré després d'aquest torn de preguntes.

En primer lloc, agrair, doncs, aquesta mostra de suport pel traspàs en tot l'episodi que vam tenir del caporal Jordi Farré i totes les mostres de suport i de condol que hem rebut, sense excepció, de tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra i que hem traslladat, evidentment, a la família i als mateixos companys i al Cos de Mossos d'Esquadra.

Entrant en matèria pròpia de la pregunta, certament hem assolit un acord després de catorze mesos de negociació i alguns moments, evidentment, quan el procés és llarg, d'alts i baixos en aquesta negociació, i s'ha treballat sobre tres àmbits concrets: per un costat, el que és l'ordenació del temps de treball; per altra part, tot allò que fa referència a la carrera professional, i també el reconeixement professional.

Pel que fa a l'ordenació del temps de treball, s'unifica –i aquesta era una demanda, doncs, latent en el Cos

de Mossos d'Esquadra— el mateix tipus de quadrant horari, el que coneixem col·loquialment des de Mossos com «el Q5», que no feien aquest tipus d'horari a les regions metropolitanes, sí que el feien a la resta del territori; ara s'homogeneïza el mateix quadrant. Això afecta més de 4.500 mossos de les unitats de Seguretat Ciutadana, i ja està en vigor des del dia 1 d'aquest mes; per tant, ja està en funcionament. I també una altra qüestió rellevant —no tinc temps de relacionar-les totes, però...— és tot allò que fa referència a la possibilitat d'exempció del torn de nit, que fins ara era possible a partir dels cinquanta-set anys, ara ho és a partir dels cinquanta-cinc anys. També era una demanda, doncs, en aquest cas del cos.

Pel que fa a la carrera professional, un aspecte important és establir, doncs, tot el temps de permanència en les especialitats —moltes vegades l'Administració inverteix a formar professionals i aquests, doncs, poden acabar marxant—, establir quins són els temps de permanència un cop aquests han rebut, evidentment, la formació. I també ens hem compromès, i així ho farem dins del 2015, a fer un estudi, doncs, del desenvolupament de tot el que és la carrera professional a les unitats de Seguretat Ciutadana.

I un aspecte que els sorprendrà que no hi estigués —en aquests moments i a partir d'ara ho estarà, vigent—, que és la valoració en els processos de selecció del coneixement de llengües estrangeres, incorporar-ho en els processos de selecció, com en aquest cas..., que tinguí un pes, evidentment, específic.

Nosaltres en fem una valoració altament positiva, és un exercici de coresponsabilitat, perquè tot aquest procés, que no ha estat senzill i que no ha estat fàcil, s'ha fet en un context socioeconòmic prou complicat, però crec que hi ha guany per al Cos de Mossos d'Esquadra, hi ha guany per a la gestió...

La presidenta

Conseller...

El conseller d'Interior

...del Cos de Mossos d'Esquadra i per al conjunt, evidentment, de la ciutadania.

Gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és la número 5, i és sobre els bombers.

Pregunta

al Govern sobre els bombers
(tram. 310-00445/10)

La formula l'il·lustre senyor Òscar Ordeig, del Grup Parlamentari Socialista.

Òscar Ordeig i Molist

Conseller, en primer lloc, també ens afegim a un record pel mosso d'esquadra i el recolzament a la seva família.

Conseller, volem parlar dels bombers voluntaris i la situació de precarietat que estan vivint últimament. Estem en fase d'alerta, com també ho estàvem el cap de setmana passat i com, evidentment, es reproduïx al llarg de diferents setmanes al llarg de l'any. També, evidentment, d'aquí a pocs mesos començarem a treballar en la campanya de prevenció de risc d'incendis. Els bombers d'aquest país realitzen prop de seixanta mil actuacions l'any, i part d'aquestes actuacions les fan..., la meitat dels bombers està formada pels parcs de bombers voluntaris, uns setanta, i uns més de 2.300 bombers voluntaris.

Ens preocupa i volem saber l'opinió del Govern sobre el tancament de parcs de bombers arreu del territori; ens preocupen les dimissions, per desenes, de responsables de diferents parcs de bombers voluntaris, i ens preocupa que això no afecti precisament a poder donar respostes com la fase d'alerta d'avui, respostes ràpides i respostes segures per als ciutadans i, sobretot, per als bombers, en les seves tasques.

Ens pot garantir que es podrà donar la tasca dels bombers voluntaris amb la seguretat necessària i amb l'eficiència i rapidesa necessàries?

I segon, la precarietat en materials, en reorganització de servei que no s'ha complert, amb diferents promeses que havien d'assumir que no s'han complert, afectaran aquestes precarietats en bombers voluntaris el servei?

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Sí; moltes gràcies, senyora presidenta. Començo una mica pel final: està garantida la prestació, doncs, del servei des de la perspectiva de bombers; també des de l'àmbit de bombers voluntaris.

És cert que hi han desencontres —no els hem amagat mai—, és cert que hi ha un conjunt de reivindicacions per part dels bombers voluntaris respecte a alguns aspectes materials i alguns aspectes d'assegurances. Jo el que sí que voldria subratllar d'una manera molt clara és que l'àmbit on aquestes qüestions es poden i s'han de debatre i hi ha la predisposició de debatre-les és el Consell de Bombers Voluntaris; és el Consell de Bombers Voluntaris, el marc.

Jo faria una invitació, una crida, doncs, que aquelles dues regions que no hi són representades, que són la de Tarragona i la de Lleida, se sumin a aquelles altres cinc regions que sí que estan en el Consell de Bombers Voluntaris, per poder, doncs, treballar tots aquests aspectes i avançar en el que són aquestes cobertures i el que és la prestació del servei.

Però, en qualsevol cas, sí que informar-lo, doncs, que aquest mateix vespre, arran de la dimissió d'alguns dels caps –cinc dimissions de caps de parcs, no desenes–, el que s'ha fet és posar sota el comandament dels bombers, en aquest cas funcionaris, cadascun d'aquests parcs. Per tant el servei, des d'aquesta perspectiva, està més que garantit.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'illustre senyor diputat.

Òscar Ordeig i Molist

Conseller, no hi ha servei de bombers sense el servei imprescindible dels bombers voluntaris i la gran feina que han fet durant tots aquests anys. Els bombers diuen que estan cremats perquè no s'han complert les seves demandes, però és que els bombers voluntaris..., no cremats, el següent: socarrimats i, evidentment, desesperats de demanar-los diàleg i consens, demanar-los –i vostè ho sap– taula de treball, precisament per parlar i per posar-se d'acord.

Ja li ho hem reconegut: vostè ha millorat en formes, no és el despotisme il·lustrat –amb més despotisme que il·lustració– del seu antecessor (*rialles*), però no ha fet accions concretes per tal d'arreglar els temes pendents. No pot ser que un bomber voluntari es faci mal i no tingui ni cobertura sanitària. Per tant, estan en una situació d'alegalitat que no podem seguir permetent.

Per tant, nosaltres diem: més que organitzar eleccions de dos anys en dos anys, escolti, governin, comprometin-se amb les necessitats dels bombers voluntaris, que al final és precisament de poder donar un servei ràpid i solvent, i si no creuen en els bombers voluntaris el que han de fer és contractar més bombers funcionaris. Però algú ho ha de fer, cinc mil bombers, i han d'estar operatius el màxim de dies l'any.

Per tant, menys eleccions, menys ràpids en seleccions i més solucions. El Parlament i aquest grup estan compromesos amb els bombers voluntaris, i li demanem que el Govern també ho estigui.

La presidenta

Senyor diputat...

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Sí; moltes gràcies, senyora presidenta. A veure, per ser precisos: què tenen i què no tenen de cobertura els bombers voluntaris?, perquè aquest és un tema que està, doncs, a debat i en l'opinió pública.

Els bombers voluntaris tenen una prima d'assegurança que és exactament igual que la dels bombers funcionaris i exactament igual que la del Cos de Mossos d'Esquadra en els casos, doncs, d'accident i d'invalidesa permanent. Tenen, per tant, aquesta assegurança que ho és mentre s'exerceix l'activitat i quan estan, diguem-ne, *in itinere*.

Què és el que no tenen? El que no tenen són aquelles prestacions derivades del que és una relació laboral o funcional, perquè, per raons òbvies, com el seu nom indica, són voluntaris, per tant no és una relació laboral, per tant hi han impediments que no neixen en aquest Govern, sinó que és, doncs, que no poden estar en l'àmbit de la seguretat social, perquè no és una relació de fix discontinu, no és una relació laboral.

I, per tant, nosaltres el que proposem, i això és el que volem i estem disposats a debatre en el marc, doncs, del Consell de Bombers Voluntaris, és trobar solucions alternatives, que puguem arribar a semblants cobertures, però no hi arribarem de cap manera perquè la relació no és laboral, i aquest és un aspecte, evidentment, important.

Voluntat de negociar, sí; em sembla que ha quedat clara quina és la voluntat i la capacitat, si m'ho permet, d'arribar a acords. En el cas de Mossos d'Esquadra hem estat capaços d'arribar a acords amb el 70 per cent de la representativitat sindical assegurada en el Consell de la Policia. També hi és en l'àmbit, evidentment, de bombers, i de bombers voluntaris. Però sapiguem que hi han algunes servituds –i aquesta n'és una–, doncs, que hi han qüestions que no estan...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Interior

...a la nostra mà, sinó que en tant que no hi ha una relació laboral no es pot donar aquesta resposta.

La presidenta

Senyor conseller...

Pregunta

al Govern sobre els efectes que la nova llei de l'impost sobre societats tindrà en les associacions i entitats sense ànim de lucre (tram. 310-00450/10)

Passem ara a la pregunta número 2, que és sobre els efectes que la nova llei de l'impost sobre societats tindrà en les associacions i entitats sense ànim de lucre. La formula la il·lustre senyora Anna Figueras, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Anna Figueras i Ibàñez

Moltes gràcies, consellera. Bon dia... Perdó, moltes gràcies, presidenta. Bon dia, consellera. Com vostè sap, el Govern de l'Estat espanyol ha aprovat una no-

va llei sobre l'impost de societats que obligarà a totes les entitats sense ànim de lucre a presentar l'impost de societats. Cal dir que l'anterior llei contemplava l'exempció de presentar aquest impost a totes aquelles entitats sense ànim de lucre que no superessin els cent mil euros d'ingressos anuals. Així doncs, segons l'Anuari del tercer sector de l'any 2013, el 55 per cent, de les entitats del nostre país quedarien afectades, quan abans estaven exemptes, diguem-ne, de presentar aquest impost.

Coneixedors de l'enuig i la preocupació que ha generat aquesta modificació de llei al sector, ahir mateix ho denunciava públicament el Moviment Laic i Progressista a la comissió que vam fer de benestar social, però, a més a més de tantes i tantes altres entitats i organitzacions i associacions que han anat denunciant últimament la impossibilitat de fer front a càrregues desproporcionades i de com això podria afectar el funcionament ordinari de les seves entitats, com els diem, doncs, coneixedors d'això, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, tant en el Parlament com en el Congrés, hem anat presentant diferents iniciatives parlamentàries per tal de revocar aquesta imposició i retornar, diguem-ne, a l'exempció existent anteriorment, per tal de res més que possibilitar la continuïtat d'aquestes entitats sense afany de lucre i eximir-les, doncs, de l'obligatorietat d'assumir noves obligacions comptables i tributàries.

Voldríem, consellera, que ens expliqués com pot afectar, en quin grau aquesta mesura pot posar en perill l'existència d'aquest 55 per cent d'entitats sense afany de lucre del nostre país, i quines són les actuacions que està portant a terme el Govern des del seu departament per tal de recolzar i acompanyar aquest teixit associatiu que es veu afectat, doncs, des que es va aprovar aquesta llei que avui denunciem enèrgicament des d'aquest grup parlamentari.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Neus Munté, consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família (Neus Munté i Fernández)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, vostè fa referència a la Llei 27/2014, d'impost de societats, que, efectivament, el Govern espanyol va aprovar el passat mes de novembre i, per tant, és ja vigent per al conjunt d'entitats no lucratives des de l'1 de gener d'enguany. Vostè relatava quin és el canvi substancial que s'ha produït, el canvi en la situació. Aquestes entitats, de no estar obligades a presentar l'impost de societats a partir de determinats requisits, dels quals vostè feia menció, en aquests moments sí que ho estan, a portar una comptabilitat completa, i això el que representa és una despesa important i, sobretot, noves obligacions.

Vostè demanava sobre l'impacte, sobre els efectes que això representa. Jo li diria que principalment és una

càrrega de gestió molt important per a totes elles. No podem oblidar que estem parlant, majoritàriament, d'entitats de base voluntària, i que disposen d'una mínima infraestructura tècnica, no són pas entitats grans. Som crítics, som molt crítics amb aquesta reforma, bàsicament, per dos motius: d'una banda, per aquestes noves obligacions que se'ls generen, perquè se'ls complica la gestió; però també perquè denota un gran desconeixement del dia a dia de la realitat de les nostres entitats, que són molt diverses, són de tot tipus, són entitats culturals, són entitats socials, veïnals, comunitàries, esportives, ambientals, AMPA escolars, i també centres d'esplai i agrupaments, que configuren el nostre teixit i el nostre model català de l'associacionisme i el voluntariat al qual tantes vegades hem fet referència.

Creiem que és imprescindible que es retorni a la situació anterior, efectivament, per tant, als supòsits de no obligació de presentar aquest impost de societats, i donem tot el suport a les iniciatives parlamentàries com aquelles a què vostè ha fet referència, aquí al Parlament de Catalunya, també al Congrés de Diputats, per part del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, en aquest cas. I les entitats s'hi han manifestat, efectivament. Vostè n'ha mencionat alguna. També ho ha fet el Consell Municipal d'Associacions de Barcelona; també ho ha fet la Confederació Cristiana d'Associacions de Pares i Mares d'Alumnes de Catalunya, o la mateixa Taula del Tercer Sector.

Paral·lelament, i mentre no ho aconseguim –continuem batallant des del punt de vista polític, lògicament, perquè torni això a la situació anterior, com li deia–, el que estem és oferint suport i assessorament a les entitats –ho fem des de diferents vies, a través del portal Xarxanet– sobre aquesta reforma i la seva afectació, però també he planificat un cicle important de xerrades, de tallers –concretament, pretenem arribar fins a set-cents entitats a vint-i-dos municipis, per tal d'oferir aquest acompanyament i aquest assessorament.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la competitivitat.

Pregunta

al Govern sobre la competitivitat
(tram. 310-00451/10)

La formula la il·lustre senyora Meritxell Borràs, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Meritxell Borràs i Solé

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, totes les dades macroeconòmiques ens indiquen que s'està coneixent que apunta a una clara recuperació de l'activitat econòmica a casa nostra, en part gràcies al dinamisme de les nostres empreses. L'evolució de les exportacions, i també les inversions estrangeres a casa nostra, en són, de fet, un clar exemple, d'aquesta evolució positiva.

La competitivitat de les empreses depèn, en bona part, de les condicions internes d'aquestes, la seva vocació

internacional, l'aposta per la innovació, la qualitat dels seus productes, la capacitat de lideratge i emprenedoria dels seus professionals, però també, lògicament —és important—, la competitivitat també depèn de les condicions de l'entorn i, per tant, de les condicions del país, l'evolució econòmica en general del mateix país, la predisposició de l'Administració a afavorir i facilitar l'activitat econòmica, les possibilitats de finançament, disponibilitat de mà d'obra qualificada i infraestructures. Totes aquestes condicions, en bona part, són les que mesuren la competitivitat d'un país, és a dir, la seva capacitat de generar riquesa i això, lògicament, vol dir també la capacitat de cohesió social, de garantir la prosperitat per als seus ciutadans i, per tant, en aquest sentit, també, poder superar les conseqüències socials que la crisi que s'inicia el 2007-2008 ens porta encara avui a una situació difícil per a molts dels nostres ciutadans.

Nosaltres creiem, conseller, que aquests són temes rellevants, importants, i que en aquest sentit el procés de decisió empresarial, que, lògicament, va lligat a tot això que aquí dèiem, condiciona les circumstàncies de l'entorn i com aquestes poden ajudar a la dinamització de la seva activitat empresarial. Aquesta premissa és vàlida tant per a les empreses existents a casa nostra com també les que volen invertir de nou a Catalunya.

Promoure les condicions de competitivitat de la nostra economia ha de ser, creiem, la prioritat d'aquest Govern, i també és en aquest sentit, conseller, que li volem demanar quina és la percepció que des del Departament d'Empresa i Ocupació es té sobre la competitivitat de l'economia catalana, i quines mesures pensa adoptar el Govern per afavorir la competitivitat de les empreses de casa nostra.

Gràcies, conseller.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació (Felip Puig i Godes)

Gràcies, presidenta, i diputada, per la qüestió plantejada. Més enllà de l'acció del Govern, intensa en els darrers temps, pel que fa a la revisió de l'estratègia industrial, per exemple, del país, o l'impuls d'una nova política turística, o una revisió permanent de l'entorn en el qual el sector dels serveis i del comerç es mou i va evolucionant, també, d'una manera prudent però positiva, vàrem voler tenir un indicador de referència més enllà dels nostres propis elements estadístics i d'observació. En aquest sentit, el Govern va encarregar a una prestigiosa escola de negocis, l'IMD, i centre de competitivitat mundial que efectua una anàlisi anual dels seixanta països més importants del món des d'una perspectiva de l'anàlisi de la seva competitivitat, en quina posició quedaria una Catalunya, avui dependent, en aquesta, d'alguna manera, relació i rànquing internacional.

Aquest estudi, encarregat d'una manera objectiva i independent i, per tant, també prestigiosa —anualment es publica aquest rànquing—, situaria Catalunya en la posició trenta-vuit, en les condicions actuals, dels seixanta països més importants i més moderns, avui, del planeta. Identifica també, des d'una perspectiva qualitativa i quantitativa, tres-cents trenta-vuit indicadors, criteris que ens permeten analitzar ja no només en quina posició relativa a aquests països estem, sinó quins són els nostres punts forts i quins són els nostres punts febles.

També, evidentment, destaquen, per part de l'anàlisi qualitativa, els prescriptors i directius enquestats —també s'ha fet una enquesta important a un nombre determinat d'empresaris, directius i personatges del país, com es fa a la resta dels estats—, que valoren, per exemple, factors clau com disposar d'una mà d'obra qualificada, aquesta actitud oberta i positiva de la nostra societat, la facilitat per emprendre negocis, el nivell educatiu elevat o una cultura d'innovació i d'adaptació a la competitivitat també permanent. Des d'una perspectiva més ja d'eficiència governamental, empresarial o de la gestió de les infraestructures, ens permet valorar en quines posicions nosaltres destaquem, però, sobretot, el que ens interessa més és veure tot allò en què podem millorar.

Òbviament, els indicadors econòmics, pel que fa a l'atur o al creixement, són els que ens situen en una posició relativament baixa en l'entorn internacional, però també, evidentment, identifica millores per l'eficiència governamental, empresarial i en la gestió de les infraestructures, tant tangibles com aquelles més immaterials, sistemes educatius o sistemes, en definitiva, de protecció social que tenim. Tot això ens porta que el Govern presentarà i prepararà una anàlisi i una proposta d'acció, precisament per millorar en aquells paràmetres...

La presidenta

Conseller...

El conseller d'Empresa i Ocupació

...que ens haurien de situar en uns nivells de competitivitat encara millors.

Moltes gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el concurs de transport sanitari.

Pregunta

al Govern sobre el concurs de transport sanitari (tram. 310-00444/10)

La formula la il·lustre senyora Núria Segú, del Grup Parlamentari Socialista.

Núria Segú Ferré

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, el seu departament té pendent l'adjudicació del concurs de

transport sanitari. Són 2.000 milions d'euros en deu anys, un dels concursos més importants d'aquest mandat. La seva proposta inicial de canvi en la ubicació de determinades bases d'ambulàncies de suport vital bàsica va generar i està generant protestes municipals, des de Sant Celoni, Reus, Alcanar, i també la demarcació de Girona. Per altra banda, les primeres notícies que tenim sobre l'adjudicació ens inquieten: baixes desmesurades, dificultats a mitjà termini per complir el marc retributiu dels treballadors, ofertes anormals...

És per això, senyor conseller, que el nostre grup li volia preguntar, en primer lloc, si pensa donar resposta a les reclamacions unànimes de consistoris del nostre país que li demanen que no canviï el mapa de distribució de bases d'ambulàncies que ja funcionen i que no generen problemes. Per altra banda, si pensa el seu departament fer complir, en aquesta adjudicació, el conveni laboral del sector; i, per últim, si aquesta baixa, que s'estima que pot rondar al voltant dels 15 o 16 milions d'euros, pensa vostè que pot afectar el servei.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller de Salut.

El conseller de Salut (Boi Ruiz i Garcia)

Gràcies, presidenta. Diputada Segú, com no pot ser d'una altra manera, tot el plantejament de l'atenció de transport sanitari, amb aspectes no urgents com urgents, s'ajusta a un pla d'atenció d'urgències i emergències de Catalunya. Per tant, s'ajusta a criteris absolutament tècnics, a criteris que donen resposta a les necessitats que en cada moment es produeixen a cada territori.

També he de dir-li que en aquest concurs es produeixen tota una sèrie de millores que, en tot cas, ja li detallaré en la següent intervenció, i que, fidels al compliment de la resolució del Parlament, les mateixes clàusules del concurs estipulen, com no pot ser d'una altra manera, la conservació de les condicions laborals i del volum de treballadors de cada un dels adjudicataris futurs.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Núria Segú Ferré

Senyor conseller, li preguntava, la darrera de les tres preguntes que li he fet, sobre el servei, perquè els grups que donen suport al Govern, a propostes del nostre grup parlamentari, no fa tants mesos, en aquest Parlament, no van voler comprometre's a donar un temps de resposta garantit per al transport sanitari urgent, per a les ambulàncies. Nosaltres creiem que aquest és un compromís que el Govern hauria de posar als proveïdors, i també posar-lo al contracte, com hi era anteriorment.

Alhora, també s'han canviat els estàndards pel que fa referència al transport sanitari no urgent, el programat, en què creiem que hi ha casos en què ratlla allò que es pot considerar digne per al transport de pacients, que fan hores i hores de retorn als seus domicilis, després, per exemple, de ser sotmesos a sessions de diàlisi, amb ambulàncies col·lectives. Per això li preguntava allò de la qualitat, indubtablement, perquè menys despesa també significa aprofundir en aquesta manca de confortabilitat dels pacients que són traslladats.

Per altra banda, recordar-li, senyor conseller, que portem retallats uns 30 milions d'euros, en aquest sector, i que, si es materialitza aquesta nova adjudicació a la baixa, estarem parlant d'un 80 per cent. I, en definitiva, el que nosaltres li demanàvem era compromís en la qualitat, en aquests temps de resposta, compromís en l'equitat —replantegin-se vostès la distribució d'ambulàncies d'un mapa que funcionava— i, per últim, també compromís amb els professionals i amb el sector, perquè no volem que això torni a recaure sobre els treballadors i sobre els ciutadans.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Miri, tal com s'ha articulat el plec de condicions per a aquest concurs de transport sanitari, vetlla per tot el que vostè demana de garanties de la qualitat, d'accessibilitat, etcètera.

He de dir-li, per exemple, que des del punt de vista econòmic hi ha un creixement, en termes econòmics, de la partida de despesa del 2013 respecte a la partida que surt a concurs; que hi ha un increment d'un 5 per cent en infermeres; que hi ha un increment d'un 10 per cent en metges, en personal sanitari, i que, per tant, tot això redunda en una major proximitat i en una nova cultura de les emergències mèdiques. El segle XX era el segle de dir, quan algú estava malalt, «que vingui una ambulància»; el segle XXI, ha de ser «que vingui un metge» i, per tant, aquesta és la diferència entre enviar una ambulància i perdre el temps a transportar un pacient a un hospital o enviar una unitat ràpida amb un metge a dintre. Aquesta és una diferència qualitativa enormement important. Perquè aquest costum cultural que a la que algú veu un malalt truca per demanar una ambulància, nosaltres creiem que ha de canviar, especialment, en els llocs més llunyans de Barcelona, i ser substituïda per una actuació ràpida d'un metge, que és qui presta l'atenció; les ambulàncies, en principi, només presten transport. Per aquí, hi ha un element qualitatiu força important que està estès a altres països.

I també, si em permet, tota una sèrie de consideracions, que vostè ha fet, respecte a les baixes, respecte a les condicions, respecte al compliment laboral, respecte a tot això..., home, són massa coincidents amb les cartes que m'arriben d'alguns licitadors, que recla-

men determinades situacions i que declaren algunes determinades disconformitats amb com s'han portat les coses.

Siguem pacients, el procés està obert, és un concurs com qualsevol altre, estem en els terminis pertinents, hem reclamat tots els informes tècnics per fer la classificació definitiva, que és la del òrgan de contractació. Per tant, no hi ha res adjudicat en aquests moments, no es pot fer cap judici de valor, si no és que vostè trasllada aquí els judicis de valor d'aquells que creuen que no han estat ben tractats en aquest concurs.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el concurs d'adjudicació del servei de transport sanitari.

Pregunta

al Govern sobre el concurs
d'adjudicació del servei de transport
sanitari (tram. 310-00446/10)

La formula la il·lustre senyora Marta Ribas, del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Conseller, qui és que hi sortirà guanyant amb aquest concurs del transport sanitari? Realment, serà la ciutadania amb un millor servei?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller de Salut.

El conseller de Salut

Aquesta és la intenció, que la ciutadania percebi una millora de l'atenció en transport sanitari i emergències mèdiques, amb tot el respecte, si vostè no me l'espanta.

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, la il·lustre senyora diputada.

Marta Ribas Frías

Conseller, potser sí que la hi espanto. Amb el que es coneix de la valoració tècnica i econòmica del concurs, hi ha dues empreses que es quedarien amb nou de les tretze zones de concurs i que ho farien oferint més serveis del que es demanava per a aquestes àrees i per molt menys cost del previst i molt menys del que han pogut oferir altres empreses. A nosaltres no ens quadra això de fer molt més per molt menys. No ens quadra, perquè fa quatre anys que patim les seves retallades i ens ha demostrat que, en els serveis sanitaris, amb menys es fa menys o es fa pitjor.

Temem que si les adjudicacions queden tal com s'apunta les conseqüències seran o que aquestes empreses no compliran amb els serveis ofertats, o que ho faran a base de carregar-se les condicions laborals pactes, o que d'aquí a poc temps aquestes dues empreses, usant la posició de força que tindran en aquest sector, pressionaran la Generalitat per acabar aconseguint més recursos.

Però és que, a més, una d'aquestes empreses és la danesa Falck, la mateixa que ahir coneixíem que és investigada per la Fiscalia per sospites de suborn a l'Administració i tràfic d'influències en el concurs en què li van adjudicar els serveis d'emergència als aeroports de Reus, la Seu i Alguair, i la mateixa que apareix esmentada en un document que ha aparegut a partir del cas Innova, on Josep Prats ja dibuixava, el 2012, un mapa de com hauria de quedar el transport sanitari a Catalunya; la mateixa que té entre els seus directius un exsoci del senyor Padrosa a Fisiogestión.

Creiem que el concurs era una oportunitat per fer net en un sector on no tot eren bones pràctiques, però, sobretot, era una oportunitat per millorar el servei per a la ciutadania. Les moltes alertes que han saltat ens fan témer que això no serà així, i no només li ho diu aquesta diputada, que sempre sospita de la seva gestió i del seu equip, també li ho acaba de dir el PSC i li ho diuen els sindicats i li ho diuen algunes empreses, sí, i li ho diu la premsa.

Conseller, amb aquest concurs del transport sanitari, farem un país més just, amb millors serveis per a la ciutadania i més net?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller de Salut.

El conseller de Salut

Evidentment; vostè fa referència a unes actuacions que, per cert, no eren d'aquest Govern, respecte a concessions de determinats aeroports, etcètera, no ens ho expliqui a nosaltres.

Dit això, hi ha una llei de contractes, que respectarem escrupolosament. Sap que és una llei de contractes amb què no estem d'acord, des del punt de vista conceptual, perquè no és una llei que serveixi per contractar serveis a tercers, serveis als ciutadans; serveix, en tot cas, per dotar-se de serveis les mateixes administracions. I això està en un procés de licitació, un procés de licitació en què hi han uns primers resultats, que són absolutament escèptics i que, en aquests moments, totes i cada una de les propostes que es fan seran analitzades per la Mesa, de manera exhaustiva, per veure si aquestes condicions contradiuen els requisits que, en tot cas, fa el concurs i els plecs.

Dit això, miri, jo crec que la dinàmica aquesta de fer afirmacions rotundes, com que els serveis sanitaris són pitjors, com que té els pitjors... Miri, ni cofoisme ni catastrofisme, no hi ha res pitjor. Hem aguantat amb molta dignitat el sistema de sanitat pública del

nostre país, amb resultats absolutament competitius amb qualsevol país d'Europa. Per tant, no ens espanten tots plegats.

Hi ha un procés que vostè ja està atacant de brutícia abans de començar. Esperis, si us plau, a la resolució i no sigui portaveu d'uns altres grups d'interessos, perquè són plantejaments textuais d'escrits que rebo. I és així: un procés transparent, absolutament transparent, accessible a través del web del CatSalut, sabent qui s'ha presentat, en quines condicions; sinó, de què podria fer aquestes afirmacions, si no sabés el contingut de si s'emporta una multinacional o no se l'emporta una multinacional, si és Falck o no és Falck? Crec que és un concurs escrupolosament transparent.

I, per tant, deixem de tirar permanentment sobre el sistema sanitari públic d'aquest país ombres de dubte; els ciutadans i els professionals no s'ho mereixen.

La presidenta

La pregunta següent és sobre l'ordenació dels ensenyaments universitaris.

Pregunta

al Govern sobre l'ordenació
dels ensenyaments universitaris
(tram. 310-00447/10)

La formula la il·lustre senyora Marta Vilalta, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Marta Vilalta i Torres

Moltes gràcies. Bon dia. Conseller, la reforma de l'ordenació universitària del ministre Wert, aprovada divendres passat, que permetrà passar del model 4+1 al model 3+2, ha aixecat polseguera.

Miri, des d'Esquerra ja dèiem llavors, el 2007, que l'aplicació de Bolonya havia de ser del model 3+2, però, llavors, el *made in Spain*, la marca Espanya, ens va relegar a anar contracorrent i ara es vol esmenar aquest error a cop de decret i, amb el que és pitjor, sense cap garantia i sense tenir en compte l'impacte social i econòmic que té una reforma així.

Conseller, més enllà del què, que nosaltres podem compartir perquè ara, amb aquesta reforma, se'ns obre la porta a decidir sobre el model que volem al sistema universitari català, ens preocupa i ens preocupa molt el com es farà aquesta aplicació del nou model i els riscos que pot comportar.

Preocupació perquè pot suposar un encariment dels preus d'estudis i atemptar, per tant, contra la igualtat d'oportunitats dels estudiants –recordem que el preu d'un curs de màster triplica el de grau–; preocupació per al perill de disminució directa o indirecta del finançament de les universitats, en un moment, ja, d'ofec econòmic; preocupació per la precipitació de canvi de model, quan encara no s'han avaluat les titulacions implantades amb 4+1; preocupació perquè puguin conviure els mateixos graus amb durades diferents dins del nostre país; preocupació per l'impacte

que pot tenir en el professorat, per posar-ne algunes sobre la taula.

Conseller, ens pot esvaïr algunes d'aquestes preocupacions? Què pensa fer el Govern per aplicar aquest reial decret?

La presidenta

Té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

(Andreu Mas-Colell)

Senyora presidenta... Senyors diputats, la valoració de l'aprovació del Reial decret estatal, que permet a les universitats impartir graus de tres anys, i continuem partint de graus de quatre anys, si així ho volen, només pot ser positiva.

Aquesta flexibilització farà que hi hagi una major autonomia per al sistema universitari català i jugarà a favor de la possibilitat d'augment de la qualitat i de la internacionalització del nostre sistema universitari. I això, li ho puc assegurar, senyora diputada, sense cap penalització econòmica dels estudiants respecte a la situació actual. Estudiar quatre anys costarà exactament el mateix que costa ara.

A Europa ja existeix la convivència de sistemes de tres i quatre anys. I, per tant, aquesta mesura, llargament reivindicada i exigida des de Catalunya, ens apropa a Europa; en particular, permet que els estudiants universitaris, sense cap cost addicional, tinguin, en canvi, un títol als tres anys d'estudis, independentment de si continuen cap a quatre anys. Això era una discriminació objectiva dels estudiants catalans i espanyols respecte als europeus.

La presidenta

Per pre preguntar, té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Marta Vilalta i Torres

Gràcies, conseller. Efectivament, així ho hem reivindicat i hem anat reivindicant el canvi de la reforma. Però, com li he dit abans, nosaltres serem molt vigilants amb com es fa aquesta implantació. I per això creiem que cal no precipitar-nos i fer un procés de reflexió transparent, amb els diferents actors i agents que formen part de la comunitat universitària, també comptant amb els estudiants i també amb el professorat, per arribar al màxim de consens.

I això ens ha de portar, i així li ho traslladem, al fet que és necessari un gran pacte entre les universitats catalanes, que acordi aquest procés de transició i aquesta implementació progressiva del nou model. I en aquest gran pacte el que demanem és que ha de garantir que s'actui com a sistema universitari, que se segueixin els criteris acadèmics, en base a les necessitats en funció dels àmbits de coneixement, que hi hagi estabilitat financera a les universitats públiques i que

això no suposi un encariment de preus ni un atemptat contra l'equitat.

I per això, cal, com a mínim, que els preus de màsters siguin com els de graus –com a mínim–, però que, a més a més, es millori el sistema de beques i es tendeixi cap a la reducció de preus públics d'accés a la universitat. Perquè això, aquesta reducció dels preus públics, també ens equipararia amb Europa.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Moltes gràcies, senyora presidenta. La puc tranquil·litzar: les noves possibilitats es desenvoluparan d'una manera ordenada, ja hi ha un acord entre el Govern i els dotze rectors de les universitats catalanes, en el marc del Consell Interuniversitari de Catalunya, per obrir un debat sobre el model d'implementació dels graus de tres anys.

En aquest debat, s'haurà de fer una anàlisi de l'estructura del sistema d'estudis, el seu dimensionament i la distribució de l'oferta. La finalitat és que, en el marc de l'autonomia universitària i de l'aprofitament de la nova flexibilitat, es consensui –vull remarcar la paraula «consensui»– una oferta de sistema i guiada –també vull remarcar-la–, exclusivament, per consideracions acadèmiques i no econòmiques, les econòmiques han de ser neutrals per a aquesta discussió. Es pot preveure, jo diria, que de cara al curs 2016-2017 ja en tindrem alguna aplicació.

La presidenta

Senyor conseller... (*Pausa.*)

Pregunta

al Govern sobre la crisi del sector cítricol (tram. 310-00448/10)

La pregunta següent és sobre la crisi del sector cítricol. La formula l'il·lustre senyor Josep Lluís Salvadó, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

J. Lluís Salvadó i Tenesa

Conseller, com sap, el sector cítric està afectat per una crisi greu, com a conseqüència dels baixos preus, dels aiguats i de les ventades patides els últims mesos a les Terres de l'Ebre. Segons els càlculs dels mateixos sindicats agraris, la climatologia ha malmès entre el 50 i el 70 per cent de la collita de clementines, amb unes pèrdues que es valoren al voltant dels 16 milions d'euros només a les Terres de l'Ebre.

Aquesta situació està afectant, greument, l'economia de milers de famílies de pagesos, posant en risc el futur de les cooperatives i les empreses del sector cítric de

l'Ebre. Sap, a més a més, que si no es retira la fruita de les finques es convertirà, en el futur, en un focus d'infecció i agreujarà la plaga de la mosca, i posarà en risc la collita de l'any vinent. Les deu mil tones que s'han retirat, per part del Ministeri d'Agricultura, destinades a suc, són absolutament insuficients, i els preus que es paguen per quilo no fan rendible la seua retirada.

La gravetat de la situació requereix, per part de l'Administració, d'un pla de xoc que permeti garantir la viabilitat del sector i la preservació dels centenars de llocs de treball. Un pla de xoc que porti els recursos econòmics necessaris per a poder retirar i destruir la totalitat de la collita afectada, així com també incrementar el contingent de retirada de clementines destinades a sucs.

És necessari, d'altra banda, com s'ha demanat des del sector, que s'autoritzi la reducció de l'índex de rendiment net aplicable a l'IRPF per a les activitats agrícoles afectades per circumstàncies excepcionals i sobrevingudes.

I, com a mesures estructurals, cal també una revisió en profunditat de les assegurances dels cítrics.

Veiem com els pagesos, cada any, asseguruen menys la producció, i això, de ben segur, és produït per causes imputables a totes les parts; però el cert és que les assegurances del sector cítricol tenen uns costos dels més elevats del sector i una de les cobertures més baixes. El sector acusa Agrosseguros de falta de transparència en la claredat dels criteris de peritatge, de variabilitat en els criteris de cobertura i d'indemnització i d'acceptació de l'origen dels danys. El productor, davant de la sensació de vulnerabilitat enfront a l'empresa asseguradora, tendeix a no assegurar la collita, cosa que provoca, en bona part, la greu crisi econòmica que tenim en estos moments.

Lo problema és complex, conseller, i bona part de les competències passen per Madrid, en som conscients; però també és cert, i n'és conscient, que no podem perdre un sector tan rellevant per a les Terres de l'Ebre i per al país, per la qual cosa, li preguem que es prenguin accions excepcionals i urgents de suport al sector i una acció més contundent de reivindicació davant del ministeri per part del mateix departament.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Josep Maria Pelegrí, conseller d'Agricultura.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural (Josep Maria Pelegrí i Aixut)

Sí. Moltes gràcies, presidenta. Senyor diputat, sóc conscient de la pregunta que vostè em fa i de la problemàtica que vostè m'exposa, i, a més a més, la comparteixo, perquè hem estat parlant des del primer dia i des del primer moment i no només aquest any, sinó anys anteriors, amb problemes que s'han causat i que tenen la mateixa circumstància.

Avui hi havia convocada una taula sectorial, que s'ha suspès per les inclemències meteorològiques, on hi havia la voluntat d'intentar aportar solucions, explicar les que ja s'han fet, que les hem fetes i les hem posades a disposició del sector, i també explicar les novetats que podríem escometre entre tots plegats. Hem intentat sempre fer les coses de comú acord i amb consens amb les organitzacions sindicals agràries i també amb el mateix sector, no?

En aquest sentit, jo li vull traslladar que no és la primera vegada que el món del cítric pateix una sèrie de conseqüències de disminucions de collites. Jo li vull recordar que l'any 2011 hi va haver una reducció del 45 per cent a les dues comarques del Montsià i el Baix Ebre; el 2012 hi va haver una pèrdua de collita d'un 35 per cent, també, en aquestes comarques igualment, i el 2013, una reducció de collita del 36 per cent. En totes les ocasions –en totes les ocasions– hem intentat defensar el sector i posar els instruments que tenim al nostre abast per fer possible aquesta recuperació.

En aquest cas, què fem? Hi ha unes mesures econòmiques directes del que és el Govern de la Generalitat en el seu conjunt que passen també per la col·laboració amb l'Institut Català de Finances i Avalis, a partir dels quals s'han posat una sèrie d'instruments a disposició del sector. Després li ho diré pel que fa a les assegurances, que és un tema molt, molt, molt concret, però també crec que podem tenir les vies de la solució.

Primer, nosaltres, a través de l'ICF hem garantit o posat a disposició carències de sis mesos fins a un any en la devolució del préstec, ajuda a la liquiditat. Dos, el que hem fet també és, a través dels préstecs concedits per aquestes entitats financeres o per altres i a través d'Avalis, garantir també la demora i la carència d'aquests sis mesos i un any també en altres entitats financeres que no siguin l'ICF. Tres, es finança a través de l'ICF i Avalis necessitats de refinançament d'empreses afectades. I, quatre, préstecs amb noves condicions especialment favorables des del punt de vista d'inversions o de circulant.

Anem al tema d'Agroseguro. I de les retirades, també. Li he de dir que l'altre dia hi va haver una taula agrària que ens van felicitar, al departament, amb tota la humilitat li ho dic, per la gestió i la diligència que s'ha fet en la retirada i en els imports que s'han retirat. No són suficients, però aquí hi ha una cosa que vostè no ha dit que és molt important: les primeres cinc mil tones de cítrics retirats anaven amb fons extraordinaris del veto rus de la Unió Europea. Les segones anaven a càrrec dels fons operatius. I això no admetem. Per què? Perquè és a costa dels mateixos afectats. Per tant...

La presidenta

Conseller...

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural

...no hi estem d'acord.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les taxes universitàries.

Pregunta

al Govern sobre les taxes universitàries
(tram. 310-00454/10)

La formula l'il·lustre senyor Fernando Sánchez, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Fernando Sánchez Costa

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, aquesta darrera setmana hem conegut un informe demolidor sobre la situació de la universitat catalana i el seu finançament. Jo imagino que en aquest país que vostès imaginin, en aquest estat nou que estan pintant de groc, la universitat serà gratuïta per a tothom, l'aprovat estarà garantit per llei i fins i tot donaran entrepans a l'entrada de les facultats.

Però la realitat, conseller, és bastant més dura en aquests moments: les taxes són les més altes d'Espanya. I jo el que li vull preguntar és per què els estudiants catalans han de pagar un 42 per cent del que costa la seva docència.

La presidenta

Té la paraula el conseller d'Economia.

El conseller d'Economia i Coneixement

Senyora presidenta... Senyor diputat, no es cregui tot el que rep al seu correu; els estudiants catalans paguen el 20,4 per cent del que dediquem a les universitats catalanes, cosa que garanteix el seu nivell i la qualitat de la seva docència.

El curs 12-13, i com a conseqüència de la publicació del Reial decret llei 14/2012, de mesures urgents de racionalització de la despesa pública, es va establir a Catalunya un nou sistema de preus i beques en el qual els preus públics passaven a dependre amb caràcter general del nivell de renda de la unitat familiar a través del sistema de beques Equitat, gestionat per l'AGAUR.

Des d'aleshores, els preus dels serveis acadèmics universitaris a les universitats públiques de Catalunya es fonamenten en el fet que una part contribueix a reforçar el finançament de les universitats públiques ajudant a mantenir la seva qualitat i l'altra part es destina a finançar un sistema d'ajuts universitaris adreçats a estudiants amb un nivell de renda familiar limitat. El resultat és que paga més qui més té i que això ha garantit l'equitat en l'accés a la universitat.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Fernando Sánchez Costa

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, parlant de beques, el Govern d'Espanya està destinant ara ma-

teix la màxima quantitat de beques de la seva història.

Miri, jo el que he fet és presentar-li les dades de l'Observatori del Sistema Universitari. I una cosa és veritat, és l'import global, i una altra cosa, el que es destina a la docència.

Però aquest observatori ens planteja un escenari d'ajustos fortíssims en la despesa pública, d'un augment fortíssim de les taxes que han de pagar els estudiants.

I no em digui, conseller, que és que la situació financera de la Generalitat no permet abaixar els preus, perquè altres comunitats amb una situació semblant els mantenen molt més baixos; penso en la Comunitat Valenciana, per exemple. A Catalunya un any de medicina costa 2.300 euros, un 40 per cent menys a la Comunitat Valenciana. A Catalunya un any d'administració i direcció d'empreses costa 1.500 euros, un 35 per cent menys a la Comunitat Valenciana.

A vegades tinc la sensació, conseller, que vostès juguen als toros amb la població catalana; és a dir, posen el *capote* de l'estelada i, quan la gent entra, els claven l'estocada a les seves butxaques i a l'estat del benestar.

Miri, jo li demano que per dignitat dediquin els diners que volen gastar per a les cinquanta ambaixades a l'exterior per a política universitària i per fer baixar el que els estudiants han de pagar a la universitat.

Però, miri, conseller, acceptaria les ambaixades, amb una condició, amb la condició que vostès mateixos es nomenessin ambaixadors, deixessin el Govern, marxessin del Govern i deixessin pas a un govern que per una vegada fos seriós, rigorós, normal, digne i pensés en el que necessiten els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya.

La presidenta

Té la paraula l'honorable conseller d'Economia.

El conseller d'Economia i Coneixement

Presidenta... Senyor diputat, no dubti que, si el poble de Catalunya els elegeix el 27 de setembre, vostès governaran.

Durant els cursos 2013-2014 i 14-15 s'han mantingut els preus i s'han anat introduint algunes modificacions i excepcions a les beques Equitat. El curs 13-14, el 40 per cent dels estudiants de grau, uns 71.000, de les universitats catalanes va poder-se beneficiar d'algun tipus de beca o ajut a la matrícula.

En total, els estudiants han rebut 89 milions d'euros, dels quals 39 surten de la hisenda catalana.

I tot això li ho dic perquè vostè m'ha comparat amb València. Compari amb Madrid: nivell 1 d'experimentalitat, vint-i-set euros a Madrid per crèdit, vint-i-cinc a Catalunya. Madrid està en la mateixa situació que Catalunya amb una diferència fonamental: no hi han

beques Equitat. O sigui que no sé gaire bé com vostè s'atreveix a fer aquesta pregunta amb la intenció amb què la fa.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les condicions laborals del personal sanitari del Consorci Sanitari del Maresme.

Pregunta

al Govern sobre les condicions laborals del personal sanitari del Consorci Sanitari del Maresme (tram. 310-00455/10)

La formula la il·lustre senyora Eva García, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Eva García i Rodríguez

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller de Salut, quina opinió li mereix l'actual situació econòmica, laboral i financera de l'Hospital de Mataró?

La presidenta

Té la paraula l'honorable conseller de Salut.

El conseller de Salut

Miri, el Consorci Sanitari del Maresme està sotmès a les conseqüències d'una situació econòmica difícil, com hi està sotmès tot el sistema sanitari de Catalunya i com hi està sotmès tot el sistema sanitari de l'Estat, amb una resposta enormement positiva per part dels professionals, amb uns resultats sanitaris altament qualificables. I és sotmès, hi insisteixo, a la mateixa situació de tensió econòmica que està sotmès tot el sector sanitari públic del nostre país.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Eva García i Rodríguez

Senyor conseller, l'Hospital de Mataró té uns resultats, quant a paràmetres de qualitat, sempre entre els més eficients i té els millors graus de satisfacció dels usuaris. Malgrat això, l'aportació de la conselleria, la seva aportació per pacient, està per sobre de la mitjana de la resta d'hospitals de Catalunya..., per sota, i amb uns índexs d'activitat molt per sobre de la mitjana dels hospitals dels de la seva categoria.

En canvi, és un hospital molt mal pagat per vostès, al qual es va obligar a assumir una càrrega financera estructural que no li corresponia assumir al Consorci Sanitari del Maresme sinó a la conselleria de Salut i que ha significat un llast pel que fa al manteniment de la seva activitat normal i la deguda renovació de diversa maquinària, i, amb les retallades que aquest

Govern està duent a terme, es troba en una situació absolutament propera al col·lapse.

Per la seva banda, els treballadors del consorci veuen com disminueix la plantilla, tenen una sobrecàrrega de treball i han de posar part del seu sou per tal de finançar la manca de pressupost de l'hospital; un sou congelat per vostès amb diverses retallades i amb les conseqüents pèrdues també de complements.

Ens trobem, doncs, en una situació, senyor conseller, en la qual la tensió financera i personal provoca que repercuteixi en l'atenció als usuaris de l'Hospital de Mataró, que acabaran pagant el fet inexplicable que el seu hospital està molt pitjor finançat que la mitjana d'hospitals de Catalunya.

Senyor conseller, com i quan pensa pal·liar aquesta discriminació que pateixen els 1.800 treballadors d'aquest consorci? Quin és el motiu, senyor conseller, i quines les possibles solucions a curt termini per solucionar la injustícia que suposa el fet que l'Hospital de Mataró, estant per sobre de la mitjana de paràmetres de qualitat dels de la seva categoria, estigui per sota d'aquesta mitjana pel que fa al seu finançament? Senyor conseller, per què castiguen vostès d'aquesta manera els treballadors i els usuaris d'aquest centre sanitari de la zona central del Maresme?

Senyor conseller, hi ha 1.800 famílies que estan patint la seva ineficàcia, la de vostè, senyor conseller de Salut, 1.800 treballadors condemnats a treballar en condicions laborals precàries, amb sous reduïts, per tal de poder solucionar els comptes de l'hospital.

No ens vingui amb la cantarella de sempre, no ens digui que la percepció dels usuaris és positiva, perquè això, senyor conseller, ja no cola. I no cola perquè a vostès només els interessin les estructures d'estat i no l'estat dels hospitals. No s'aprofitin més dels professionals, no condemnin els ciutadans de Mataró i del tot el Maresme a tenir un hospital a punt de fallida. Agafi el conseller Homs, aquest que té per aquí a prop, aquest que es treu una ambaixada de la *chistera* cada vegada –cada vegada–, perquè li sobren els diners...

La presidenta

Senyora diputada...

Eva García i Rodríguez

I doni resposta a la injustícia que suposa... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Miri, diputada García, tres petites consideracions. Primera consideració, el Consorci Sanitari de Mataró, el Consorci Sanitari del Maresme, és de

la Generalitat de Catalunya, majoritari; per tant, és de la Generalitat de Catalunya.

Segon, ha fet un esforç molt important de gestió. Fixi's si estan mal tractats els treballadors respecte..., no vull dir que estiguin ben tractats, eh?, dic respecte a la resta, que el 2013 van cobrar el 50 per cent de la paga i el 2014, el cent per cent de la paga, que els altres àmbits del sector sanitari, com l'ICS, no han cobrat. Per tant, siguem una mica més rigorosos amb les apreciacions.

Següent qüestió. La situació econòmica que pateix la Generalitat catalana té molt de solució en les seves mans –en les seves mans–: vostès instin el Govern de l'Estat que compleixi a posar els diners per a l'hepatitis C, que compleixi per posar els diners per al pneumococ, que compleixi per posar els diners per a totes aquelles noves prestacions que, d'acord amb el funcionament, ha de posar aquell que posa la prestació.

Això és així. A vostès no els sento dir que l'Estat... Nosaltres estem dient que passi el que passi tot malalt a Catalunya tindrà el tractament de l'hepatitis C quan ho marqui un metge. No els sento demanar a l'Estat que posi aquests diners complint el principi de lleialtat institucional. No els sento demanar que posin els diners perquè nosaltres puguem aguantar el finançament de la vacuna del pneumococ per als nens, no els sento. No els sento fer costat a altres consellers del seu partit, d'altres comunitats autònomes, que estan denunciant públicament un dèficit estructural, que estem fent arribar tots al ministre de Sanitat del nostre país, eh? Tots estem fent arribar això, perquè aquesta és la realitat: hi ha un dèficit estructural del sistema sanitari, i no hi ha cap voluntat d'aquest Govern, ni de cap govern de cap comunitat autònoma, ni d'aquest país, d'«apretar» els treballadors sanitaris d'aquest país.

Vostès tenen a la mà moltes de les solucions; dona la impressió que un esforç de repartiment del pressupost de l'Estat en benefici de les polítiques socials..., i aquestes polítiques traslladar-les al finançament de les comunitats autònomes, que vostès no hi entren en aquest debat; el debat és un altre, el debat no és... El debat de fons és aquest. Vostès hi creuen, o no, en un sistema nacional de salut, universal, finançant cada una de les prestacions que vostès decideixen posar en la cartera?, sí o no? Si no és així, digui-ho...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller de Salut

Diguin que vostès no estan per... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

La pregunta següent és sobre els pressupostos del 2015 i la lluita contra la deuterocràcia al sud d'Europa.

Pregunta

al Govern sobre els pressupostos del 2015 i la lluita contra la deuteràcia al sud d'Europa (tram. 310-00452/10)

La formula la senyora Isabel Vallet, del Grup Mixt.

Isabel Vallet Sánchez

Bon dia. Senyor conseller, vostè ha contactat amb el senyor..., amb el nou ministre d'Economia grec, el senyor Varufakis? Hi ha contactat per veure si es poden reunir i parlar d'això que aquí era un tabú, això del deute?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller d'Economia.

El conseller d'Economia i Coneixement

Senyora presidenta... Senyora diputada, em dona una idea; me l'apunto. (*Rialles.*) Em temo que passarem un període de mimetisme retòric grec. Jo li desitjo el millor per a Grècia, que també és el millor per a Europa. I crec que hi ha les bases perquè Europa i Grècia puguin arribar a un acord favorable per a les dues bandes. I, si agafem aquest camí, veurem com la retòrica va variant: deixarem de sentir parlar de troiques i deixarem de sentir parlar de quitaments.

Ara bé, la nostra situació és molt diferent de la situació grega. En pràcticament tots els índexs –no en tots, però, en pràcticament tots els índexs–, hi ha una diferència molt important, no en tots –l'atur, per exemple, l'atur juvenil. I també una altra molt important per temes de deutes i que ens ha de fer ser curiosos, i és que nosaltres, ni Espanya ni Catalunya, tenim un superàvit primari; tenim un superàvit estructural primari, però no un superàvit primari, cosa que Grècia té.

La presidenta

Té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Isabel Vallet Sánchez

Més enllà del cas de Grècia, i jo diria que davant del patiment de les classes populars a tot el sud d'Europa, més enllà de comparar-nos amb Grècia, i, com deia, eh?, sembla que ara que han caigut els tabús després d'exposar-ho aquí els anys que fa, i exposar, a més a més, que aquest agent antidemocràtic que és la troica està imposant unes polítiques impossibles a costa del patiment de la gent, nosaltres volem saber si vostè pensa entrar o no en el debat del deute o ho pensa seguir ignorant.

Perquè, bàsicament, ara mateix el deute és preocupació central, és un mal central per a les catalanes. Ara mateix el deute és la primera conselleria que suma, entre amortitzacions i pagaments diferits, 9.055 milions d'euros; que els interessos del deute suposen 1.713 milions d'euros, i que, a més a més, pagarem un deute

etern fins al 2108. Un deute etern que ens suposa pagar com a ciutadans 1.200 euros cada ciutadà per a pagar el deute, mentre destinem 22 euros a cada ciutadà per a pagar el PIRMI. I un deute que, a més a més, estem pagant majoritàriament als bancs, en un 52 per cent: 27.300 milions d'euros a vint bancs, entre ells 7.300 a «la Caixa», 7.100 a BBVA. Bé, un deute que consolida, diem, pobresa i retallades. Ha consolidat uns pressupostos retallats del 20 per cent. Però és que, a més a més, ens esperen unes retallades de 3.700 milions d'euros més d'aquí al 2017, segons aquest ens antidemocràtic, que vostè diu que deixarem de sentir-ne parlar, que és la troica. Tant de bo!

Després que diferents economistes, fins i tot de la seva ortodòxia, diguin que és materialment impossible pagar el deute; després que la nostra troica passi per Madrid, que sigui Brussel·les, Madrid i Barcelona; després de tot això, nosaltres volem que ens digui com pensa pagar el deute: a costa del patiment de qui pensa pagar el deute? I, sobretot, si entrarà o no en el debat de la renegociació i de la quitança del deute, o si no va amb vostès, si no és una prioritat del Govern.

Bàsicament, a nosaltres ens sobta que un govern que vol ser sobiranista no agafi el bou per les banyes i comenci, ja, a fer tots aquests acords de renegociació del primer patiment de les catalanes que és el deute.

La presidenta

Té la paraula l'honorable conseller d'Economia.

El conseller d'Economia i Coneixement

Senyora presidenta... Senyora diputada, miri, per nosaltres el fonamental... –i quan dic «nosaltres» vull dir tant Espanya com Catalunya–, un element fonamental és el tipus d'interès. Això és el que acaba pesant; és un producte, però és aquesta part del producte que ens pesa. Per tant, per nosaltres el que és essencial és que les polítiques impulsades pel president del Banc Central Europeu culminin, no hi hagin vacil·lacions i es segueixin fins a les seves darreres conseqüències.

I, en segon lloc, voldria dir-li, pel que fa a Catalunya, que, des del punt de vista econòmic, el que ens ofega més no són ni el deute ni els mercats. A nosaltres, a Catalunya, el que ens ofega més és el *ministerio*. El nostre problema fonamental és un problema d'ingressos pressupostaris, ingressos que determina el *ministerio*. Per tant, tinguem-ho clar.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la política de retribucions als alts càrrecs directius i als càrrecs públics.

Pregunta

al Govern sobre la política de retribucions als alts càrrecs directius i als càrrecs públics (tram. 310-00453/10)

La formula la il·lustre senyora Carina Mejías, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carina Mejías Sánchez

Moltes gràcies, presidenta. Honorable vicepresidenta, aquesta pregunta podríem titular-la: «Retallades i sacrificis per a la gent sí, però per a l'*staff* del Govern de la Generalitat no.» Amb vostès que no hi comptin.

Miri, aquest Parlament va arribar a un acord amb la majoria dels grups parlamentaris que els diputats, atès que no es donaven ni les condicions socials ni les econòmiques, renunciaven a la catorzena paga. I volíem fer efectiu aquest acord també als alts càrrecs del Govern. De resultes de l'acord a què vostès han arribat amb el seu soci intermitent d'Esquerra Republicana, no hem vist reflectit aquest acord de renúncia a una catorzena paga dels alts càrrecs del Govern, alguns amb uns emoluments similars al de ministre.

Senyora vicepresidenta, em contestarà si farà efectiu aquest acord majoritari entre els grups de la cambra i com el durà a terme?

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable vicepresidenta del Govern.

La vicepresidenta del Govern
(Joana Ortega i Alemany)

Sí, gràcies, presidenta. Il·lustríssima diputada, en més d'un mes he comparegut en aquesta cambra i jo diria que he respost al que és un *déjà vu*, no? És una pregunta que vostès retòricament posen sobre la taula no amb ànim d'aclarir res, sinó amb ànim, doncs, de fer, jo diria que més que mai, populisme, no? Per tant, poc de nou li podré dir avui.

El que sí que ja li ho torno a dir, com he repetit diverses vegades en aquest hemicicle, és que els alts càrrecs de la Generalitat, els directius de les entitats del sector públic que presten els serveis en aquesta institució, igual que la resta de treballadors públics en aquests últims anys, han vist reduïdes d'una manera considerable les seves retribucions de caràcter salarial.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, presidenta. Dedueixo de les seves paraules, vicepresidenta, que no tenen intenció de fer efectiu aquest acord, que és sentit majoritari d'aquesta cambra.

Miri, dir-li que el sou mitjà d'un català és de 24.000 euros i que als catalans que cobren 24.000 euros no podem demanar-los que renunciïn i que facin sacrificis, que no se'ls paguin les escoles bressol, que no se'ls paguin les beques menjador, que no els paguem els medicaments, i resulta que el Govern sigui incapaç de renunciar..., o l'*staff* del Govern sigui incapaç de renunciar a una de les seves catorzenes pagues per

dedicar precisament un estalvi al Govern. Això, vicepresidenta, no té cap mena de justificació.

I això que vostè diu que s'han vist reduït molts salaris, doncs, home, podria recordar-li, per exemple, que els delegats de la Generalitat cobren gairebé 80.000 euros. Vicepresidenta, no poden renunciar a una paga?

Tenim delegats de la Generalitat a llocs tan sorprenents com Barcelona, a les Terres de l'Ebre, a Girona. Doncs, home, jo crec que estaria bé que fessin un gest, no? Però, per exemple, l'exòtic càrrec d'assessor en l'àmbit del món local, que afortunadament s'embutxaça gairebé 70.000 euros, no pot renunciar a un salari, vicepresidenta?

O, per exemple, aquest senyor que ostenta un càrrec tan curiós com la direcció de programació i definició del model de l'Administració tributària de Catalunya, que és un càrrec, escolti'm, complicat –suposo que deu ser aquest senyor que es dedica a pensar com ho ha de fer la Generalitat per recaptar més impostos–, i s'embutxaça 102.000 euros l'any, no pot renunciar a una paga, vicepresidenta? Escolti'm, crec que els catalans es mereixen també un gest per part d'aquells...

La presidenta

Senyora diputada...

Carina Mejías Sánchez

...que cobren més.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable vicepresidenta del Govern.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies. Miri, diputada, jo crec que la cursa no és a veure com podem fer que la gent cobri menys, sinó que fem una administració molt més eficient. Però deixi'm que li faci algunes aportacions. Vostè sap que quan el Govern va entrar a la Generalitat va fer una reducció de l'estructura política de la Generalitat importantíssima, una reducció d'un 43 per cent dels càrrecs de confiança, una reducció d'un 20 per cent de l'estructura departamental.

Si analitzem, a més a més, l'estructura retributiva dels alts càrrecs –ja ho he explicat en nombroses ocasions, però–, del període del 2010 al 2014 el president, jo mateixa i els consellers hem vist reduïda la nostra retribució en un quasi 20 per cent. Deixi'm també que li faci una aportació: els alts càrrecs, el personal directiu, no van percebre ni la paga extraordinària del 2012, ni del 2013, ni del 2014, però tampoc la del 2011, cosa que sí que va fer aquesta cambra, senyor Rivera –el 2011 sí. (*Veus de fons.*) I els alts càrrecs de la Generalitat no ho van fer per una iniciativa del president en aquesta cambra. I els membres del Govern tampoc percebrem la paga extraordinària del 2015.

Per tant, facin el favor... (*Remor de veus.*) Facin el favor –facin el favor– de no fer demagògia amb temes que fan més mal i apostin per una reforma de l'Administració, que és el que estem treballant des del Govern de la Generalitat.

Gràcies.

La presidenta

Iniciem ara les preguntes al molt honorable president de la Generalitat.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el pla de xoc i d'emergència social per a les persones en situació de pobresa (tram. 317-00261/10)

La primera, sobre la situació política i social, la formula el senyor David Fernández, del Grup Mixt.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. President, avui és 4 de febrer. Una pregunta entre la realitat i la comptabilitat, per dir-ho així, a propòsit dels pressupostos d'aquest any. Quatre dades molt eloqüents, segurament: de 450.000 pisos buits, 76.000 demandes d'habitatge social, i el Govern ha respost l'any passat només amb 1.300 pisos; un grau de cobertura de l'1,5 per cent. I 1,6 persones en situació de pobresa i exclusió, 32.000 PIRMI; un grau de cobertura de les necessitats socials del 2 per cent. Ens estem discutint per un fons d'emergència contra la pobresa energètica de 20 milions d'euros i els tres operadors principals a Catalunya han guanyat 9.300 milions d'euros els darrers sis-cents dies. O han mort en els darrers anys deu mil persones grans que mai van conèixer què significaven les polítiques de dependència.

Des d'aquesta evidència, que no hi ha més qüestió nacional que la cohesió social i que un país no és res més que la seva gent, és lícit requerir-se i preguntar-se per a què serveixen la política i els governs en el segle XXI: per desemparar, per desprotegir o per deixar a la intempèrie.

En tot cas, president, quin és el missatge del Govern a la majoria social? Que tot seguirà igual? Què diu el minso fons social addicional de 100 milions d'euros a 1,5 milions de persones vulnerades i desemparades? Que res no canviarà i que la societat carronyaire del fonamentalisme de mercat seguirà el seu tsunami neoliberal. Quin és el pla de xoc davant l'emergència social a casa nostra?

Gràcies, president.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Fernández, el primer pla de xoc del Govern, com no pot ser d'altra ma-

nera, és que hi hagi més feina, perquè si hi ha més feina i menys atur, una part d'aquestes mancances que vostè esmenta, que són reals, doncs, en part es pallien –no diré «del tot», però en part es pallien.

La pregunta que ens hem de fer és si aquest objectiu de més feina i menys atur s'està complint o no. I la resposta és que sí. En aquest moment hi ha una mica més de feina i una mica menys d'atur. Si aquesta tendència es consolida, una part d'això que vostè diu, doncs, lògicament quedarà no diré «resolt del tot» però sí més ben compensat o més ben equilibrat.

I l'altre pla de xoc és ocupar-se tant com es pugui de les persones més vulnerables d'aquest país. Vostè citava, per exemple, el tema de l'habitatge. Aquest és el Govern que ha creat un impost per als pisos buits pertanyents a les entitats financeres. És aquest Govern que ho ha fet. I aquest és el Govern que ha destinat més recursos, amb els pactes pressupostaris que s'han fet, al programa que vostè citava, de la PIRMI.

Per tant, és clar que hi ha pla de xoc. El que passa és que és cert que no arribem a tot arreu com voldríem, perquè és evident que aquest Govern té unes mancances, des del punt de vista de recursos, que salten a la vista. Però, dintre dels recursos disponibles i de les coses que es poden crear o imaginar, s'està actuant en tots els fronts amb aquests plans de xoc que li he comentat.

La presidenta

Té la paraula el senyor diputat.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. La resposta suscita almenys tres reflexions. Una, la de la mida del creixement econòmic, president, perquè aleshores fins quan haurem d'esperar la recuperació? I és més peremptori, urgent i necessari començar a pensar a repartir el treball i a redistribuir les riqueses.

Abans el senyor Mas-Colell parlava de la retòrica grega i jo, per canviar-la, i no és el meu referent, ni molt menys, ni el nostre, me n'aniré a la croata. Ahir el Govern croata va anunciar que suspenia el deute de seixanta mil famílies, les més pobres, i que no ho pagava pas el Govern, que pagaven aquell deute els bancs, els operadors de telecomunicacions i els proveïdors de serveis públics.

O li canvio la pregunta: d'aquest grau de desemparament i de desprotecció dels pressupostos de la Generalitat, dit en termes colloquials fins i tot, com li expliquem a la mainada per què els rics són cada cop menys i més rics, i els pobres cada cop més i més pobres? O, dit d'altra forma, eloqüentment i matemàticament: com és possible, com li expliquem al nostre país que «la Caixa» abans d'impostos declari uns beneficis de 220 milions d'euros i que després d'impostos declari uns beneficis de 600 milions d'euros.

Gràcies, president.

La presidenta

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Fernández, vostè posa el dit, en part, a la nafra, és cert, però fa preguntes com si nosaltres poguéssim, per exemple, decidir com es fa l'impost de societats en aquest país, cosa que vostè sap perfectament que no pot fer actualment el Govern de la Generalitat.

Per tant, escolti'm, d'acord, hi ha coses que segurament, doncs, fan mal a la vista, jo ja li ho admeto, no? Ara, la pregunta és: nosaltres, amb les facultats que tenim, hem utilitzat els instruments per redistribuir millor la renda, sí o no? Aquesta és la pregunta que se li pot fer al Govern de la Generalitat. I aleshores faci's preguntes com la següent: a Catalunya es paga més impost de patrimoni, gairebé, que a cap altre lloc de l'Estat espanyol? Sí. Aquest Govern ha creat un munt d'impostos per resoldre coses concretes que altres governs de l'Estat espanyol amb les mateixes mancances no han creat? Sí.

Doncs, escolti'm, això és el que fa aquest Govern, amb les competències que té, que desgraciadament són molt limitades en aquest terreny. I per això en volem moltes més, per poder actuar d'una forma molt més conseqüent des del punt de vista de la justa redistribució de la riquesa.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'impuls a la llei electoral en aquesta legislatura (tram. 317-00260/10)

I la formula l'il·lustre senyor Albert Rivera, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Mas, vostès tenen com a únic objectiu separar Catalunya de la resta d'Espanya i Europa, vostè encarrega constitucions, vostès volen desenvolupar estructures d'estat... Però, miri, vostès estan en precari en la llei bàsica de la democràcia a Catalunya. A Catalunya portem trenta-cinc anys amb una disposició transitòria de l'any 79 que regula com es representa els ciutadans de Catalunya en aquest Parlament; la llei electoral inexistent. És una paradoxa, suposo, i evidentment intencionada, que totes les comunitats autònomes d'Espanya tinguin llei electoral, però curiosament, aquí que volen vostès declarar la independència unilateral, siguin incapaços d'aprovar una llei. Ho corregeixo: més que incapaços, no tenen voluntat. A Catalunya, hi han parts de Catalunya on un vot val tres vegades més, o menys, que a una altra part de Catalunya. A Catalunya les llistes són tancades i desbloquejades, quan la societat dema-

na llistes obertes. A Catalunya hi han partits com el seu que no volen fer primàries i, en canvi, en altres sistemes europeus els partits han de tenir sistemes democràtics interns.

Jo li pregunto, senyor Mas –perquè intento que no se m'escapi amb aquesta pregunta, com ha fet altres vegades–: vostè, president de la Generalitat, vostè, president de Convergència, vol impulsar definitivament en aquesta legislatura que tinguem una llei electoral catalana amb llistes obertes, sí o no? Vol tenir una llei on els vots valguin igual a tot Catalunya i els ciutadans siguin iguals, sí o no? Vol vostè un sistema on els partits estiguem obligats a tenir democràcia interna i primàries, sí o no? I li ho pregunto al president Mas, no els ho pregunto al seu grup parlamentari ni als altres grups. Jo li ho pregunto a vostè: tirarem endavant, o només volen fer una junta electoral per canviar jutges per assessors dels partits?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Rivera, és una pregunta recurrent per part seva, i vostè sap la resposta. Vostè em pregunta a mi si jo vull que hi hagi una llei electoral. I la meua resposta és: sí. Puc tornar-li-ho a dir: sí. I si m'ho torna a pregunta li tornaré a dir que sí. Però sap perfectament que fer una llei electoral no està només a les meves mans. Si estigués a les meves mans, senyor Rivera, li asseguro que ja la tindríem, i si estigués a les mans del Govern, també la tindríem. Però les lleis, senyor Rivera –crec que això és molt elemental–, no les fan els governs, les fan els parlaments. I en aquest Parlament hi ha un munt de grups parlamentaris; un d'ells, el seu. I, per tant, aquesta pregunta se l'han de fer vostès com a parlamentaris.

En el que depengui de mi, ja els ho he dit moltes vegades: estic cent per cent a la seva disposició per ajudar. Però jo no puc substituir el Parlament per fer la llei que ha de fer, no el puc substituir. Suposo que això vostè no només ho entén, sinó que a més a més ho defensa, no? Molt bé.

Doncs, aleshores, senyor Rivera, no és que jo li pugui fer preguntes a vostè, però la pregunta que ens hem de fer tots plegats, en aquest cas, com a diputats i diputades del Parlament de Catalunya –i aquí vostè l'encerta– és per què encara no hem estat capaços de fer una cosa que hauríem hagut de ser capaços de fer i que jo tinc el màxim interès que es faci.

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Bé, senyor president, no he estat de sort. Jo no li he preguntat si vol tenir una llei electoral. Li he pregun-

tat –hi torno a insistir, perquè els catalans sàpiguen què vol el president–: vol vostè una llista o llistes obertes a la propera llei electoral catalana, sí o no?; vol vostè que els partits estiguem obligats a fer primàries, com alguns fem ja voluntàriament, sí o no?; vol vostè que els vots valguin igual a tot arreu a Catalunya, perquè el vot és dels ciutadans i no dels territoris, sí o no?

Senyor Mas, ho intentaré per enèsima vegada, però vostè no s'amagui darrere la majoria parlamentària. Vostè és del grup i presideix el partit que té majoria, o el grup majoritari, encara, en aquesta cambra. Per tant, depèn de vostès en bona mesura. Sense Convergència i Unió no hi ha acord.

Jo tinc una resposta, senyor Mas. Jo crec que vostès no volen que els vots valguin igual perquè en surten beneficiats amb aquest sistema electoral. Jo crec que vostè no vol primàries perquè no les celebra el seu partit. Jo crec que vostè no vol una llei electoral catalana amb llistes obertes, sinó amb llistes tancades i bloquejades, perquè vostè la trïi i no els ciutadans.

Per tant, li pregunto: sí o no a les llistes obertes, sí o no a un sistema proporcional, sí o no que els partits siguem democràtics internament? Senyor Mas, si us plau, contesti d'una vegada.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Doncs, li respondré idees que jo tinc al respecte.

Una: llistes obertes, o tan obertes com sigui possible, per exemple el model alemany? Sí. Ara m'ho pot tornar a preguntar moltes vegades, ja li he dit que sí, jo vull això, un sistema com l'alemany, que vostè sap que és un sistema mixt en aquest sentit.

Dos: les primàries dels partits? Jo no hi tinc cap inconvenient. Cada partit funciona com funciona. (*Veus de fons.*) Perdoni... El seu funciona com funciona, els altres funcionen com funcionen... Jo, si vol, en una conversa amb vostè, li puc parlar del nostre. I li explicaré com funciona, que vostè segurament no ho coneix del tot bé i per això fa aquest tipus d'afirmacions.

I tres: el vot igual. Li faig una aposta, senyor Rivera. Vostè s'acabarà presentant algun dia a unes eleccions a l'Estat espanyol amb una llei molt menys proporcional que la catalana. I sap què li diré? I, a més a més, gairebé ni la discutirà. (*Veus de fons.*) Potser sí que la discutirà, però s'hi presentarà. (*Remor de veus.*) Resulta que a Catalunya tenim una llei molt més proporcional que no pas a la resta de l'Estat espanyol. Però molt més vol dir *molt més*. I això vostè ho ignora, perquè no el sento parlar tant, moltes vegades, d'aquesta altra matèria. I jo li faig aquesta aposta: vostè s'acabarà presentant amb una llei molt menys proporcional que no pas la catalana.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els motius pels quals la tramitació de la Proposició de llei de la renda garantida de ciutadania no ha estat considerada prioritària pel Govern (tram. 317-00263/10)

I la formula l'il·lustre senyor Joan Herrera, del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. President Mas, la setmana va fixar nou lleis com a prioritàries, «d'urgència extraordinària», va dir. Voldria que m'expliqués els motius pels quals no ha considerat d'urgència extraordinària la tramitació de la iniciativa legislativa popular a favor de la renda garantida de ciutadania, prioritat social marcada per la societat civil, amb l'aval de milers de signatures, que ha posat a l'agenda del Parlament i que el Parlament s'ha compromès a tramitar amb caràcter d'urgència.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Herrera, li recordo que en els pactes que es van fer per impulsar temes aquests propers mesos hi ha un apartat específic per al tema de la pobresa, cosa que vostè, en la seva intervenció, ha ignorat. El que passa és que per actuar en determinats àmbits no sempre s'hi actua només a través de lleis, sinó a través d'altres programes.

I sobre la seva pregunta, doncs, miri, entre altres coses perquè estic convençut que en aquesta no cal una empena especial, perquè el Parlament, en els seus tràmits ordinaris, la tindrà aprovada dintre d'aquesta legislatura.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Joan Herrera Torres

President, no diu la veritat. El seu grup està obstaculitzant... (*Veus de fons.*) Sí, sí –sí. Resulta que la iniciativa legislativa popular a favor de la renda garantida de ciutadania és la que acumula més signatures en el transcurs d'aquesta legislatura, 121.000. Resulta que la societat civil ha alertat el Parlament i el Govern de la resposta davant de milers, centenars de milers de famílies que no tenen cap ingrés a les seves llars. S'expressa la necessitat de redistribuir la riquesa en una societat on els pobres són més pobres i a la nostra so-

cietat, perquè el seu Govern no fa prou, els rics són més rics, la desigualtat s'incrementa. I vostès no consideren prioritària aquesta llei.

Mentrestant, acorden la reformulació de la renda mínima d'inserció, però la reformulació no arriba. Van reformar la renda mínima d'inserció expulsant-ne milers de famílies –deu mil infants, segons el Síndic de Greuges–, deixant-los en l'absoluta intempèrie. Presumeix molt d'haver incrementat els recursos, però resulta que avui hi ha set mil beneficiaris menys que el 2011, el 20 per cent menys de beneficiaris. I, mentre hi ha 210.000 famílies que viuen sense cap ingrés, els perceptors de la renda mínima d'inserció es redueixen fins a 27.000. Aquestes són les dades, no els seus discursos.

La gran aposta social d'aquesta legislatura ve de la societat civil, és la renda garantida de ciutadania, la impulsa la societat civil, n'aprovem al març la seva tramitació, al novembre diem «tramitació d'urgència», avui el seu grup està obstaculitzant-ne la tramitació... I davant d'això el que sol·licitem és el seu compromís, el del president de la Generalitat, que aquesta és una *prioritat*. Governar és prioritzar. En una situació d'emergència social cal un pla de rescat social, i el pla de rescat social és: renda garantida de ciutadania.

I avui té dos camins: no comprometre's, per molt que digui, continuar sent un govern antisocial, que ha fet mal a l'estat del benestar i que renuncia a la lluita contra la desigualtat, o avui comprometre's que en aquesta legislatura s'aprovarà la renda garantida de ciutadania.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Miri que hi ha temes per preguntar al Govern, i sempre em pregunten per coses que afecten el Parlament. (*Remor de veus. Rialles.*) Sí, és curiós, això, eh?, molt curiós. Però, bé, dit això, miri, li faré alguns... (*Remor de veus.*) Senyor Herrera, un moment, si em permet parlar a mi ara, no?, si em permet parlar a mi, li diré coses com les següents.

Primer, si s'aprova aquesta llei en aquesta legislatura, aleshores l'aprovaré com la Llei de la dependència?, és a dir, fent grans propòsits, grans promeses i sense els recursos necessaris? Vostès defensen això? És a dir, per frustrar absolutament a tothom, o per enganyar absolutament a tothom, com altres vegades s'ha fet, i per enganyar la gent més vulnerable de la societat? Són capaços de fer això? Perquè suposo que quan s'aprovi la llei algú comptarà què vol dir pressupostar la renda garantida de ciutadania –suposo.

Després em diu que a la renda mínima d'inserció hi ha un munt de problemes, etcètera. Però, senyor Herrera, hi ha més recursos que mai, gràcies als pactes

pressupostaris que hem fet. Gràcies als pactes pressupostaris que hem fet hi han més recursos que mai, i, a més a més –parli amb el conseller Puig–, totes les persones que sol·liciten i que està aprovat pels serveis socials que les poden obtenir acaben tenint la renda mínima d'inserció.

I, ja que vostè fa tants discursos sobre un govern antisocial, miri, l'altre dia vam discutir la proposició de llei sobre temes d'habitatge, entre altres coses, que venia, sap de quin any?, de l'any 2008. Sap qui governava l'any 2008 a l'habitatge? Vostès. Saben què va fer Iniciativa per Catalunya? Presentar una esmena a la totalitat perquè no prosperés una cosa que se'n deia «Proposició de llei de mesures urgents per a l'habitatge». I ho gestionaven vostès directament, senyor Herrera. I van presentar una esmena a la totalitat perquè no se'n parlés en aquest Parlament, l'any 2008. (*Remor de veus.*) És a dir, grans discursos i grans promeses falses quan estan a l'oposició i greus incompliments quan estan en el Govern.

(*Persisteix la remor de veus. Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la possible reorientació dels pressupostos de la Generalitat per al 2015 (tram. 317-00266/10)

I la formula l'excel·lentíssima senyora Alícia Sánchez-Camacho, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor Mas, ara que li hem donat una mica més de temps, està disposat a refer els pressupostos i fer uns pressupostos pensant en la recuperació econòmica, en la creació d'ocupació, i no en les estructures d'estat per a una Catalunya independent?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Sánchez-Camacho, el temps no ens l'han donat, perquè la data de les eleccions l'he fixada jo, si no li importa, perquè és una..., vaja, facultat que correspon al president de la Generalitat.

I, després, vostè retirarà els recursos que ha presentat davant del Consell de Garanties Estatutàries que obstaculitzen la tramitació dels pressupostos de la Generalitat per a aquest any 2015?

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, l'excel·lentíssima senyora diputada.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

President, veig que no se n'assabenta molt, eh? Jo no li he parlat de l'avançament de les seves eleccions. Li he parlat del dictamen, que no recurs, al Consell de Garanties Estatutàries, amb què li hem donat més temps. Per tant, a veure si entén la pregunta.

Però, escolti'm, vostè el que ha presentat són uns pressupostos d'estructures d'estat, i no uns pressupostos per a les persones. Ja entenem que siguin els pressupostos d'Esquerra Republicana, de la independència. El que no entenem és que vostè no rectifiqui i segueixi amb el seu ideòleg, amb el seu conseller Homs, que ja li va fer perdre dotze diputats, i ara el que vol és fer-li perdre la cadira o substituir-lo a vostè; no ho sabem exactament. (*Forta remor de veus.*)

Escolti'm, senyor president, miri, nosaltres, el que no permetrem és que vostès segueixin mentint, el que no permetrem és que els diguin als catalans mentides. Vostès tenen els pressupostos prorrogats, hi ha un decret per aprovar ja la paga dels funcionaris. Vostès podien haver pagat ja la pobresa energètica, si no haguessin destinat els diners a la consulta, al 9-N i al tricentenari, que podrien haver pagat la pobresa energètica de 845 famílies.

Vostès no tenen vergonya quan diuen que prefereixen fer cinquanta ambaixades més mentre la consellera Rigau suprimeix els ajuts a les llars d'infants i no ajuda els municipis. Vostès, quan falten metges i quan falten professors, resulta que prefereixen treure 168 places de l'Agència Tributària catalana que, per cert, no existirà mai, no s'escarrassi, senyor president, no el perdi, i a més, senyor president, a vostès els va i els molesta i els posa molt nerviosos, i vostè ho està amb el Partit Popular i amb la veritable oposició.

Sap una cosa? Quan ens critiquen, senyor Mas, ens dignifiquen, perquè no volem ser el mateix que vostès, els dinou diputats que representen el Partit Popular i el mig milió de votants no volem semblar-nos a vostès, al seu filibusterisme, perquè vostès sí que són els mestres de la mentida, de l'engany i del filibusterisme.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Sánchez-Camacho, gràcies per l'aclariment perquè, com que vostè sempre parla de les eleccions, m'he pensat que avui també parlaria de les eleccions, perquè és com un disc ratllat que sempre parla absolutament del mateix, no? Però, bé, ja que avui parla del recurs o del dictamen

del Consell de Garanties Estatutàries, per què l'han presentat? (*Veus de fons.*)

No, miri, sap per què l'han presentat, senyora Sánchez-Camacho? L'han presentat perquè vostès s'oposen absolutament a tot i boicotegen absolutament tot el que podem, tot, absolutament tot. I saben perfectament que això que vostès diuen de les estructures d'estat representa, doncs, un 0,1 per cent del pressupost de la Generalitat, o un 0,2. Fixi's, això és el que representa tot això que diu vostè de les estructures d'estat. Vol dir que l'altre 99,99 i escaig per cent està destinat a què? A allò que ha de funcionar cada dia, que és allò que vostès volen obstaculitzar. (*Remor de veus.*) Sí, és el que vostès volen obstaculitzar. Perquè si vostès no volguessin obstaculitzar, per exemple, el tema de lluitar contra la pobresa energètica, per què aleshores van portar al Tribunal Constitucional un decret sobre pobresa energètica fet pel Govern de la Generalitat? O per què ara estan allargant l'aprovació dels pressupostos de la Generalitat, que inclouen partides precisament per aquest tema de la pobresa energètica que no existien l'any 14 i que existeixen l'any 15 i que, amb el recurs que vostès fan, estan condemnant determinada gent a trigar més a rebre aquests ajuts.

Sap per què, senyora Sánchez-Camacho? Perquè a vostès el patiment de la gent segurament els és bastant indiferent (*forta remor de veus*) i el que volen és, simplement, la lluita partidista o política, i com que volen això, senyora Sánchez-Camacho, nosaltres també estem bastant orgullosos de no semblar-nos gaire a vostès. I a més a més, senyora Sánchez-Camacho, li vull recordar una cosa: si vostè agafa tota la radiografia de la societat catalana, afortunadament, a Catalunya cada vegada hi ha menys gent –menys gent– que es vol semblar a vostès. (*Remor de veus.*)

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la partida d'ingressos públics de la Llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2015 que s'han d'obtenir a partir de negociacions amb l'Estat (tram. 317-00262/10)

I la formula l'il·lustre senyor Maurici Lucena, del Grup Parlamentari Socialista.

Maurici Lucena i Betriu

Gràcies, presidenta. Bon dia, president Mas, avui li proposo que parlem breument d'economia, d'ètica i de la consideració que a vostè li mereixen els ciutadans de Catalunya. Concretament, li proposo que parlem de pressupostos i d'un engany colossal.

Els pressupostos de la Generalitat de Catalunya que vostè ha presentat a aquesta cambra i que proposa aprovar contemplen una despesa financera de l'entorn dels 22.500 milions d'euros, i per quadrar els comptes vostè ha inclòs una esotèrica partida de 2.183 milions

d'euros d'ingressos públics que vostè diu, sense que se li escapi el riure, que obtindrà en els propers mesos mitjançant acords amb el Govern del president Mariano Rajoy, un govern amb el qual no es parla i està barallat. Fins fa pocs dies aquesta fantasia pressupostària constituïa, senzillament, una broma més o menys simpàtica i divertida, però ara hem sabut fa pocs dies que tot això és quelcom molt pitjor.

President Mas, li pregunto el següent: pot, si us plau, confirmar en seu parlamentària que en la informació pressupostària recentment enviada pel seu Govern al Ministeri d'Hisenda i que posteriorment s'enviarà a la Comissió Europea han desaparegut aquests 2.183 milions d'euros corresponents a acords amb el Govern espanyol?

La presidenta

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. En primer lloc, senyor Lucena, em sorprèn molt que vostè estigui tan preocupat per aquest tema, concretament, perquè, en definitiva, si el problema és que no arriben determinats ingressos vol dir que hi haurà una mica més de dèficit, no?, i això a vostè, al Partit Socialista els atabala molt. El gran problema és si hi ha una mica més de dèficit si no vénen aquests ingressos? Realment, és curiós que el portaveu del Partit Socialista posi l'accent exactament en això, que sona a un discurs que ara no qualificaré, però que no és precisament el que vostès diuen cada dia, en contra de l'austeritat, etcètera. Curiosos, aquests girs de cent vuitanta graus quan es fan determinades preguntes.

Ara, ja que vostè tant es preocupa per això, doncs, mirin, és molt senzill: allà hi ha una reivindicació d'uns ingressos que ens corresponen, que és una reivindicació política, que el ministeri coneix, que, efectivament, no està disposat a acceptar d'entrada, però que presumeix, i per això ens han aprovat el Pla econòmic i financer –recordi això: ens han aprovat el Pla econòmic i financer–, presumeix que la Generalitat, a través de mecanismes d'ingressos, pot acabar obtenint d'operacions que no s'havien fet aquest any 2014 i que es poden fer l'any 2015.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Maurici Lucena i Betriu

Gràcies, presidenta. President Mas, estem parlant, per molt que vostè no vulgui admetre-ho, d'un engany colossal que vostè ha intentat, bé, i de fet, ha produït en aquest Parlament. Miri, la realitat és que en el Pla econòmic i financer enviat pel seu Govern, per la conselleria d'Economia, pàgina 7, l'últim paràgraf no té perdua; el que vostès han substituït són els 2.183 milions d'euros per ingressos inventats, però ho han fet en aquest informe però no al Parlament de Catalunya.

Què significa des d'un punt de vista ètic? Doncs, miri, significa que vostè considera el més normal del món enganyar el Parlament i en canvi no gosa enganyar el Govern espanyol ni la Comissió Europea. Des d'un punt de vista econòmic i quantitatiu, aquest engany quina mida té? Doncs, miri, té una mida colossal, l'1 per cent del PIB anual de Catalunya.

El greu problema de fons, president Mas, és que vostè està instal·lat en una deletèria espiral d'incompliments i d'impostures adobada ara amb aquest episodi d'uns ingressos que muten en funció de la ciutat on s'envien, Barcelona, Brussel·les o Madrid. Vaig llegir una vegada que no sap dir la veritat a les persones que no se la mereixen; vostè segurament pensa que els ciutadans de Catalunya no es mereixen conèixer la veritat o, alternativament...

La presidenta

Senyor diputat...

Maurici Lucena i Betriu

...no posseeix la fortalesa necessària per explicar la veritat als ciutadans de Catalunya i al seu Parlament.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula per respondre el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Lucena, li repeteixo el mateix: no pot ser més transparent, ja li dic, hi ha una reivindicació política que aquests ingressos són deutes de l'Estat espanyol amb Catalunya. Els hem de posar o no els hem de posar? I ho saben ells perfectament, i ens han aprovat el Pla econòmic i financer. Aleshores, senyor Lucena, de què estem parlant? (*Remor de veus.*)

La presidenta

Està parlant el president. Vostès ja han tingut el seu torn.

El president de la Generalitat

Ara, hi hauria engany si jo li estigués explicant una altra història, però li estic explicant la veritat, i el conseller Mas-Colell, quan ho escriu, escriu exactament això. Ara, aleshores parlem d'aquestes coses que vostè diu que són gravíssims incompliments o enganys colossals, etcètera.

Miri, jo recordo a finals de l'any 2010, quan jo vaig arribar a la presidència de la Generalitat... –perdoni, només fa quatre anys d'això, home–, resulta que en aquell moment s'havia de complir un objectiu de dèficit i van dir que el complirien, l'objectiu de dèficit, i quan vàrem arribar allà resulta que s'havien equivocat no una mica, sinó pel doble, és a dir, l'havien doblat. Vostès van fer un engany colossal a tothom en aquell

moment? Perquè vostès ja havien fet els comptes d'aquell any, ja s'estava acabant. Per tant, no ens parli d'enganys colossals; estic disposat a encaixar moltes coses, però algunes, senyor Lucena, encara tinc una mica de memòria per recordar com estaven.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la proposta de renegociació del deute feta pel nou govern de Grècia i sobre el fons per a lluitar contra la pobresa energètica (tram. 317-00264/10)

I la formula l'honorable senyor Oriol Junqueras, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Oriol Junqueras i Vies

Bon dia a tothom. Gràcies, senyora presidenta. Senyor president, aquests dies la política europea ens dóna diverses lliçons de les quals n'hi ha almenys un parell que m'agradaria destacar. La primera és la comprovació de la força de la democràcia com a motor de grans canvis. Més enllà de l'encert de les polítiques que s'emprenguin a Grècia i més enllà del consens que generin, el cert és que les eleccions a Grècia despertin l'esperança d'un canvi entre les relacions de Grècia amb la Unió Europea, de la Unió Europea amb el Banc Central Europeu, del Banc Central Europeu amb el Fons Monetari Internacional, i de la mateixa manera els catalans també podem tenir l'esperança, tenim l'esperança, de fet, que les eleccions del 27 de setembre han de demostrar aquesta força de la democràcia, ens permetran demostrar aquesta força de la democràcia.

Una segona lliçó que ens sembla que es deriva d'aquestes eleccions gregues és la rellevància de tenir o no tenir un estat. De fet, el PIB grec és inferior al PIB català, el PIB per càpita grec és molt inferior al PIB per càpita català i la renda per càpita grega és encara més inferior que la renda per càpita catalana, i, en canvi, és evident que Grècia està en condicions de fer sentir la seva veu i d'intentar, almenys, condicionar disposicions econòmiques del Banc Central Europeu i del conjunt de la Unió Europea. I si està en condicions de fer-ho no és perquè el volum de la seva economia i les seves dades fonamentals siguin més grans o millors que les de l'economia catalana, sinó perquè Grècia té un estat i nosaltres encara no.

La primera pregunta, president, és com valora la possibilitat d'aquesta renegociació del deute grec i quina creu o quina és la seva posició al respecte i els canvis que ja s'estan produint i que encara es poden produir en la política del Banc Central Europeu.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Junqueras, jo vull expressar públicament el desig màxim que les coses a Grècia li surtin bé i li vagin bé. Efectivament, la població grega va apostar per un canvi, un canvi molt clar, des del punt de vista de les estructures tradicionals de la política grega; tot just està començant, veurem què dóna de si aquest canvi perquè el canvi, doncs, pot ser a millor o no, això ja es veurà, però, en qualsevol cas, és un tema que afecta Grècia.

Vostè sap perfectament que quan es va parlar d'aquest canvi, poques hores després –no havien passat ni vint-i-quatre hores–, l'esquerra, esquerra grega ja havia pactat –en poques hores, eh?– amb la dreta, dreta grega, segurament això devia sorprendre a més d'un, no? Cosa que no vol dir que de tant en tant es fan discursos abans de les eleccions, just fins el dia abans, i l'endemà de les eleccions les coses passen d'una forma diferent.

Dit això, jo torno a expressar el mateix desig, espero que Grècia se'n surti i se'n surti bé, i, efectivament, hi ha una certa esperança en aquest sentit, que les coses puguin canviar. Però només els vull recordar una cosa: abans dels discursos que estem sentint sobre com calia afrontar el tema de l'austeritat, n'hi va haver un de molt poderós, de discurs, que era el de França, el del Partit Socialista francès i el del president Hollande, un país que pesa molt més que Grècia dintre d'Europa, i no se'n varen sortir. Jo desitjo que els grecs tinguin una mica més de sort que els francesos.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'honorable senyor Junqueras.

Oriol Junqueras i Vies

Gràcies, presidenta. Amb l'esperança que no només els grecs i els francesos i els italians i tots plegats ens en sortim, volia fer una referència ara molt més propera, el Partit Popular posa traves a l'aprovació dels pressupostos de la Generalitat de Catalunya i jo li volia preguntar, de fet, li volia demanar que el seu Govern implementi, prengui les mesures necessàries per posar en funcionament el fons destinat a la lluita contra la pobresa energètica, especialment en un estat, l'Estat espanyol, amb una classe política que malaauradament ens afecta a tots, que molt sovint no pateix la pobresa energètica, sinó que viu de la riquesa energètica perquè col·loca un munt d'exdirigents i exalts càrrecs en els consells d'administració de les grans companyies energètiques de l'Estat i també de Catalunya.

La presidenta

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Una vegada estava tramitat el pressupost i a punt d'aprovar-se, nosaltres comp-

tàvem, efectivament, que això estaria aprovat, precisament, durant aquest plenari, durant aquests dies 4 i 5 de febrer. Desgraciadament, això no podrà ser així per l'obstaculització, com s'ha dit, del Partit Popular que afecta temes socials d'aquesta magnitud, és cert; i per tant, ara, a nivell de Govern, doncs, intentarem, en aquestes tres setmanes o un mes que ens queda, reaccionar perquè tot allò que és absolutament urgent i imprescindible pugui quedar resolt sempre que es pugui. Ja varem advertir en el seu moment que aquelles coses que no existien l'any 14, si són noves per l'any 15, vol dir que necessiten un nou pressupost, perquè si prorroguem el pressupost, que és on som ara, les coses que no existien abans no es poden inventar ara de nou. Aquest és el problema que tenim i d'aquí que faci tant mal aquest recurs absolutament innecessari i absolutament extemporani que, ho torno a dir –aquest recurs del Partit Popular–, obstaculitza greument l'aprovació d'uns comptes que es podien haver aprovat just en el dia d'avui i en el dia de demà.

La presidenta

La darrera pregunta és sobre els esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les prioritats del Govern per als propers mesos (tram. 317-00265/10)

I la formula l'il·lustre senyor Jordi Turull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Jordi Turull i Negre

Sí; moltes gràcies, presidenta. Molt honorable president, ahir varem sentir una frase memorable per part de les files del Partit Popular, que va dir: «Amb la impugnació dels pressupostos, s'atura el procés independentista.» Realment, n'hi ha que tenen un greu problema de percepció de la realitat, que jo, amb frases com aquestes, crec que ja van més enllà, inclús, de la política, no? Mentre uns estem instal·lats en aquella dita, en aquella lògica que tant és treballar com fer feina, n'hi ha d'altres que estan ben instal·lats en allò del ni fer ni deixar fer.

Amb la impugnació dels pressupostos, que podíem haver aprovat avui, com ha dit el president de la Generalitat, no s'atura el procés independentista; el que passa és que s'atura o es retarda més diners per a la Llei de la dependència, més diners per a la renda mínima d'inserció, més diners per combatre la pobresa energètica, es retarden noves inversions, es retarden noves escoles, més diners per als centres especials de treball. Això és el que passa amb la impugnació dels pressupostos. Que si a això a més a més hi sumem la suspensió del Decret de pobresa energètica, la suspensió de l'impost de dipòsits bancaris, les retallades en els pagaments de la Llei de la dependència, etcètera, doncs, és un balanç ben galdós, però sobretot ben penós, no?, perquè demostra que alguns grups el que fan és politiqueria a costa dels més febles i dels més vulnerables, i nosaltres això ho volem denunciar, no?

Però, malgrat això, i malgrat totes les adversitats i totes aquestes traves, doncs, aquí no s'atura res ni s'aturarà absolutament res, no? I la realitat és tossuda i els fets són incontestables. I també veiem, per la via dels fets i dels resultats, absolutament, la determinació del Govern, doncs, en el que és la recuperació econòmica, i comencen a arribar resultats; en el reforçament, en l'impuls i en la creació, sí, efectivament, de les estructures d'estat, i també en el que és el reforçament dels pilars bàsics de l'estat del benestar. Mentre ahir el Partit Popular feia això, nosaltres veiem la consellera d'Ensenyament anunciant tot un seguit de mesures de millora qualitativa del nostre sistema educatiu.

És per això que nosaltres, president, li volem preguntar que, malgrat totes aquestes adversitats que s'afegeixen ja a una situació de context prou complicada, quines són les prioritats del seu Govern per als propers mesos.

Moltes gràcies, senyora presidenta; moltes gràcies, president.

La presidenta

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Turull, entenc que el final d'aquesta legislatura, aquests darrers mesos que queden fins al setembre, s'han d'aprofitar, primer, per consolidar la recuperació econòmica; segon, sobretot perquè aquesta consolidació de la recuperació econòmica porti la creació de feina i de llocs de treball, com, de fet, està passant; tercer, perquè la feina que es creï sigui de més qualitat i més estable, cosa que també està passant. Aquest mes de gener van incrementar-se els contractes respecte al mes de gener de l'any 14 aproximadament en un 12 per cent, els contractes laborals. Doncs, bé, dintre de la contractació del mes de gener de l'any 15, el ritme d'increment de la contractació indefinida és el doble que el ritme d'increment de la contractació temporal; vol dir que no només s'està creant feina, sinó que s'està creant de més qualitat i més estable, que és finalment l'objectiu que hem de perseguir entre tots.

Per fer això necessitem que aquest Parlament aprovi, per exemple, per seguir fent aquestes polítiques millors, la reforma del Servei d'Ocupació de Catalunya; necessitem que s'aprovi la Llei de la formació professional, perquè són lleis que van directament vinculades a la creació d'ocupació, i d'ocupació de qualitat i de més estabilitat. Per tant, les necessitem, aquestes lleis. I hem d'aprofitar aquests mesos que queden en aquest sentit.

Necessitem que s'aprovi la Llei de la simplificació administrativa, de tot tipus d'administracions públiques a Catalunya, perquè és el que fa més flexible i sobretot més àgil que hi hagi més activitat econòmica per part de la gent que la crea, que, finalment, en gran part, son la gent del món privat. Aquestes lleis les necessitem, no?

Necessitem –abans en parlàvem amb el senyor Herera– que hi hagi, doncs, els plans operatius per anar lluitant contra la pobresa i també contra la pobresa energètica en aquest país. Aquests plans hi són; abans no m'hi he referit. De les 157 mesures de la resolució d'aquest Parlament en matèria de lluita contra la pobresa, el 69 per cent, si no ho recordo malament, el 69 d'aquestes resolucions, estan en aquest moment complertes. Vol dir que s'ha fet molta feina i s'està fent molta feina en tot aquest terreny. I aquestes són les prioritats del Govern.

I, evidentment, vostè em dirà: «I reforçar algunes estructures d'estat que tenim?» Doncs, miri, sí, la nostra hisenda pròpia, de la mateixa manera que l'Estat central també reforça la seva agència tributària, que és una altra estructura d'estat, de l'Estat espanyol, i ningú els critica per reforçar la seva agència tributària. En canvi, a Catalunya, quan reforcem la nostra hisenda pròpia, aleshores ens critiquen.

La presidenta

Acaba la sessió de control, recordar-los que les quatre primeres interpellacions que figuren a l'ordre del dia..., perdó, les 11, 12, 13 i 14 seran substancials aquest migdia, quan acabem el punt 4; la número 10 queda ajornada, i la darrera es veurà demà a dos quarts de deu.

Així mateix els recordo que aquesta tarda, en reprendre la sessió plenària, substanciarem els punts 7, 9 i el nou punt de l'ordre del dia incorporat de conformitat amb l'acord de la Junta de Portaveus, i que és la Proposició de Llei sobre el servei escolar de menjador.

Designació

dels diputats interventors per al període pressupostari del 2015 (tram. 231-00003/10)

Passem al punt 2, que és la designació dels diputats interventors per al període pressupostari del 2015.

Prego al secretari quart, l'il·lustre senyor David Companyon, que doni lectura de l'acord de la Mesa Ampliada.

El secretari quart

«La Mesa Ampliada, en la sessió mantinguda el dia 20 de gener de 2015, d'acord amb l'article 29.5 del Reglament, acorda de proposar al Ple la designació de Joan Morell i Comas, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, de Josep Lluís Salvadó i Tenesa, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i de Jordi Terrades i Santacreu, del Grup Parlamentari Socialista, com a diputats interventors per al període pressupostari del 2015.

»Palau del Parlament, 20 de gener de 2015.»

La presidenta

Es pot aprovar per assentiment? (*Pausa.*) D'acord.

Doncs, queden designats diputats interventors per al període pressupostari del 2015 els senyors Joan Morell, Josep Lluís Salvadó i Jordi Terrades.

Situació

de compatibilitat d'un diputat
(tram. 234-00028/10)

Passem al tercer punt de l'ordre del dia, que és la situació de comptabilitat d'un diputat. El secretari primer, l'il·lustre senyor Pere Navarro, donarà lectura del Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats sobre la compatibilitat del diputat Jordi Ciuraneta, que ha estat publicat en el dossier del Ple.

El secretari primer

Gràcies, presidenta. «La Comissió de l'Estatut dels Diputats, en la sessió tinguda el 15 de gener de 2015, ha acordat establir el dictamen següent. Després d'estudiar la legislació vigent a Catalunya en matèria d'incompatibilitats dels diputats del Parlament de Catalunya, i d'examinar les dades declarades pel diputat Jordi Ciuraneta Riu relatives a les activitats professionals, laborals o empresarials que exerceix i als càrrecs públics que ocupa, d'acord amb l'article 16.1.b del Reglament i la legislació aplicable, la comissió, en compliment del que disposa l'article 11.2 del Reglament, proposa al Ple la situació de compatibilitat del diputat Jordi Ciuraneta Riu.

»Palau del Parlament, 15 de gener de 2015.»

La presidenta

L'aprovem per assentiment? (*Pausa.*) Doncs, queda aprovat el dictamen.

Comunicació

al Ple de la composició de les meses
de les comissions

I passem al punt quart de l'ordre del dia, que és la comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions.

Atès que la nova composició de les meses està inclosa en el dossier del Ple que ha estat distribuït als il·lustres diputats i diputades, els prego que se m'eximeixi de la seva lectura. (*Pausa.*)

Complimentat així el que estableix l'article 41.2 del Reglament, passem al següent punt de l'ordre del dia, que són les interpellacions.

Interpellació

al Govern sobre polítiques d'ocupació
(tram. 300-00263/10)

I comencem pel punt 11: interpellació al Govern sobre polítiques d'ocupació, presentada pel Grup Parlamentari Socialista.

Té la paraula la il·lustre senyora Montserrat Capdevila.

Montserrat Capdevila Tatché

Bé, bon dia, diputats i diputades, honorable conseller, honorable consellera. Bé, l'ocupació continua sent la principal preocupació dels catalans i de les catalanes. Ho hem tornat a veure en la darrera enquesta del Centre d'Estudis d'Opinió, en què suspenen el Govern de Convergència, el Govern del president Mas. També és el principal repte de l'economia: no hi haurà recuperació vigorosa si no hi ha més ocupació i de més qualitat.

En els quatre anys del Govern del senyor Mas, del millor senyor Mena i del millor senyor Puig, aquell Govern que ens solien dir «dels millors», vostès s'han oblidat de l'ocupació, sobretot d'aquella bandera que tant van fer servir de reduir l'atur a la meitat del que es van trobar en arribar, el 2010, com van prometre i s'hi comprometre el president Mas aquí, en aquesta cambra. No han fet res de res per millorar o per pal·liar la situació de desocupació, i especialment de les persones atrapades en aquesta desocupació.

I les dades ho demostren, i m'hi referiré. S'han destruït 194.200 llocs de treball. Els aturats han crescut en 51.300 persones aturades. Estic parlant de les dades de l'EPA. Pel que fa a les taxes, si ho mirem, totes han crescut o han baixat en funció de si són positives. L'altre compromís seu era reduir la taxa d'atur juvenil. Amb les dades a la mà, també veiem com l'atur juvenil no puja; la taxa ha pujat en 7,8 punts i ha passat del 39,23 per cent el 2010 al 45,9 per cent el 2014.

A més a més, les dades del pressupost d'ocupació també parlen soles. Ens diuen que ha reduït el 38 per cent del pressupost del Servei d'Ocupació de Catalunya –l'ocupabilitat, que en diuen– en més de 200 milions d'euros. I la plantilla del Servei d'Ocupació de Catalunya s'ha reduït en més de tres-cents persones. De fet, entenem el col·lapse a les oficines i el col·lapse del servei. No li agrada que diguin que l'estan desmantellant. Bé, en tot cas, les xifres parlen soles: 309 persones menys treballant al Servei d'Ocupació.

Si mirem la taxa de protecció dels catalans i les catalanes, de les persones, hi ha gairebé 525.000 persones a Catalunya que no reben cap prestació. Especialment els joves pateixen aquesta circumstància: un de cada dotze tan sols rep alguna prestació. I també les dones.

I, conseller, no ens faci jocs de mans amb les dades; en va fer a la Comissió d'Empresa i Ocupació, quan ens presentava els pressupostos. No faci jocs de mans trilers, perquè sí, potser ahir el secretari d'Ocupació deia que estem millor que fa un any, potser sí, però estem pitjor que fa quatre anys.

Les dades, a més a més, aquestes que li estic dient, són reconegudes internacionalment, homologades i acceptades, i realment ens diuen que vostès ens han portat a més destrucció d'ocupació i a més atur. Ho repeteixo, s'han destruït 194.000 llocs de treball, tenim 51.300 persones aturades més d'ençà que vostès estan al Govern, hi ha 522.000 persones que no reben cap prestació –estan atrapades a l'atur, això vol dir.

I també sembla que no l'impressioni que hagin disminuït totes les persones que en edat de treballar han

marxat. Estem parlant de 113.000 persones. Vostè no en parla enlloc, d'aquestes. I si sumem el total, menors de quaranta-quatre anys, que són les persones més joves, estem parlant de més de 300.000 persones que han marxat.

Senyor Puig, president Mas, cal que vegin la poca confiança que tenen els catalans i les catalanes a quedar-se a Catalunya, perquè les seves actuacions no desperten cap motivació, ans al contrari. Per tant, ho repetim, vostès ens van dir que eren el Govern dels millors, i el que veiem, i les dades ens acompanyen, és que són el Govern dels pitjors, no en tinguin cap dubte, i amb la retòrica o els jocs trilers no ho podran maquillar ni amagar.

I es poden fer més coses i millor, segur; estem convençuts que nosaltres les hauríem pogut fer. I té un bon full de ruta. En aquest Parlament hem aprovat nombroses resolucions, moltes, moltes mocions, resolucions, moltes. Gairebé totes estan per complir –potser sí que algunes n'han fetes.

Li faig una petita repassada de quatre apunts significatius; li faig memòria d'aquests incompliments: la Llei del PIRMI... –i no depèn del Parlament, com ha dit el president avui en una pregunta–, la Llei del PIRMI vostès es van comprometre a portar-la aquí, al Parlament. Es va aprovar que la tindríem al final del 2013, es van comprometre que la portarien al final del 2014, i avui a febrer del 2015 no tenim cap llei de reforma de la renda mínima aquí al Parlament.

Un altre tema: 150 milions d'euros per a un pla de xoc per combatre l'atur juvenil. No els hem vist al pressupost, tan sols hi posen 80 milions que vénen del Fons social europeu, per tant, no té cap altre remei que dedicar-los per fer polítiques de la garantia juvenil. Per tant, un altre compromís incomplert.

També hi posaven..., aprovaven nombroses resolucions, un 2 per cent en inversions en R+D+I. Si mirem el pressupost, és trist, fa trist; per tant, no hi són. Bé. De fet, ara en tindrà una oportunitat, i nosaltres li farem propostes en aquest sentit.

Mesures contra l'exili econòmic? El Pla de retorn dels joves? No ho hem vist per enlloc, no hi té cap interès ni cap motivació –aquests 300.000 menors de quaranta-quatre anys.

El sistema d'acreditació d'experiència laboral obert permanentment i amb dotació pressupostària. A les compareixences de la Llei de l'FP, els agents que hi compareixen ens diuen que això no hi és, i a la llei tampoc ho hem vist i al pressupost, menys.

Mantenir el suport a les persones amb discapacitat? Ens han vingut a veure les entitats que troben a faltar el pressupost a què es van comprometre, aquests 4,5. Potser ara amb Esquerra ho arreglaran una miqueta, però encara falta.

O el compromís amb els centres especials de treball, que també fan jocs de mans: diuen que hi posen més calés, però a l'hora de la veritat les entitats i els centres ens diuen que no els arriba o que el seu compro-

mís no saben d'on surt, perquè no hi ha manera que els paguin ni a temps ni allò a què s'han compromès.

Fan lleis, sí, en tenim aquí dues, i la seva excusa és que amb les lleis ho solucionarem tot. Primer de tot, les lleis no creen ocupació, i amb la llei, sobretot la d'ocupació, que tenim, no arreglarem que les coses funcionin millor o pitjor. Totes aquestes coses, tots aquests compromisos els podrien haver fet sense canviar la llei, perquè la llei no impedeix de fer-ho, el que cal és la voluntat. I la llei el que fa és entretenir-nos, tenir-nos distrets amb el procés.

I ara que sembla que vénen eleccions, l'altre dia vam sentir, i avui també l'hem escoltat, el president que sembla que sí, que ara és més important l'ocupació que el procés. Ara sembla que sí, ho va dir l'altre dia a Molins de Rei, jo també hi era per allà. Quan la crisi era més dura, més crua, no ho van pas dir, no els ho vam pas sentir. I aquestes persones atrapades, desesperades a l'atur ho haurien volgut sentir, i, sobretot, haurien volgut percebre que vostès estaven preocupats per ells i que estaven fent accions adreçades a ells.

Com deia, nosaltres, no ho dubtin, ho estaríem fent, ja hauríem fet el que ha aprovat aquest Parlament amb escreix. De fet, ho vam demostrar amb els acords estratègics, en els quals hi havia mesures concretes, pressupost concret, dates i calendaris concrets i seguiment i indicadors de compliment. Aquí no n'hem vist ni un! Molts acords per a la galeria, però, a l'hora de la veritat, ni acompanyats de pressupost ni acompanyats d'accions ni acompanyats de cap impacte.

Conseller, es posarà a treballar després d'aquest gal·dós balanç ple d'incompliments i d'inacció?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Moltes gràcies, presidenta. Senyores diputades, senyors diputats..., si no fos perquè estem tractant d'un tema molt sensible, el més important que tenim a nivell de la cohesió social del país, li hauria de dir que ha fet una intervenció, senyora diputada, lamentable; però no la qualificaré.

Entenc que el canvi de registre, de to, d'estil amb relació a les seves darreres intervencions raonablement constructives, tant aquí com a la comissió, s'han vist alterades, doncs, pel que haig d'intuir que és no sé si nerviosisme, excitació davant d'una data electoral. Ja entenc, doncs, que l'exposició del seu grup parlamentari, el Partit Socialista, des d'ara fins al mes de setembre serà en aquesta línia. Ho lamento. Ho lamento profundament, perquè no havia estat ni el seu tarannà, ni el seu ni el del seu grup durant almenys aquests darrers dos anys, el nivell de diàleg, d'esperit crític, d'exigència; però, en definitiva, de visió fins i tot en alguns aspectes compartida. I, per tant, entrem en una etapa en la qual vostès es dedicaran a fer un discurs

absolutament demagògic i el Govern continuarà governant.

Perquè..., és que ni tan sols ha sigut prou precisa en les dades. A data d'avui –a data d'avui– hi han menys –menys– persones aturades, inscrites al registre de persones aturades del Servei d'Ocupació de Catalunya no només que el mes de gener de l'any 2011, sinó també menys persones inscrites al registre d'atur que el gener de l'any 2010. I no és que sigui una dada que ens permeti, d'alguna manera, dir «ja hem arribat a controlar l'atur», perquè és una situació duríssima per a les més 580.000 persones que avui encara desitgen treballar i recerquen feina.

Però sí que és evident que hi ha hagut un comportament diferent també des d'una perspectiva de dades objectives. Vostè ha fet un deversall aquí, doncs, de suposades contradiccions, d'iniciatives paralitzades, de lleis que no avancen, però abans s'ha referit, doncs, a uns indicadors que, ho torno repetir, si més no jo en el seu cantó, hauria estat un punt més prudent, no?

Perquè només a nivell de balanç de destrucció de llocs de treball, de persones aturades o de gestió pressupostària, si només comparem els darrers quatre anys amb els quatre anys anteriors, per ser equànimes, doncs, li haig de recordar que entre l'any 2007 i l'any 2010, el registre de persones aturades a Catalunya es va incrementar en 322.000 persones –del gener de l'any 2007 al gener de l'any 2010, el registre de persones aturades a Catalunya es va veure incrementat amb 322.000 persones.

I, en canvi, amb totes les dificultats, i també, evidentment, en un context molt difícil en els darrers anys, però que en el darrer any i mig, divuit mesos, dinou mesos s'ha començat a contenir per l'evolució econòmica, però també modestament per l'acció del Govern de la Generalitat i la bona concertació que hi ha en el país, doncs, comparant aquests darrers quatre anys, així com mentre vostès governaven aquesta àrea tan sensible el registre de persones aturades es va incrementar en 322.000 persones, en els darrers quatre anys ja han començat a disminuir, i n'hi han sis mil menys en el registre. Això són xifres, no són opinions com la que vostè ens ha donat, des d'una perspectiva més objectiva.

Per cert, i també a l'hora de saber gestionar l'atur, s'ha de saber gestionar el pressupost públic. I en el darrer any, només en el darrer any que vostès van governar en aquest país, van generar un dèficit públic de 9.000 milions d'euros, que avui encara estem pagant i intentant de corregir, de contenir amb la gestió des de criteris d'austeritat, de rigor, però que segurament no haurien sigut tan durs si el desgavell de la gestió pressupostària del Partit Socialista al Govern en les àrees de treball i d'economia hagués sigut més rigorós; no més 9.000 milions d'euros de dèficit públic en un any.

Bé, 322.000 persones aturades més en els darrers quatre anys, 9.000 milions de dèficit públic; contenció de dèficit públic, en canvi, ara per part del Govern de Convergència i Unió, i per primera vegada en els darrers vuit anys, una contenció del contingent de persones aturades i un inici de recuperació.

Per cert, deixi'm que també la desmenteixi, vostè ha lligat, ha dit: «No hi haurà recuperació vigorosa si no hi ha més ocupació i més qualitat.» És al revés, senyora diputada: com més recuperació econòmica hi hagi, més ocupació i de més qualitat n'anirem generant, perquè aquest també és el propòsit, i també els indicadors ens ho estan dient. Ho ha dit el president de la Generalitat en aquesta primera sessió de control d'aquest matí. Resulta que en aquests darrers mesos, cosa que no s'havia produït en altres moments, sobretot quan també vostès governaven –quina casualitat!– s'estan incrementant més els contractes indefinits, des d'una perspectiva relativa, que no pas els contractes temporals, i s'estan incrementant més els contractes a temps complet i no pas els contractes a temps parcial. La recuperació econòmica també està venint per una certa recuperació prudent en la disminució de la precarietat i en la consolidació de les relacions laborals.

Per cert, i també recordant-ho, a Catalunya dels 2 milions i mig de treballadors assalariats que té el país, el 82 per cent té avui un contracte indefinit i el 18 per cent un contracte temporal. Ho dic perquè quan juguem amb el nombre de contractes temporals que es signen, és evident, són molt més importants, però el nombre de persones assalariades contractades indefinidament, 82 per cent, contractades temporalment, 18 per cent.

I tot plegat això amb situacions que tampoc s'havien impulsat en els darrers anys. Perquè jo recordo des d'aquests escons, com a diputat de l'oposició en el seu moment, haver escoltat que el seu Govern s'havia plantejat, i ja feia temps, que, per exemple, per garantir la competitivitat de la nostra indústria havíem de fer una reestructuració del sistema industrial i, bàsicament, del sistema de transferència tecnològica. I el propòsit d'avançar cap a la fusió i integració dels centres tecnològics perquè el país tingués una gran estructura de transferència tecnològica, doncs, va ser tota una declaració d'intencions. S'ha posat en marxa ara, amb aquest darrer Govern, en aquesta legislatura. Ja està en marxa, ja està constituït el gran centre tecnològic del país amb els primers quatre centres tecnològics i els altres dos amb processos d'integració funcional. I aquesta és una realitat.

Com també hem de constatar que, gràcies a l'esforç de la nostra empresa i els nostres treballadors i els nostres industrials, el nivell d'exportacions continua creixent malgrat la davallada econòmica de l'entorn europeu.

Com també hem de reconèixer que hi ha una primera estratègia industrial valorada a bastament pels sectors industrials i emprenedors i que comença, també, a focalitzar una millor estratègia de cara al futur per garantir que la innovació i la internacionalització ja no només siguin, d'alguna manera, visions transversals genèriques, sinó especialitzacions per a cada sector i per a cada indústria.

O que el nivell del turisme, amb els bons instruments dels quals ens hem dotat aquests quatre anys, no abans, està donant també uns bons fruits, amb una perspectiva de creixement de més qualitat.

Bé. En qualsevol dels casos, crec que li deu importar poc que li expliqui que la garantia juvenil som els únics que l'hem començat a posar en marxa i aplicar en tot l'Estat espanyol –els únics–; que ja està, d'alguna manera, preveient-se com desenvoluparem una destinació de recursos molt importants, 80 milions en pressupost per a la garantia juvenil aquest any, però que ja venim de l'any anterior amb més de 50 milions destinats als joves amb el pla Insert Joves, avançant-nos a la garantia juvenil, o que la Llei d'ocupació, que està en el Parlament ja, i la Llei de formació professional també volen millorar les condicions d'entorn en què la recuperació, doncs, tingui, ho repeteixo, instruments molt més sòlids de formació i d'orientació per als nostres joves, per als nostres treballadors i per a les nostres persones ocupades. I que, malgrat la disminució dels recursos, vostè fa obvietat... –i, en tot cas, m'ha acusat a mi de «trilero», no li diré què és el que em sembla una altra vegada la seva intervenció–, obvia que la disminució de recursos en polítiques actives per part del Servei d'Ocupació és conseqüència d'una disminució del 60 per cent dels recursos que es transfereixen per part del Govern de l'Estat; només del 60 per cent en els darrers quatre anys, en el moment en què, precisament, més polítiques actives eren necessàries per orientar.

Bé. Finalment, també, dir i recordar que, malgrat les dificultats financeres en el camp, per exemple, de les persones amb capacitats diferents, el Govern de Catalunya, amb recursos propis, mantindrà el nivell de suport als centres especials de treball. Que aquest any hi hauran més diners que mai per a la renda mínima d'inserció, per a la PIRMI. Que, per exemple, després d'una revisió que es va fer, amb una visió crítica, d'uns increments desmesurats que hi havien hagut també en altres anys, doncs, la PIRMI en el darrer any i mig ha incrementat més d'un 10 per cent el nombre de titulars i de beneficiaris. Les dades són que el mes de desembre de l'any 2013 teníem 25.000 titulars, 37.000 beneficiaris de la PIRMI, i a 31 de desembre de l'any 2014, tenim 27.000 titulars i 41.500 persones beneficiàries, amb un previsió de seguir incrementant també aquest suport i aquesta prestació. I que, per tant, el Govern amb l'esforç, evidentment, doncs, de la gent emprenedora, amb el bon nivell de concertació que hi ha entre sindicats, patronals, treballadors i empresaris i amb l'impuls també de les reformes que estem impulsant en el camp de l'ocupabilitat i en el camp de l'emprenedoria i de la competitivitat, doncs, sembla que comença a donar els seus fruits, cosa que, ho repeteixo, no havia sigut possible això abans, ni molt menys –ni molt menys–, i quantitativament ha quedat claríssim, quan vostès governaven.

De totes maneres, estic convençut que la seva resposta seguirà incidint amb aquesta visió més inserida en el període preelectoral que vostès ja estan vivint, mentre que el Govern continuarà treballant fins a l'últim moment.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la il·lustre senyora Montserrat Capdevila.

Montserrat Capdevila Tatché

Conseller, aquestes dades que li he donat, aquest paper que li he donat, les homologa l'Eurostat i l'Organització Internacional del Treball; no és cap opinió.

Tot sentint-lo, de fet, m'ha semblat la ministra Báñez i el ministre Montoro: entre l'herència rebuda i, doncs, com tira l'economia i les dades de la recuperació. I, en tot cas, li recordo que el pacte..., i aquest grup parlamentari ha estat sempre disposat, i el nostre president, a acordar especialment amb el principal tema que és la nostra preocupació: l'ocupació; sempre, i vostè ho sap. I els primers que han trencat el pacte pel qual vam retirar l'esmena a la totalitat de la Llei d'ocupació han estat vostès. El 0,2 per cent del PIB..., vam dir entre un 0,2 i un 0,4; no arriba ni al 0,2, encara ens hi falten 60 milions d'euros. Per tant, si vostè compleix, nosaltres també.

Els seus incompliments els signa vostè també, va dir, en una resposta a aquestes diputades, que a final del 2014 tindríem la llei del PIRMI aquí. No és l'oposició aquí qui incompleix, ni que diu bestieses, ni que opina: és la seva signatura, la que ho diu.

Crec que si es pensa que amb els seus comentaris ofendrà aquesta diputada, aquest grup parlamentari, s'equivoca, senyor Puig. A qui està ofenent vostè de veritat és a aquestes 522.000 persones aturades que no cobren res i que estan atrapades a l'atur i per les quals vostè no s'està preocupant ni així.

Escolti els industrials, escolti els comerciants, escolti els hostalers, escolti les entitats socials. Concerti amb ells i compleixi. Concerti amb ells de debò i compleixi allò que concerten els sindicats.

I això que, doncs, els d'abans ho feien pitjor tampoc no serveix, conseller. La responsabilitat és seva, del seu Govern, ben seva. Ara ja, després de quatre anys, això no cola. I no ens expliqui els seus problemes ni es descarregui en l'oposició, perquè qui té la potestat i la capacitat per fer és vostè, que està al Govern.

I com pensa ajudar els milers de ciutadans atrapats a l'atur a sortir-se'n, que els joves no marxïn...? Avui tots li demanen més ajudes per sortir de la crisi, i molts –molts– denuncien els seus incompliments; no ens els inventem nosaltres perquè som el principal grup de l'oposició.

Si vol, ho pot fer. A més a més, està demostrat i se'ns demostra que altres autonomies que tenen els mateixos problemes que vostè amb Madrid, els mateixos que ens expliquen, ho estan fent. Estan dialogant, estan negociant, estan pactant, estan aconseguint els recursos i estan posant recursos propis per aconseguir fer allò que el Govern de l'Estat no els deixa fer. No li posen la culpa només..., sinó que, a més a més, ho fan, hi posen de la seva part i ho executen.

Miri, al que es va comprometre vostè l'any passat amb tots ells, amb tots els agents, no ho està ni acomplint ni concretant en el pressupost; ni amb nosaltres aquell 0,2 per cent del PIB a polítiques d'ocupació. No hi ha més ocupació; al contrari, llocs de treball destruïts, ja li ho he dit. En indústria, en aquest període, des del

2010, s'han destruït 105.000 llocs de treball –indústria, inclosa manufactura–; en construcció, 72.000; en Administració pública, 25.000... Són els..., eh?, van ser els grans promotors de la destrucció d'ocupació pública al principi, aquells primers dos anys. Ara ja se'n peneixen, sembla, però van ser els primers de la classe. I d'altres serveis.

Vostè, amb el seu posat i amb les seves desqualificacions, sembla aquell galant de pel·lícules italianes, amb gest altiu, eh? Però avui, especialment, té una actitud..., bé, especial, podríem dir, amb les diputades; no sé per què. Però tot són paraules, eh? Perquè, quan grates la veritat i busques les dades de veritat, doncs, la veritat és que no hi és.

En definitiva, conseller, la crisi laboral ha deixat milers de persones atrapades a l'atur, víctimes d'un govern que no gestiona, que no fa res. Vostè tancarà amb les xifres que voldrà, ara tancarà el debat i, per tant, dirà el que voldrà, si és opinió, si són dades registrades, si és atur registrat o és l'EPA. Vostè no la fa servir per a res; i, cregui'm, és la referència de l'Eurostat i de l'OIT. Jo li dic, només li dic una cosa i li demano: posi's a treballar ja i digui'm què farà per les més de 522.000 persones aturades, que no cobren i que estan atrapades a l'atur de la llarga durada. Són ells els que esperen de vostè una responsabilitat i una acció molt més activa del que, fins avui, les dades galdoses ens han demostrat. I compleixi ja amb el PIRMI, amb els 150 milions d'euros per al pla de xoc per l'atur juvenil i de la llarga durada, amb els centres especials de treball... Conseller, en té l'oportunitat. A nosaltres, quan s'hi posi de debò, ens hi trobarà. Altrament...

La presidenta

Senyora diputada...

Montserrat Capdevila Tatché

...per desqualificar, no compti amb nosaltres.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'honorable senyor Felip Puig.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, senyora presidenta. És curiós, fins i tot, que no sigui conscient del que d'alguna manera expressa, no? Perquè, si és per desqualificar..., si ha sortit per aquí només a desqualificar, senyora diputada! No se n'adona, de quina intervenció ha fet al principi i ara? No n'és conscient?

En qualsevol dels casos, miri, veu?, el registre del Servei d'Ocupació de Catalunya, les dades oficials de què disposem nosaltres i de què disposa, evidentment, també, fins i tot, el ministeri espanyol i que són les que configuren les estadístiques oficials: gener de l'any 2007, 261.000 persones registrades a l'atur; gener de l'any 2010, 583.000 persones registrades a l'atur; gener

de l'any 2011, 589.000; gener de l'any 2015, 582.000. L'hem contingut, s'ha aturat. Estem, d'alguna manera, lluitant duríssimament contra la destrucció de llocs de treball, i a Catalunya, des de fa un any i mig, s'estan creant llocs de treball, s'està creant ocupació, s'està incrementant la contractació, s'estan incrementant els afiliats a la seguretat social, estem incrementant les exportacions, estem batent rècords en turisme estranger i generació de divises, estem mantenint la confiança, i som una de les regions que genera més inversió estrangera i, per tant, noves inversions, nous llocs de treball.

I, al mateix temps, malgrat la migradesa de recursos, ho repeteixo, som dels que estem garantint que als nostres centres especials de treball a què vostè s'ha referit abans –i quan vulgui informació solvent la hi podem facilitar–, doncs, es mantingui el nivell d'ocupació i de compromís amb les persones amb capacitats diferents. Hem impulsat el Pla de la inserció de l'any passat destinant més de 50 milions d'euros a formació, orientació i treball per als joves. Som dels primers a aplicar i desplegar la garantia juvenil i, per tant, estem ja impulsant decididament... L'any anterior també ja vàrem començar a tirar endavant determinades convocatòries per acollir... Som dels primers que hem començat a generar itineraris de reinserció per a les persones beneficiàries i acollides a la renda mínima d'inserció; no s'havia fet mai. Estem generant itineraris de contractació laboral per a les persones acollides al PIRMI, incrementant el seu nombre, d'alguna manera, també de possibles beneficiaris, al generar cursos i itineraris de contractació laboral que fan que puguin alliberar, en definitiva, recursos per a persones o famílies, també, encara més necessitades. Tenim un 8 per cent de disminució de l'atur en perspectiva anual; per tant, tenim un 8 per cent menys de persones registrades a l'atur que ara fa un any.

Tot això ens porta a dir que les mesures impulsades pel Govern comencen també a tenir efecte, i el bon nivell de col·laboració i de concertació a què vostè també es referia..., torno a quedar sorprès, perquè, per exemple, el Tribunal Laboral de Catalunya, els darrers mesos, setmanes, ha resolt un conflicte que no s'havia resolt els darrers quinze anys. Ja hi han les dues patronals, Pimec s'hi ha incorporat, amb bon diàleg amb els dos sindicats, amb Comissions i amb UGT, amb l'altra patronal, Foment, i tenim un nivell de concertació que suposo que vostè de tant en tant també segueix, però no el fa servir quan surt en aquest faristol, com és la comissió de seguiment de l'Acord pel Diàleg Social Permanent, que és un àmbit de concertació entre el Govern, els agents socials i econòmics, i que demostra també que, malgrat la situació de crisi econòmica duríssima, s'ha mantingut un molt bon nivell de complicitat i de col·laboració, que crec que ens permet generar, com així se'ns valora també a fora de Catalunya i a fora d'Espanya, doncs, un nivell de confiança, un nivell de qualitat en la nostra activitat econòmica i productiva que porta que, per primera vegada en els darrers vuit anys, per primera vegada en els darrers vuit anys, s'estigui reduint l'atur, s'estigui incrementant l'ocupació, cosa que, com jo li he acreditat amb números, no havia passat mai en altres ocasions.

En tot cas, estic convençut que..., li desitjo també llarga vida com a diputada, amb les seves intervencions, perquè voldrà dir que altres ens podrem continuar seguint dedicant a governar.

Moltes gràcies per la seva atenció.

La vicepresidenta primera

El dotzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les actuacions per garantir l'accés als subministraments bàsics.

Interpellació

al Govern sobre les actuacions per a garantir l'accés als subministraments bàsics (tram. 300-00266/10)

Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula, per exposar la interpellació, el diputat Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, honorable presidenta. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, el motiu d'aquesta interpellació, el títol de la qual vull resseguir, perquè té un segon significat, és resseguir, analitzar, debatre i intentar proposar noves mesures al voltant d'allò que s'ha anomenat «la pobresa energètica», aquest concepte que, com bé sap el conseller, ve de l'any 91, tot i que tots sabem, lògicament, que la pobresa energètica i la dificultat d'accés als subministraments bàsics, doncs, vénen de molt temps enrere.

En tot cas, el títol de la interpellació, i el de la moció subsegüent, és «de les polítiques públiques per garantir el dret d'accés a l'aigua i l'energia», i té un doble significat. O sigui, nosaltres entenem que, més enllà de parlar de mesures per fer front a la pobresa energètica, hem de parlar sobretot de com garantim des dels poders públics, en el present i en el futur també, en un futur desitjable, si disposem de tots els mecanismes d'estat, que els ciutadans i les ciutadanes, que els nostres ciutadans i conciutadanes tinguin garantit l'accés a aquest dret bàsic, reconegut per les Nacions Unides, i per al qual voldríem que en el nostre país no es tingués cap mena d'obstacle.

Les dades avui dia ens indiquen una situació realment alarmant; alarmant per la confluència de tres factors, prou coneguts, però que val la pena que reitem.

D'una banda, l'increment desorbitat en el preu, en el rebut de la llum, del gas i de l'aigua. Els darrers sis anys, per exemple, a Europa hi ha hagut un increment entre el 20 i el 30 per cent d'increment en el rebut de la llum, però l'increment a nivell de l'Estat espanyol, que el patim nosaltres, en aquests moments, com a ciutadans d'aquest Estat, s'ha enfilat fins al 50 o el 60 per cent. I això té, lògicament, un efecte demolidor en allò que són les economies familiars. Hi ha un estudi publicat fa poques setmanes que assegura que el 2012 el 17 per cent de les llars de Catalunya tenen una despesa en energia que supera el 10 per cent dels seus ingressos. Estem parlant d'una xifra esfereïdora. O sigui, hi

ha un percentatge de llars, un 17 per cent, que destinen el 10 per cent dels seus ingressos a pagar el rebut del gas i la llum. Per tant, vol dir una asfíxia notable per a les economies familiars.

A això s'afegeix un altre element també al damunt de la taula, que és la precarització a nivell del mercat laboral i de la situació de moltes famílies: tenim en aquests moments, pràcticament, cent mil famílies que no tenen cap ingrés en la seva llar, un munt de persones que en aquests moments estan a l'atur, i, per tant, una situació difícil per fer front a allò que ja de per si és difícil per a qualsevol situació, qualsevol família en què tenen tots els membres un lloc de treball, però que en aquest cas, doncs, esdevé encara més punyent.

I també tenim un tercer element, que és l'estat del nostre parc d'habitatges, que, en tot cas, no permet en molts casos –i a més a més amb un ingredient afegit en el cas de les persones que viuen sota règim de lloguer i amb determinats lloguers–, doncs, una eficiència energètica que seria desitjable.

Davant d'aquesta realitat, ens hem de preguntar de quina forma hem intervingut els poders públics per fer front a aquesta problemàtica que té el nostre país, que no és específica del nostre país, però que nosaltres, lògicament, volem intentar abordar-la amb la màxima eficiència possible. I vull fer una certa història, no com a retret al Govern, que el Govern hagi anat més o menys lent o amb més o menys intensitat, sinó, bàsicament, perquè el debat ja ve d'enllà.

Recordo que la primera moció que va presentar el nostre grup parlamentari, em sembla que fins i tot va ser la primera vegada que en aquest Parlament es parlava de pobresa energètica, ja ve del mes d'abril del 2012; o sigui, dos anys. En aquell moment li fèiem una encomana al Govern: li demanàvem que de forma immediata –recordo perfectament el text, perquè el vaig redactar personalment– establís els mecanismes per evitar que les persones vulnerables estiguessin privades de la llum, de l'aigua, i que això es sotmetés a un element que per nosaltres és central, que són els serveis socials bàsics. És a dir, volíem un blindatge per garantir que la gent no estigués afectada pel tall del subministrament de llum, gas i aigua.

D'aleshores ençà ha passat molt de temps. El Govern va actuar amb retard. Aquesta moció, que el que plantejava és un escenari d'actuació en el proper període hivernal..., no es va produir. El Govern ens va presentar després, *a posteriori*, un decret minso. Nosaltres, *a posteriori*, li vam donar suport, perquè era el que en aquells moments enteníem que corresponia. I, en tot cas, era un primer pas que es plantejava al nostre país. El decret, també sabem, doncs, que ha estat portat al Tribunal Constitucional per part del Partit Popular.

Per cert, i faig un petit parèntesi, que avui la senyora Sánchez-Camacho, presidenta del Grup del Partit Popular, parli de pobresa energètica quan el seu partit porta al Consell de Garanties Estatutàries un pressupost que preveu 10 milions d'euros per combatre la pobresa energètica, que el seu partit a Madrid hagi portat el decret de pobresa energètica –val a dir, també, amb pocs dies de diferència, com va fer-ho també

amb la convocatòria del 9-N– al Tribunal Constitucional, que realment faci això i avui tingui la gosadia de venir aquí, a aquest Parlament, a parlar de pobresa energètica i de persones vulnerables, és francament de les coses més esperpèntiques que probablement hem pogut sentir en aquestes quatre parets.

Però, en tot cas, reprenc el fil. Teníem un decret de pobresa energètica. El decret de pobresa energètica era minso; els resultats salten a la vista. Li vàrem encomanar, també, en el darrer Ple monogràfic dedicat a la pobresa, que el Govern l'avalués, i, a partir d'aquesta avaluació, anés més enllà. Avui dia tenim un altre decret que nosaltres entenem que és un bon instrument. I l'objectiu principal o una bona part de l'objectiu d'aquesta moció és veure què ha fet el Govern per donar compliment a aquest decret. És així de senzill. Volem saber, a partir del moment zero en què aquesta cambra parlamentària la retorna al Govern, la modificació del Codi de consum, què ha fet el Govern per donar compliment a algun dels elements que hi han.

Ja sabem que n'hi ha un que en aquests moments està en suspens, que és aquest fons. Però nosaltres no només voldríem que el Govern treballés per aplicar al més aviat possible aquest fons, sinó que voldríem –i ho hem comentat en moltes ocasions– que aquest fons no només –no només– es dotés..., i fins i tot ho puntualitzo, que no es dotés prioritàriament de fons públics, sinó que es dotés d'allò que nosaltres entenem que ha de ser la responsabilitat social corporativa de les empreses. I, per tant, volem saber també què fa el Govern perquè aquesta part que nosaltres entenem que haurien de posar-hi les empreses per dotar aquest fons –unes empreses que han tingut uns beneficis astronòmics els últims anys–..., què ha fet el Govern per impulsar-lo.

I hi han diferents instruments: la via del conveni; podem respectar que el Govern vulgui aquesta via. Però, si no, també tenim altres vies, i voldrem i intentarem explorar, a través de la moció, altres vies, com per exemple la via impositiva, perquè entenem que és de justícia –igualment com hem fet, per exemple, amb els pisos buits– que establim també algun tipus de taxa, impost o el que sigui necessari per tal que les companyies elèctriques i les companyies de gas contribueixin a allò que ha de ser preservar un dret, que és el dret d'accés a aquests subministraments bàsics.

Però també tenim un altre aspecte, que en aquest cas les competències són plenes del Govern de la Generalitat, que és el tema de l'aigua. Fa pocs dies vàrem tenir una reunió, conjuntament amb un altre diputat del nostre grup parlamentari, amb algunes companyies d'aigua. I ens comentaven fins a quin punt les dades i els instruments que tenim en aquests moments per combatre també la pobresa i l'accés..., la dificultat d'accés a l'aigua, eren realment unes xifres minses. O sigui, algunes companyies elèctriques ens parlaven –tinc les xifres aquí al davant–..., per exemple –i en puc citar noms, perquè em van donar permís per fer-ho–, Aigües d'Esparreguera, amb més de deu mil abonats, només sis persones acollides al cànon social de l'aigua, sis persones. O sigui, jo crec que tots plegats hauríem de reflexionar si realment aquest cànon

està complint amb la funció que ha de tenir. O, per exemple, Proveïments d'Aigua, Societat Anònima, 28.000 abonats i només –només– tretze persones acollides al cànon social de l'ACA; o Aigües de Vilassar, 8.500 abonats i només –només– deu persones acollides a aquest cànon social.

Per tant, tenim un instrument en un tema en el qual tenim competències plenes que no està servint per a allò que hauria de servir, que és garantir una forma..., diguem-ne, o una garantia d'accés a l'aigua per part dels ciutadans o ciutadanes.

Per tant, una altra part de la moció –i aquí hi anirà també la segona part de la intervenció– anirà destinada al tema de l'aigua, o sigui, a quines mesures podem impulsar, amb les competències plenes que té el Govern de la Generalitat, per tal de treballar de forma fefaent pel tema de l'aigua.

I una tercera part –i hi destino aquest..., un minut i trenta segons– és per dissenyar el futur model..., no diria tan energètic, sinó de quina forma garantim l'accés a l'aigua i l'energia en un escenari en el qual tots plegats poguéssim tenir la situació d'un estat normal, d'un país normal, en el qual poguéssim treballar amb les eines amb què tots plegats creiem que hauríem de treballar. Perquè, en definitiva, quan estem impulsant instruments com els que impulsem, no estem fent probablement allò que fan els països normals: la Gran Bretanya, que va ser el primer país que va actuar en aquesta matèria, o França, què estan fent? Doncs, estan fixant preus socials de l'energia. I probablement això ens estalviaria moltes mesures que avui dia estem impulsant des de la perspectiva d'un govern autònom.

Per tant, el que volem fer des d'aquí és també –i aquí hi dedicarem una part de la moció i també una part de la següent intervenció– l'encomana al Govern perquè dissenyi com ha de ser aquest futur model energètic des de la perspectiva de garantir el dret d'accés dels ciutadans en l'escenari d'una Catalunya independent: dret d'accés a l'aigua i dret d'accés, també, a l'energia. Amb un sistema que entenem que ha de ser, doncs, francament, molt més transparent. Lamentables les afirmacions fa poques hores del ministre d'Indústria, el qual deia que les condicions meteorològiques havien condicionat la pujada del rebut de la llum. La situació és francament surrealista; jo crec que ni el mateix Dalí hauria dissenyat una cosa semblant. I, en el fons, tots plegats ens sentim participants, i, en aquest cas, no només consumidors vulnerables, sinó el conjunt de la ciutadania, participants i víctimes d'una autèntica estafa. I el que volem és que en el disseny d'un estat propi fem neteja també en aquest àmbit per tenir un sistema transparent, eficient i, sobretot, solidari.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la resposta, el conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Moltes gràcies, presidenta. Moltes gràcies, diputat. Compartim plenament la preocupació i la prioritat per

millorar la resposta del país i de les institucions del país davant de les situacions de precarietat, de pobresa, que afecten una part important de la nostra població. En perspectiva general i també específica, les mesures impulsades des del Parlament i també per part del Govern en la lluita contra la pobresa crec que donen una mesura més que suficient de la prioritat i l'obsessió que en aquests moments les institucions del país, amb el seu Govern al capdavant, tenen pels ciutadans que tenen, en aquests moments, greus dificultats per a la seva subsistència.

Des d'aquesta perspectiva, tot allò que fa referència..., i vostè ha plantejat, crec que encertadament, aquesta visió més àmplia, de la necessitat de garantir l'accés als subministraments bàsics i no només de pobresa energètica, que sí que és cert que hem tingut i que tenim una situació concreta pel que fa, sobretot durant els mesos d'hivern, al subministrament energètic –electricitat i gas–, però també, doncs, altres subministraments bàsics, en aquest cas –com l'aigua–..., el Govern ha impulsat, com vostè sap –perquè en moltes d'aquestes ocasions els darrers dos anys ha estat concertadament i amb la conformitat i la col·laboració, el compromís i, en algun aspecte, també, fins i tot, en alguns moments, també amb la insistència i l'exigència del seu grup–, tota una sèrie de mesures que ens han permès anar superant diferents entrebancs.

Crec que valdria la pena que féssim, de totes maneres, i sense que això vulgui dir que tot va bé, perquè no és així, una visió jo diria que moderadament positiva de tot allò a què el país està, d'alguna manera, responent davant d'aquesta circumstància. I és que la constatació que hem posat en marxa uns mecanismes que després observem que no són utilitzats en la dimensió, en la mesura que segurament determinades manifestacions que es fan, doncs, d'una manera més col·loquial o d'una manera més de debat mediàtic..., no constaten que la dimensió de la tragèdia, per dir-ho d'alguna manera, estigui en aquests moments desatesa.

Més aviat val la pena que valorem que si hem posat en marxa –i ho vàrem fer l'any passat, l'hivern passat, i també aquest nou hivern– una sèrie de protocols i de sistemes per tal de donar resposta a les famílies que es veuen amenaçades d'interrupció de subministrament per la seva precarietat econòmica, i que en aquest procés nou-centes famílies –l'hivern passat– i en el que portem d'hivern –dades, evidentment, fins al mes de desembre, facilitades per les dues grans empreses subministradores de gas o d'electricitat, o de gas i electricitat– és de poc més d'un centenar de famílies, és que les situacions de precarietat i de necessitat ja han tingut i tenen sistemes, recursos i protocols per ser ateses i per ser respostes.

Perquè, al mateix temps, li haig de dir que, amb el diàleg emprès i més enllà de les dificultats jurídiques i polítiques que hem tingut amb el Govern central, sobretot, i amb el desenvolupament del nostre marc normatiu i legislatiu, el que sí que hi ha és un acord de complicitat pactada i de compromís per part de les empreses subministradores: que ningú queda, d'alguna manera, al marge del subministrament garantit per qüestions de precarietat i d'impossibilitat d'atendre..., i

a ningú se li talla el subministrament avui a Catalunya per problemes de solvència econòmica.

Per tant, més enllà del fet que el fons encara no ha pogut ser creat per donar resposta a aquestes situacions d'impagament, el que és cert és que avui no hi ha cap família que, utilitzant els recursos ja establerts a través d'ajuntaments, consells comarcals, amb el suport de diputacions, del Govern de Catalunya, i amb l'acord i amb el compromís de les empreses, no pugui, d'alguna manera, tenir una resposta immediata de garantir el subministrament per qüestions de precarietat econòmica. Això avui a Catalunya no passa.

En paral·lel –i vostè ens exigia: què més hem fet–, doncs, és evident que hem hagut –i vostè ho sap– de respondre a un bloqueig legal que també hem intentat superar, i que, finalment, amb el decret llei validat finalment pel Parlament com a Llei 20/2014, tornem a tenir un marc d'actuació pel que fa a la pobresa energètica que crec que ens homologa amb Europa i ens distingeix de la resta de l'Estat espanyol. Perquè l'Estat espanyol..., i això també ho hem fet: hem demanat a la Comissió Europea que obligui l'Estat a transposar les seves directives, perquè encara no ha desplegat els criteris de definició de pobresa energètica i les polítiques per atendre les persones i els ciutadans, els consumidors i les famílies que es troben en aquesta situació. Per tant, l'ordenament jurídic espanyol no està adaptat a Europa; a Catalunya ho estem fent, i ho hem fet amb aquest nou decret llei: definint, com he dit abans, els criteris de pobresa energètica, quines són les famílies i en quines condicions es troben en aquests moments, doncs, per poder tenir una resposta per part de les empreses i per part del Govern. I hem anat, evidentment, doncs, desplegant totes aquestes mesures.

Per tant, primer concepte que m'agradaria que quedés clar: a Catalunya no hi ha desatenció coneguda –no hi ha desatenció coneguda– a persones per qüestions de pobresa energètica. I si és cert que la via prevista pel Codi de consum l'any passat només va ser seguida per prop d'un miler de famílies, i aquest any encara no per dos centenars de famílies, també és cert que, per altres vies, ja hem començat també a articular una visió integrada de la resposta, de la informació, dels recursos i del nombre de persones o famílies ateses; per altres vies, als serveis socials municipals i comarcals, tenim una aproximació de cinquanta mil famílies que han estat i que són ateses per aquestes circumstàncies amb diferents tipus d'ajuts socials, i que ens permet, d'alguna manera, com he dit abans, tenir resposta per a aquestes situacions.

Per tant, tenim la garantia que les empreses subministradores no tallen ni tallaran l'energia o l'aigua per motius de pobresa –d'alguna manera, solvent. I, amb independència que encara no tinguem, com és possible que encara no tinguem alguna part de la regulació que això ho imposi..., l'acord entre companyies i Govern és absolut.

Després d'aquesta actuació de bloqueig per part del Govern central, a més, ho repeteixo, no només hem demanat la suspensió..., l'aixecament de la suspen-

sió imposat pel Govern de la nostra normativa, sinó que, al mateix temps, també hem demanat, com he dit abans, a la Comissió Europea que imposi a l'Estat espanyol el desplegament de tota la legislació que, en matèria de pobresa energètica, ens distingeix –Espanya– de la resta d'Europa, perquè som dels pocs estats que no han fet aquesta adaptació.

En qualsevol dels casos, gràcies al suport d'Esquerra Republicana hem restituit el marc legal, l'hem ampliat a través de la Llei de modificació del Codi de consum, i avui ja tenim quatre línies d'actuació clarament determinades.

La primera ja és operativa, com li he dit: les empreses subministradores no tallen a ningú per raons de precarietat i de pobresa econòmica els subministraments bàsics.

Segon: estem treballant –i espero que al llarg d'aquest mes de febrer això pugui ja ser, d'alguna manera, una realitat– en la constitució del fons ja creat per la llei, pel decret llei; el Fons d'atenció de subministraments bàsics, que agregarà totes les actuacions i dotacions que avui ja s'hi destinen, que n'incorporarà de noves –les previstes pels pressupostos públics– i que obrirà noves vies per part de les empreses, per part d'aportacions també d'entitats i institucions que estan disposades a col·laborar, i també a estudiar, fins i tot, altres vies per les quals canalitzar o aportacions de grans consumidors o aportacions voluntàries i solidàries que també podran nodrir, d'alguna manera, aquest fons.

Per tant, el fons que quedi molt clar que quedarà garantit per una aportació que ja s'està dotant –i que no es canalitzarà de nou, sinó que es computarà, s'analitzarà, s'integrarà i en tindrem una visió global, d'alguna manera, determinada– i pels nous fons que sí que es destinaran directament a través d'aquest fons per atendre aquells subministraments que, amb el protocol establert..., que van ser, d'alguna manera, seguits per nou-centes famílies l'any passat i per poc més d'un centenar –de moment– durant aquest hivern, i que quan completem aquests sis mesos previstos, doncs, amb les empreses haurem de passar comptes i haurem de liquidar el deute acumulat.

També haurem de parlar, evidentment, de la situació ja acumulada de famílies que, més enllà, doncs, d'alleugar pobresa energètica, és evident que sabem que tindran la impossibilitat d'assumir una de les primeres propostes, que és la de l'ajornament del deute. Algunes famílies podran atendre aquest ajornament i recuperar la seva situació amb les empreses; hi han famílies que, si mantenen la seva situació de precarietat, és obvi que haurem de trobar una fórmula per la qual aquest fons, no només durant els mesos d'hivern, també, tinguin una resposta per garantir els seus drets.

Des d'aquesta perspectiva, li haig de dir que també estem col·laborant amb la sindicatura de greuges, analitzant l'informe que va emetre ara fa poques setmanes, el desembre del 2014 –Informe sobre el dret als subministraments bàsics, del Síndic de Greuges i del Defensor de les Persones–, i que ens permet, també, anar avançant en la definició de les noves actuacions.

Per tant, la constitució del fons per atendre aquest deute acumulat; la integració de les actuacions que ja s'estan donant; estem treballant amb el Departament de Benestar Social i amb alguns ens locals com l'Ajuntament de Barcelona i també les diputacions, per tal de, encara, fixar procediments més fàcils, més àgils, que revaloritzin encara i posin més, d'alguna manera, en relleu el treball dels treballadors socials, i per tant la seva figura de cara a atendre les necessitats familiars detectades; impulsarem una campanya informativa àmplia sobre drets, deures i procediments tan bon punt tinguem constituït ja aquest fons, i mantindrem i encara millorarem el contacte periòdic amb les entitats socials a través de la Taula de pobresa energètica, també per poder continuar impulsant, doncs, un nivell de concertació social, en aquest cas, doncs, amb les entitats del tercer sector.

I, finalment, dir-li que, des del Departament d'Empresa i Ocupació, som els que hem assumit la interrelació directa amb les empreses subministradores. I puc tornar a garantir, com he dit al principi, que avui a Catalunya no hi ha desatenció a les persones amb pobresa energètica, que hem tingut un retard legislatiu com a conseqüència d'un bloqueig jurídic, però que, *de facto*, ja hem avançat i hem garantit que cap persona, que a cap família avui se li talli el subministrament durant els mesos d'hivern, i que estem constituint el fons per poder, aleshores, ja, estructurar una resposta al llarg del temps molt més, d'alguna manera, estructurada i permanent i no tan conjuntural, com ara que estem començant ja a posar aquests instruments d'una manera definitiva.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el diputat Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, honorable presidenta. Honorables consellers, comencem per la part final de la seva intervenció. Nosaltres demanem... –i entenem i som conscients dels perills que significa el bloqueig del Partit Popular, però–, li demanem al Govern que tingui agilitat, i el que li plantejarem, una de les coses que li plantejarem, o bé a través de la moció o a través d'altres vies, és que el Govern canalitzi de forma immediata, a través d'un decret llei, l'activació d'aquest fons creat a través de l'acord pressupostari entre Esquerra Republicana i Convergència i Unió.

O sigui, no podem patir... –i el dia d'avui em sembla que és molt propici precisament per parlar-ne–, no podem patir més dilacions en un tema que és urgent. O sigui, demanem al Govern la màxima agilitat. El que no ens podem permetre com a país és que les famílies vulnerables d'aquest país, les famílies que estan patint la pobresa energètica estiguin subjectes als capricis del Partit Popular. Nosaltres això no ho permetrem i demanem al Govern, ho repeteixo, que activi a través d'un decret llei aquest fons de 10 milions d'euros i els que es puguin afegir per altres vies per tal d'ajudar, al màxim

de ràpid possible, a les famílies vulnerables d'aquest país.

Què més demanarem amb aquesta moció que li avanço, perquè vull destinar la segona part, sempre intento destinar la segona part a parlar de la moció i així també intentem tenir una part el màxim de constructiva possible, i també d'un intercanvi directe amb el conseller o consellera a nivell del que són les propostes, perquè després el tindrem amb la resta de diputats. Doncs, el que demanem és que el Govern es posi mans a la feina per intentar activar aquell acord que també es va subscriure amb el nostre Grup Parlamentari a través de la modificació de la Llei del codi de consum que va negociar directament el diputat Roger Torrent.

Una de les coses que demanem, per exemple, és que es concreti al més aviat possible tota la informació que estan obligades a proporcionar les empreses subministradores als clients abans de procedir o abans de l'anunci del tall de subministrament. O, fins i tot, de forma preventiva, tota aquella informació que estiguin obligades a facilitar les empreses per tots aquells bons, ajudes que estiguin a disposició.

Tinc aquí un estudi que..., la veritat és que quan el vaig llegir fa poques setmanes em va semblar demolidor, és una enquesta feta en un barri de l'Hospitalet, feta amb un univers prou important i que diu que: «De les persones enquestades, cap de les persones no és que no s'hagin acollit al decret que en el seu moment va aprovar aquest Govern, és que ni tan sols en tenien coneixement.» I a nosaltres ens preocupa, i, per tant, vol dir que hem d'activar, a partir d'aquest nou instrument que tenim –aquest nou decret que és al nostre entendre molt més potent que l'anterior–, els mecanismes d'informació per tal que els serveis socials, per tal que el conjunt de ciutadans, per tal que les empreses subministradores, tots plegats, activem els mecanismes perquè els ciutadans o les ciutadanes tinguin coneixement d'aquest decret, d'aquest nou instrument; que tinguin coneixement, també, d'aquest fons i d'aquestes ajudes també; que habilitem un espai permanent, també, per donar informació d'aquests nous instruments; que fem formació adequada a nivell dels serveis socials bàsics d'aquest instrument –ens hem trobat, també, parlant algunes vegades amb treballadors socials que o bé no tenien coneixement o no tenien suficient coneixement de tots els instruments per poder facilitar la informació a la gent–; en definitiva, ho repeteixo, per activar aquest instrument.

Però dedicarem, també, una part de la moció al tema de l'aigua. El tema de l'aigua –i li he posat l'exemple d'algunes companyies subministradores– és evident que no el tenim ben resolt com a país. I, per tant, el que demanem és, d'una banda, que s'impulsin els canvis legislatius necessaris per garantir un subministrament bàsic; demanem també que hi hagi un paper per part del Govern de recollir totes aquelles experiències, i demanem també una cosa molt important a parer del nostre Grup Parlamentari, que és que el Govern faci, creï un suport, un servei de suport o assessorament a aquells ajuntaments, a aquells municipis que vulguin recuperar el control de la gestió de l'aigua.

En aquest moment s'està demostrant que és molt diferent que un ajuntament, que una administració pública controli de forma directa l'aigua –i, per tant, que tinguin tots els mecanismes per activar o bé un fons per fer front a la pobresa i els sectors vulnerables–, que no pas que no tinguin aquest control. I, per tant, preservant l'autonomia municipal, el que li demanem al Govern és que tots aquells ajuntaments que vulguin fer reversió, que hi ha alguns que s'ho estan plantejant, trobin la complicitat o el suport del Govern.

I, per últim, en aquests cinquanta-tres, una última part de la moció destinada també a dissenyar com volem que sigui el model energètic i d'accés a l'aigua del nostre país. En definitiva, tenim el negre; el negre és el model de l'Estat espanyol; el blanc és el model que volem dissenyar. El negre és el model que nosaltres no volem reproduir: un sistema opac, un sistema en el qual les decisions sobre el preu del rebut de la llum no es decideix des del Palau de la Moncloa, sinó que es decideix des de la seu de les companyies elèctriques, i nosaltres volem un sistema que no estigui a caprici de les companyies elèctriques, sinó que estigui, sobretot, al servei de la ciutadania.

Un sistema que estableixi realment tarifes socials, que és la millor forma per combatre la pobresa energètica; en definitiva, ho repeteixo, un nou sistema elèctric, un nou sistema d'accés a l'energia per a un nou país.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, presidenta. Senyor diputat, estem treballant amb una triple perspectiva i amb una triple velocitat. La primera, la més immediata, la més urgent, la més propera: garantir que a cap família se li interrompi el subministrament d'energia, d'electricitat, de gas o d'aigua per situacions de precarietat. Això està garantit *de facto*; té raó vostè, està garantit. I quan ens apareix una situació que no estigui d'alguna manera canalitzada adequadament, s'aborda i es resol.

Segona velocitat: la creació del fons. I en això intentarem ser el més àgils possible. Ja li dic que per qüestió de setmanes, segurament al llarg d'aquest mes de febrer això ho tindrem estructurat. No sé si requerirem un decret llei o potser amb un decret en tenim prou, ho estudiarem. Segurament segons quin tipus de relació hàgim de posar en algunes de les empreses, doncs, veurem si tenim títol competencial i val la pena que tinguem molt clar que segons quina normativa vulguem imposar pot ser fàcilment de nou recorreguda i, per tant, bloquejada; i, per tant, veurem com filem prim per poder, en el nostre marc de competències, desplegar aquest fons, però el fons el crearem –segona velocitat.

I tercera: el debat jurídic i polític i legal, constitucional, amb el Govern central, els requeriments a Europa

per intentar que l'Estat espanyol, també en aquest sentit, es modernitzi. Mentrestant... –i això és una perspectiva transitòria, que en aquest sentit vostè i jo compartim–, mentrestant tinguem encara, doncs, aquest model energètic que hem de compartir amb la resta de l'Estat.

Per tant, li accepto la petició d'agilitat. Ho farem. Veurem quina és la fórmula per tenir major seguretat de no tornar a ser subjectes, d'alguna manera, d'aquesta diguem-ho així, insensibilitat del Govern central del Partit Popular, que, només per combatre el nostre marc d'autogovern, no és conscient que pot, d'alguna manera, generar perjudicis als ciutadans més vulnerables; i, per tant, això ben aviat el Govern impulsarà aquest fons i l'estructurarà ja un cop creat pel decret llei de l'any 2014.

Segona, dir-li que també en el tema del cànon de l'aigua –i també ens hem retardat un mes com a conseqüència de l'actuació una vegada més de bloqueig del Partit Popular i el seu dictamen al Consell de Garanties Estatutàries– ja tenim present en l'avantprojecte de mesures fiscals una correcció de mesures pel que fa al cànon social de l'aigua. I que això representarà també, d'alguna manera, per a una inclusió de beneficiaris de pensions no contributives, que, per exemple, ara no quedaven afectats per aquest cànon social, s'eliminaran alguns requisits en els casos, doncs, de determinada edat o de perceptors de prestacions identificades, i, per tant, hi haurà un nou cànon social amb nous col·lectius, amb més beneficiaris i que pot afectar a unes setanta-cinc mil llars catalanes, que tindran, per tant, una millora també des d'una perspectiva de pagament i de reducció del preu de l'aigua com a conseqüència d'aquesta disminució del cànon en les persones amb dificultats econòmiques.

Les obligacions de les empreses és en el cànon en què estem treballant, com he dit *de facto* no s'interromp a ningú el subministrament, i veurem finalment quines aportacions també fan i com les fem en aquest fons que estructurarem.

I coincideixo amb vostè: és veritat que l'any passat, com a conseqüència de posar en marxa determinats mecanismes, no vàrem tenir arreu del país, doncs, tots els serveis socials prou ben articulats des d'una perspectiva d'informació, però avui sí: s'han fet cursos, s'han fet propostes, s'han fet protocols durant els darrers mesos entre consum, benestar social, en col·laboració amb les diputacions, consells comarcals i ajuntaments, d'una manera clara, per exemple, amb l'Ajuntament de Barcelona, per tenir identificats els protocols, els funcionaments, els tràmits i la informació per part dels professionals dels serveis socials. I, en definitiva, com li he dit, d'això també en tindrem un nivell d'informació.

També és evident que si hi ha gent que no coneix aquest mecanisme i que no ha anat als serveis socials deu ser perquè no s'ha vist, d'alguna manera, finalment impel·lida o portada per la seva situació d'extrema necessitat a apel·lar als serveis socials. Tothom que té necessitats avui al país, gràcies al bon treball que s'ha fet en els darrers molts anys, sap que hi han unes estructures de

suport, d'atenció social, estructurada a través dels ajuntaments, dels consells comarcals, també amb la resposta de les grans institucions, que fan diputacions indirectament amb els ajuntaments i la Generalitat també directament, a través sobretot del Departament de Benestar Social, i, per tant, vol dir que la gent que no coneix aquests mecanismes vol dir que no ha hagut d'anar a serveis socials per poder donar una certa resposta finalment que la pot generar des de la seva pròpia capacitat d'autoresposta.

Dit això, és evident que hi haurà també millor informació. Em sembla que jo en la meua primera intervenció ja li he dit que també treballarem, no només per millors protocols i procediments més àgils amb els serveis socials, sinó també per a campanyes informatives àmplies sobre els drets, els deures i els diferents procediments.

I, finalment, dir-li que coincideixo amb vostè: mentre no tinguem el nostre propi model energètic, de fixació de preu, de regulació, de garantir la competència sobretot en el camp energètic, doncs, és evident que continuarem tenint una dificultat estructural. Aquesta és una de les que el país s'ha proposat de resoldre en breu termini.

I, en qualsevol dels casos, el tema de la gestió de l'aigua crec que avui aquesta és una competència municipal. El que hem de garantir és que el servei sigui perfectament prestat amb totes les garanties de subministrament de qualitat i d'atenció social; i, en qualsevol dels casos, doncs, tots aquells ajuntaments que es plantegin, doncs, un model o altre de prestació d'aquest servei estic convençut que prendran les seves decisions en el marc de la seva competència.

En qualsevol dels casos, esperem la seva moció, la treballarem conjuntament i avançarem i seguirem avançant decididament per atendre el fenomen de la pobresa energètica, del dret als subministraments bàsics perquè els ciutadans que encara mantinguin una situació de precarietat puguin tenir una resposta per part de les institucions d'aquest país.

Moltes gràcies per la seva atenció, senyor diputat, senyora presidenta.

La vicepresidenta primera

El tretzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre el compliment de la legalitat en el procés de preinscripció escolar, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Interpel·lació

al Govern sobre el compliment de la legalitat en el procés de preinscripció escolar (tram. 300-00267/10)

Té la paraula, per exposar la interpel·lació, la diputada María José García Cuevas.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Honorable consejera Rigau, el sábado pasado, aquí en Barcelona, el presidente del Gobierno nos decía que es propio de gente moderada velar por que las leyes se cumplan y por cumplirlas. Defender que la legalidad se ha de cumplir es signo de moderación y de sensatez, facilita la convivencia. Que los gobernantes actúen de acuerdo con la legalidad entra dentro de la normalidad institucional, y si no lo hacen deben saber a lo que se exponen. ¿O es que queremos políticos, gobernantes, que estén por encima de la ley? Yo, desde luego, no, y creo que, como yo, la mayoría de la gente. Por tanto, le planteamos esta interpelación desde la óptica de la moderación, de la sensatez, y también de la normalidad institucional.

Mire, en un par de semanas su departamento aprobará la resolución con la convocatoria de preinscripción para el curso 15-16, un proceso que nunca se ha realizado de acuerdo con la legalidad en el ámbito lingüístico, desde que la Generalitat es competente para gestionarlo; y es muy grave tener que decir esto. Tiene usted, *consellera*, una oportunidad de oro, en un par de semanas, para demostrar que es usted una gobernante moderada y sensata, que cumple la legalidad, que respeta y que garantiza todos los derechos lingüísticos en el ámbito de la educación.

Hemos detallado hasta la saciedad cómo todos los niños catalanes tienen derecho constitucional a recibir parte de su enseñanza en castellano, porque esta es nuestra lengua oficial común en todo nuestro país. Y este derecho no es nada exótico ni nada extravagante. Cualquier americano sabe que en cualquier parte de Estados Unidos podrá estudiar al menos una parte en inglés, como en cualquier país o en cualquier territorio del Reino Unido. Lo mismo pasa en Francia, en Alemania o en Italia. Así en cualquier estado que tenga una lengua oficial común, es decir, una lengua oficial en todo el territorio. Sería impensable en estos países que la lengua oficial común quedara excluida como lengua de aprendizaje en alguna parte de su territorio, lo que sí que pasa aquí en Cataluña, y que, mire, no pasa en ningún país del mundo.

Pero no solo por sentido común: es que por ley los niños catalanes tienen el derecho a que el castellano esté presente en su educación. Pero no como una lengua extranjera, con dos o tres horas de clase de lengua, no: el castellano, igual que el inglés en el Reino Unido, debe tener una presencia vehicular efectiva en la educación de los niños.

Mire, para entendernos, consejera, yo no le pido nada diferente de lo que cualquier niño catalanohablante ya está disfrutando, poder estudiar en su lengua, porque es lengua oficial y porque todos tenemos los mismos derechos. Le pido igualdad de trato en la escuela, al margen de la lengua oficial materna.

Y no me diga que esto es ir contra el catalán, porque no pedimos que le quite nada a nadie; que quien quiera pueda seguir estudiando solo en catalán y con tres horas de castellano –si a sus padres les parece bien, nada que decir–, un modelo de lengua única que no es el nuestro pero que no se le prohíbe a nadie. De lo que

desde luego sí que estamos en contra es de imponerle este modelo al que no lo quiere. No queremos imposiciones, queremos libertad; que los padres elijan, dentro de la ley, lo que prefieren para sus hijos, porque la ley le da libertad a los padres, y usted, consejera, se la quita.

Mire, es ilegal, pero es que también es indigno, porque usted prometió cumplir la legalidad. Y también es tremendamente injusta la inmersión forzosa, que perjudica a los niños castellanohablantes; ya se lo ha dicho el Supremo en la sentencia con la que le ha condenado a pagar tres mil euros. Y también creemos que es injusto que usted obligue a los padres a reclamar por no cumplir su obligación legal.

No hay ninguna ley, no hay ninguna sentencia judicial que la avale a usted en esta imposición de la inmersión forzosa. La Generalitat ha perdido sistemáticamente todas las sentencias sobre bilingüismo y está actuando con deslealtad –hay que decirlo– a la hora de aplicarlas. Son tantas las sentencias y se las hemos enumerado, se las hemos leído aquí tantas veces, que yo creo que no es necesario repetirlas; usted las conoce bien, tiene un equipo jurídico competente, pagado por todos nosotros, que se lo explica todo y que la asesora bien en sus filigranas jurídicas de casos individuales. Pero ¿sabe qué pasa? Que también las filigranas jurídicas tienen un límite. Sabe usted que está llegando al final del camino y que la estrategia de la tergiversación y de la actuación al margen de la ley ya no da más de sí.

Vamos a dejar claras –o lo intentaremos– varias cosas. Los padres tienen derecho a elegir el modelo lingüístico para sus hijos. Pueden elegir educarlos hasta los seis años en su lengua materna si esta es oficial. Y esto no lo dice el PP: esto lo dijo este Parlamento cuando aprobó la Ley de política lingüística del 98, en su artículo 21. ¿Va usted a cumplir la Ley de política lingüística? Y no me diga que la cumple con la atención individualizada, porque esta chapuza, discriminatoria según el Tribunal Supremo, también es ya ilegal desde que está aprobada la LOMCE.

Para el resto de la enseñanza, los padres tienen derecho a que sus hijos reciban en castellano y en catalán, en ambas lenguas, la enseñanza, en una proporción razonable. ¿Qué se entiende por «razonable»? Pues, lo que el entorno sociolingüístico condicione para que los niños alcancen perfecta competencia en ambas lenguas. Por ejemplo, en Badalona, pues, podría ser razonable que haya más asignaturas en catalán, y en Banyoles, que haya más asignaturas en castellano; esto lo vio claro hasta Maragall cuando visitó Olot, *consellera*. Esto será razonable si lo que queremos es que tanto los niños de Badalona, como los de Banyoles, como los de Olot, tengan y hablen un castellano y un catalán perfectos, pero en términos gramaticales, semánticos y de vocabulario, lo que usted sabe que hoy no pasa.

Nuestro modelo es trilingüismo equilibrado, pero también es libertad: libertad para que la Generalitat pueda ofrecer a los padres que así lo quieran enseñanza exclusiva en catalán, pero que también ofrezca la Generalitat, para el que lo prefiera, enseñanza, si no

trilingüe, que es nuestro modelo, como mínimo bilingüe. ¿De verdad le parece que este modelo perjudica a alguien?

Además, mire, no es tan complicado: todos los profesores son competentes en catalán y en castellano; el material escolar está disponible en catalán y en castellano, y hay colegios suficientes en Cataluña como para que los padres, por zona de escolarización, puedan elegir. ¿Le parecería a usted un abuso, por ejemplo, digamos, que en cada municipio hubiera un colegio bilingüe? Esto es lo que dice la LOMCE: que quien quiera estudiar solo en catalán pueda y que quien quiera estudiar en catalán y en castellano también pueda.

Pero, claro, para esto la Generalitat tiene que modificar su oferta monolingüe actual, ofreciendo colegios bilingües. Y para saber cuántos hacen falta y dónde hacen falta, lógicamente, pues, tendrá usted que preguntar a los padres. Aquí llegamos a la clave del tema: ¿se atreverá la consejera Rigau a preguntar a los padres qué quieren para sus hijos?

En realidad, legalmente da igual si usted se atreve o no se atreve, porque está claro que la ley, desde la de política lingüística del 98, pasando por el Estatut y por la LEC –la LEC, ya sabe usted, interpretada a la luz de la sentencia del Constitucional sobre el Estatut, como ya han dicho los tribunales–, de ahí hasta la LOMCE, todas las leyes coinciden en que el castellano tiene que ser vehicular junto con el catalán y que los padres deben poder elegir.

También las sentencias firmes del Tribunal Supremo, todas, han dejado claro este derecho de los niños, así como su obligación –la suya– de preguntar a los padres y de poner la casilla. Incluso la han condenado recientemente a indemnizar con tres mil euros –mil quinientos euros por curso– a una niña a la que se sometió a inmersión forzosa en la etapa infantil.

La cuestión, por tanto, es: ¿va usted este año a cumplir la legalidad, consejera?, ¿va usted a preguntar a los padres?, ¿va a poner la casilla en el impreso de preinscripción?, ¿será usted capaz de seguir ofreciendo la atención lingüística individualizada en castellano, sabiendo que ya es ilegal?, ¿va usted a seguir sometiendo a inmersión forzosa a todos los niños catalanes, quieran sus padres o no?

Mire, se amontonan las leyes, se le amontonan las sentencias firmes, se le amontonan las solicitudes de enseñanza bilingüe, se le amontonan las reclamaciones al ministerio: ya casi cuatrocientas –ya sabe que son confidenciales porque los padres temen sus presiones y sus represalias. Y usted, no sé si lo sabe –su equipo jurídico seguro que sí, luego se lo explicará–, que el Estado, según el Tribunal Constitucional, es el garante último de los derechos lingüísticos, especialmente en el ámbito de la educación, por lo que está obligado a garantizar la enseñanza pública bilingüe en Cataluña si no lo hace usted. También, a pesar de la escasísima oferta de colegios privados, también se están tramitando las primeras compensaciones de seis mil euros. Como usted comprenderá, esto no puede seguir así; pero no porque lo diga el PP: es que hay mucha gente cansada de políticos que se creen con patente de corso

para incumplir la ley. El tiempo corre en su contra y el estado de derecho funciona para suplir al responsable público que incumple la legalidad.

Mire, acabar con todo este lío está solo en su mano: pregunte a los padres, adecúe la oferta escolar a la demanda con normalidad, sin presiones y sin atenciones individualizadas, asuma su responsabilidad, gestione sus competencias de acuerdo con la legalidad y con respeto por todos los niños, hablen la lengua que hablen. Se lo repito: no le pido, para los niños catalanes que hablan castellano, nada más ni nada diferente de lo que ya tienen los niños catalanes que hablan catalán en su casa. Igualdad de derecho para los niños, libertad de elegir opciones legales para sus padres.

Gracias.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament (Irene Rigau i Oliver)

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, vostè em demana pel compliment de la legalitat en el procés de preinscripció escolar. Jo li haig de dir que el compliment de la legalitat en el procés de preinscripció sempre ha estat escrupolós: ho ha estat en els darrers cursos i ho serà en el curs 15-16; el curs 15-16 també tindrà una escrupolosa legalitat. Una altra cosa és que vostè s'hagi creat un imaginari que va més enllà de la mateixa legalitat. Si no hem tingut cap inconvenient a aplicar i ratificar les places assignades en el procés de preinscripció, vol dir que s'han complert tots els preceptes. Mai a Catalunya s'ha fet una preinscripció que pogués esser recorreguda per manca de legalitat.

Jo li haig de recordar que el capítol III del títol II de la Llei orgànica 2/2006 regula amb caràcter bàsic –i el respectem sempre– el procediment d'admissió de l'alumnat en centres públics i privats concertats, i aquesta normativa està desenvolupada per un decret a Catalunya. I les resolucions amb què anualment, per a cada curs, s'aproven les normes de preinscripció per a tots els centres del servei d'educació de Catalunya s'hi basen.

Senyora diputada, li prego que escolti. D'acord amb aquesta normativa, la vigent, l'admissió per primera vegada en un centre per cursar ensenyaments sufragats amb fons públics requereix en tot cas la presentació de la corresponent sol·licitud d'admissió en els períodes establerts; després s'ordenen les sol·licituds i es gestionen els llocs escolars d'un centre quan el nombre de sol·licituds és superior a l'oferta, i s'apliquen els criteris específics de prioritats taxats per la normativa. Senyora diputada, li demano que posi una mica d'atenció en aquest punt: s'apliquen els criteris específics de prioritats taxats per la normativa; seguidament, els criteris generals, i en cas d'igualtat en la puntuació,

els criteris complementaris, d'acord amb el barem establert.

Senyors i senyores del Partit Popular: el que dóna la legalitat al procés de preinscripció, doncs, és l'aplicació dels criteris específics de prioritats taxats en la normativa bàsica i en la normativa traslladada a la norma catalana. I així ho fem. I cap família ha vist denegada la seva plaça per no haver aplicat bé la normativa bàsica.

Vostè el que planteja és una altra normativa. Bé, escolti, si un dia són majoria en el Parlament i aconsueixen que Madrid faci una altra normativa bàsica, en parlarem. Però si hi ha un procediment sagrat és el de la preinscripció. I fixi's que vostè el que ha fet aquí és tornar a posar un imaginari més enllà de la norma.

Quan jo li explico quins són els criteris complementaris i jo li explico quins són els criteris generals a efectes de barem, que vol dir... Com es fa per assignar una plaça a un fill d'un diputat, d'una diputada, d'un ciutadà, d'una ciutadana? Què és al que la normativa bàsica ens obliga? Allò que preveia la LOE, i ara, quan el Partit Popular a Madrid ho ha modificat..., què hi ha posat? «Família nombrosa». Ha modificat un criteri. No ha posat cap criteri lingüístic; no l'ha posat, senyora diputada. Els criteris generals són l'existència de germans, són la proximitat del domicili, són la renda mínima d'inserció, són l'acreditació d'una discapacitat... I quins són els criteris complementaris? Jo demano també als dirigents del Partit Popular si ho poden seguir atentament, perquè vegin el sentit de la interpellació. A mi em pregunten sobre la legalitat en el procés de preinscripció, i jo els explico que la tenim absolutament assegurada, perquè apliquem aquells criteris de la normativa bàsica, la que hi havia abans de la LOMCE i la que, després de la LOMCE, ha incorporat els punts per a les famílies nombroses. Quins són aquests criteris complementaris? Formar part d'una família nombrosa o monoparental, tenir una malaltia crònica, que els pares o tutors hagin estat escolaritzats en el centre sol·licitat –aquest és un punt que Catalunya, en el marc de les seves competències, afegeix.

Senyora diputada, tot el discurs que ha fet vostè presuposa que els pares poden triar i poden disposar d'una casella per marcar el règim lingüístic. Senyora diputada, no hi ha cap norma ni a Catalunya, ni a Galícia, ni a l'Aragó per als centres de la Franja, ni a les Illes, ni a València, que la sol·licitud de preinscripció contempli una casella on els pares marquin quin règim lingüístic volen en els centres dels seus fills. Perquè la normativa, si vostès demanen, senyores i senyores del Partit Popular, un canvi de normativa, interpelein i en parlem. Si demanen que es compleixi la normativa, sàpiguen que no té lloc aquesta interpellació, perquè l'estem complint. Haurien de fer un recurs, però no una interpellació, per complir la normativa.

Per tant, ha de quedar clar que aquesta casella que vostè s'imagina no pot existir per dos motius. Un, perquè aquesta proposta que vostè formula suposaria un canvi radical de tot el model lingüístic de l'escola catalana regulat a la Llei d'educació. Llavors el Parlament

ha de canviar la llei i, com vostè sap, es fonamenta en el fet que el català és la llengua normalment emprada com a vehicular i d'aprenentatge. Però, a més a més, caldria canviar altres normatives. I jo li pregunto: per què el Partit Popular quan ha fet la LOMCE no ha modificat aquest apartat de l'admissió d'alumnes? I quins són els criteris i mèrits pels quals els pares poden triar un centre? Miri que la LOMCE va modificar amb severitat la LOE, eh? No és que va ser una modificació així..., no, no; va ser modificada amb severitat. I quan va modificar l'article 84.2, doncs, què hi va posar? Un criteri de prioritat d'admissió: la condició legal de família nombrosa. No en va posar cap altre. Cal dir que nosaltres com a punt complementari és un element que ja teníem previst.

Però fixi-s'hi, imaginem que una família tria un centre perquè allà es fan una sèrie de matèries en castellà i considera que aquest fet li dona prioritat. L'hi podríem assignar? Si no compleix tots els punts no l'hi podem assignar. Si l'Administració permetés la matrícula d'una infant en un centre educatiu perquè és sol·licitat per raó de llengua i aquesta matrícula passés per davant d'un altre amb major puntuació de barem –perquè té més germans, perquè hi està més a prop, perquè la família és del PIRMI–, l'Administració estaria cometent una il·legalitat. Llavors resulta, senyora presidenta i senyor portaveu del Grup Popular, que vostès em presenten una interpel·lació sobre el compliment de la legalitat en la preinscripció i em demanen que articuli una il·legalitat: que tingui en compte el factor llengua en la preinscripció.

Jo li haig de dir que la legalitat de l'actual model de sol·licitud de preinscripció, més enllà del discurs ben articulat de la senyora Cuevas, retòricament, jo li ho reconec, parlamentàriament li ho reconec, però, és clar, legalment no li ho puc reconèixer. Ella té moltes ganes de veure aquesta consellera inhabilitada, i ja ho ha dit, i incomplidora i no sé què. Jo no he perdut encara cap recurs, sempre els hem tornat a recórrer i finalment hem... (*Veus de fons.*) Sí, senyora –sí, senyora. No estic sotmesa..., excepte... Això sí, després que el seu grup anunciés que ens portarien a la Fiscalia, a fe que hi hem hagut d'anar, que se'ns hi ha portat. D'això sí que en poden estar contents.

Però... (*Veus de fons.*) Sí, sí. Però la democràcia també és respectar la normativa vigent, i jo m'adreço a la seva diputada en sentit genèric i no faig un debat amb vostè, senyora Camacho. Si vostè està contenta per haver portat als tribunals uns membres del Govern, molt bé, el poble de Catalunya decidirà. El que no pot ser és que en ares a la legalitat m'instin a fer una il·legalitat que perjudicaria les desenes de milers d'alumnes que cada any demanen una plaça a l'escola.

Fixi's què diu el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en una sentència... –si vol, li'n diré la data i tot–, en un procediment d'aquests instats per Convivència Cívica Catalana, que la coneix a bastament la senyora diputada. La hi llegiré en castellà: «Tal com han reiterado varias sentencias de la sección quinta, incluir la pregunta por la lengua habitual en el modelo de preinscripción sin duda es un medio...», eh? Fixi-s'hi, eh?

Veig que estic acabant el temps. Ho deixo aquí, li ho deixo aquí, perquè diu perfectament que no hi ha necessitat de demanar això, ans articula la bondat del procediment, i en la rèplica aprofitaré el temps per parlar d'aquests tres mil euros que vostè diu que ens han reclamat

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la il·lustre senyora María José García Cuevas.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Bueno, *consellera, consellera* condenada por los tribunales, mire, yo ya veo que a usted (*remor de veus*) le gusta estar por encima de la legalidad, pero es que el estado de derecho funciona de otra manera. Mire, esto es una sentencia del Tribunal Supremo, que sabe usted que por jerarquía normativa está por encima de la sentencia del Superior de Justicia de Cataluña, y mire lo que dice aquí: «Declaramos que el modelo oficial de preinscripción en educación infantil ha de preguntar por la lengua habitual a los padres o tutores de los niños preinscritos en los cursos escolares en centros sostenidos por fondos públicos.» Yo no sabía que es ilegal hacer caso a las sentencias del Tribunal Supremo, yo no lo sabía. Y cuando usted habla de criterios específicos que no se adecuan a la normativa básica, la normativa básica es la LOMCE, y en la LOMCE tiene usted muy claro explicado que usted puede optar por un modelo de conjunción lingüística o por un modelo de inmersión siempre y cuando ofrezca alternativa de enseñanza en castellano.

Mire, este es el impreso de preinscripción del año pasado. Y aquí tenemos la resolución de su departamento. Aquí, en la resolución, aquí. Atención: «Aquellos padres cuyos alumnos tengan la lengua castellana vehicular pueden instar a la dirección del centro a que reciban atención lingüística individualizada.» Esto ya es ilegal, *consellera*, esto ya no puede aparecer este año. El impreso. Pregunta..., casillas para todo. La casilla para decir el modelo lingüístico a elegir no está. ¿Lenguas que entiende el niño? Sí. Bueno, puede seguir preguntando, pero pregunte también por el modelo lingüístico que eligen los padres. Y mire, aquí donde dice la nota 1, aquí, otra vez, donde dice que los padres pueden pedir la atención lingüística individualizada, esto, *consellera*, no puede volverlo a poner. Esto es ilegal, esto es discriminatorio y es ilegal.

Mire, los tribunales le han exigido la casilla, usted ha sido condenada por no ponerla. Ahora ya a pagar tres mil euros, *consellera*, que no le gusta, pero que es verdad. Y si usted confía en que los padres tengan que seguir señalándose y reclamando como cuentagotas y usted ganando tiempo, que no procedimientos judiciales, y diciendo que son cuatro casos y medio, se equivoca. Porque ahora tenemos una nueva ley que es normativa básica, la LOMCE, que explicita el derecho en la enseñanza también en castellano, y la obliga a us-

ted, como autoridad educativa, a garantizar este derecho con carácter universal.

Dice usted que ya cumple la legalidad. Ahora dice que hay un 15 por ciento de colegios públicos catalanes que imparten clases en castellano. Bueno, primera pregunta. ¿Dónde están estos colegios? ¿Qué asignaturas imparten en castellano? Porque si no lo sabemos ¿cómo van a poder los padres llevar a sus hijos a estos colegios? Mire, yo me he pasado nueve meses preguntándole por la lista de estos colegios. Tengo derecho como diputada, aquí está toda la información. Me la ha negado. Voy a pedir amparo a la Mesa, a ver si la presidenta cumple el Reglamento y lo conseguimos. El ministerio también le pidió esta información y usted también se la ha negado. Esto tiene un nombre, consejera, consejera condenada, el nombre es deslealtad institucional. (*Veus de fons.*) Estará usted preparada para asumir las consecuencias y entenderá que dudemos de que haya dicho la verdad.

Segunda pregunta. Si el 15 por ciento famoso existe, ¿por qué no dirige usted a los padres que le piden bilingüismo a estos colegios? Sean cuatro o cuatrocientos padres. Y si son cuatro, mejor para usted porque con el 15 por ciento igual cubre y ya se quita el problema. Mire, por reducción al absurdo, llegamos a que es muy dudoso que existan colegios públicos catalanes pagados con sus impuestos, y también con los míos, que ofrezcan asignaturas efectivamente lectivas en catalán. Y sabe usted que no valen las horas de patio, aunque usted lo sigue poniendo en sus recursos, para perderlos, con nuestro dinero. No vale el patio, no vale la natación, no vale la gimnasia y tampoco vale si un día se leyó un cuento en castellano.

Vuelvo al principio de la interpelación. Le pido moderación y sensatez. Le exijo que cumpla usted la legalidad, en nombre y por mandato por los cientos de miles de catalanes que nos han votado, al PP, pero también en nombre de los que no nos han votado pero que no están de acuerdo con tener gobernantes que se saltan la legalidad. Ser moderado y ser legal, ser sensato, no va en contra del catalán, no va en contra de los que quieren enseñanza solo en catalán. La moderación, la sensatez, la legalidad de lo que va en contra es de la imposición y del abuso de una consejera que decide por los padres lo que les conviene a sus hijos. ¡Deje usted decidir a los padres! ¿No son tan partidarios del derecho a decidir? (*Alguns aplaudiments.*)

Mire, yo creo que no hay derecho, creo que es injusto que solo el que lo pueda pagar pueda llevar a su hijo a un colegio trilingüe de calidad. Ese es el modelo público que queremos para todos, que los padres puedan elegir si quieren un modelo trilingüe público, lo puedan pagar o no, pero que lo puedan elegir. ¿Tan mal le parece? Nosotros queremos que los padres puedan marcar la casilla, elegir con naturalidad, con libertad, lo mismo que eligen entre ética y religión. Los gobernantes están para cumplir la ley, y cuando se empeñan en no cumplirla nos generan un problema. Generan un problema y provocan que otros poderes del estado de derecho tengan que actuar, como pasó con el 25 por

ciento, que tuvo que fijarlo el Tribunal Superior subsidiariamente.

Usted no está por encima de las libertades y los intereses de los ciudadanos. Nos ha costado mucho conquistarlas, con moderación, con sensatez. Son la base de nuestra convivencia y ningún gobernante va a seguir secuestrando estos derechos impunemente por mucho tiempo. Mire, la legalidad tiene sus plazos, es verdad...

La presidenta

Vagi acabant, eh?, senyora diputada.

María José García Cuevas

...pero al final –gracias, presidenta–, al final estos plazos se acaban cumpliendo todos.

Gracias.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable consellera Irene Rigau.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, a mi, prego..., o vaja, li recomano que es pot estalviar recordar-me el que ha costat conquerir les llibertats, sobretot la de poder tenir l'educació pròpia a Catalunya en la llengua que li és pròpia. Senyora diputada, de les llibertats, en aquesta cambra, hi ha qui històricament hi ha lluitat més que d'altres. I tots som igual de respectables. Ara bé, s'ho estalviï, si us plau.

Jo li dic una cosa: la llei preveu com es pot garantir aquesta situació que vostè planteja, i això és una disposició de la LOMCE. Vostè encara no m'ha dit que jo incompleixi aquesta disposició. Per tant, jo li ho repetixo per última vegada: el mateix Tribunal Superior de Justícia ens ha dit que no és l'única forma, ni exclusiva, amb què es pot satisfer el dret a demanar la plaça el model nostre que tenim en la preinscripció, que pregunta quines llengües entén l'alumne per fer possible la satisfacció educativa pertinent.

Per tant, atesa la falta de moderació en el seu contingut, jo seré moderada en el temps i dono per acabat el meu torn.

La presidenta

Passem al catorzè punt de l'ordre del dia, que és la Interpel·lació al Govern sobre la política econòmica.

Interpel·lació

al Govern sobre la política econòmica
(tram. 300-00262/10)

Presentada pel grup Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Alícia Romero.

Alícia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, conseller, bé, avui el Grup Socialista vol fer una interpellació per parlar de nou, encara que sigui col·lateralment, de pressupostos i de la política econòmica d'aquest Govern. Ja li hem dit en més d'una ocasió, i li ho va dir també el meu portaveu parlamentari, que ens han presentat, ens van presentar ara fa tot just un mes uns pressupostos que a nosaltres ens semblen irresponsables, uns pressupostos antisocials, uns pressupostos que no responen a les necessitats que tenen les persones però també les empreses d'aquest país; en definitiva, uns pressupostos insatisfactoris de totes totes, no només per al Grup Socialista sinó per a molta altra gent.

De fet, aquesta tarda tindrem a les portes del Parlament la Plataforma social contra els pressupostos antisocials, que, de fet, el que voldran és denunciar justament això. Vostès han fet un augment d'un 4,2 de la despesa no financera, que bàsicament és per fer el pagament de la paga extraordinària i de l'augment del salari i de la jornada dels funcionaris interins –saben que hi estem d'acord–, però ens sembla un augment insuficient tenint en compte la situació que viu el país.

Però, bé, jo avui no volia..., o en aquesta interpellació no volem parlar de la despesa –tot i que és un tema importantíssim i que tindrem ocasió de parlar-ne–, sinó que volíem parlar dels ingressos.

Miri, vostè, en la presentació que ens va fer el 2 de desembre, ens plantejava diferents vies per aconseguir ingressos. Algunes, ja li ho vam dir, li ho hem dit moltes vegades, que les compartim: compartim el què, probablement no compartim el com, però sí el què. Per exemple, vostè plantejava una negociació d'un nou model de finançament per a l'any 2014, que negociaria el 2015, retroactiu a 1 de gener de 2014. Li hem dit sempre que estarem al seu costat, en aquest sentit. De fet, el que ens sap greu és que no ho hagin fet ja, que no tinguem un nou model de finançament sobre la taula. Vostès es van comprometre a negociar-ho l'any 2014 –així ho van dir–, però no tenim en aquests moments, doncs, cap informació que hi hagi un inici de negociació, que això estigui en marxa, i, per tant, ens agradaria saber, conseller, si vostè té algun calendari per iniciar aquest procés, atès que als pressupostos ja anunciava aquesta via.

Una segona via: negociació amb l'Estat per reduir l'objectiu del dèficit, que és veritat, que nosaltres també ho compartim amb vostès, és totalment desequilibrat entre l'Estat i les comunitats autònomes: les comunitats autònomes fan un esforç molt més important que l'Estat. I, per tant, això creiem que s'hauria de revisar de totes totes. Ho diem aquí, ho han dit els socialistes de Catalunya, però també ho diem els socialistes a l'Estat.

Aquest, també, objectiu del dèficit, evidentment ens preocupa. Vam llegir l'informe de l'Autoritat Independent de Responsabilitat Fiscal, en el qual anunciava riscos molt elevats per part d'algunes comunitats autònomes de no complir l'objectiu de dèficit. No és, evidentment, cap novetat, que en la llista de les que tenen

un risc més elevat de no-compliment hi hagi Catalunya. I, en aquest sentit, diu, l'Autoritat Independent de Responsabilitat Fiscal, que el que caldria fer, en casos com Catalunya, és fer un seguiment molt acurat de la despesa per ajustar-la a la consecució d'uns ingressos realistes.

I aquí és on ens voldríem aturar, en aquesta frase dels ingressos realistes. Perquè vostès seguien amb una tercera via d'assoliment d'ingressos, en aquests pressupostos, que feia referència a una partida de 2.200 milions d'euros d'ingressos provinents de l'Estat per deutes pendents que té amb la Generalitat. Sap vostè també que té tot el nostre recolzament en aquest sentit. En aquesta cambra hem votat més d'una vegada a favor de reclamar aquests deutes i exigir aquests deutes que té l'Estat amb la Generalitat. Però el cas és que vostè, malgrat que en el 2014 també hi havien deutes pendents i que no els va voler posar en el pressupost, enguany, doncs, ha decidit incorporar-los.

Per tant, nosaltres, satisfets; però, ens sembla que és una... –ja li ho va dir el portaveu del meu grup–, que és una previsió d'ingressos fictícia; a nosaltres ens sembla que totalment il·lusa, tenint en compte que vostès, amb l'Estat, doncs, no hi tenen massa relació, més aviat tenen una relació hostil; per tant, ja m'explicarà, conseller, si té un calendari també de reunions, de negociació per assolir aquests ingressos.

Després, també deia vostè que aconseguiria 300 milions d'euros en venda d'actius i concessions. Ja sap que el 2014 també va fer, vostè, una previsió en aquest sentit, de 2.300 milions d'euros. N'ha aconseguit 300 i escaig, en aquest sentit. Per tant, això ens imaginem que suposarà més dèficit i més deute. En aquest àmbit, en aquesta via d'assolir ingressos, tampoc van estar gens encertats el 2014.

Però, bé, com li deia, em vull aturar en aquest sentit un moment, just en aquesta previsió d'ingressos, els 2.200 milions d'euros i els 300 que vostè plantejava com a ingressos, perquè aquest matí li anunciàvem també que ens ha sorprès quan hem llegit el Pla econòmic financer que vostès han plantejat a Madrid, en el qual aquesta partida de 2.200 milions d'euros provinents d'ingressos de l'Estat per deutes que té amb la Generalitat no hi és. I, en comptes d'això, vostès han substituït aquesta previsió d'ingressos per unes altres partides que fan referència, i ho dic exactament com ho diu el Pla econòmic financer, a 58 milions d'euros de compensació de l'impost de dipòsits d'entitats de crèdit; 1.430 milions d'euros per concessions, i 484 milions d'euros per venda d'actius.

És clar, els que hem tingut la sort, la feina, la responsabilitat d'estudiar-nos bé els pressupostos de la Generalitat que vostè va presentar aquí el 2 de desembre, veiem com se'ns presenta una previsió d'ingressos per una via, i, en canvi, vostè envia uns pressupostos a Madrid, uns pressupostos a l'Estat, que modifiquen aquesta partida d'una manera molt important. Perquè no és el mateix, evidentment, aconseguir uns ingressos a través d'una negociació amb l'Estat, per un deute que existeix, que per més concessions, per més venda d'actius, quan vostè sap que aquest any 2014, aquest

any que vam deixar fa molt pocs dies, només va aconseguir-ne poc més de 300.

Per tant, alguna cosa no ens quadra. No sabem, conseller, si enganya el Parlament, si enganya els ciutadans o el que vostè no vol fer és enganyar el senyor Rajoy i el senyor Montoro, però el que està clar és que algun dels dos pressupostos no és correcte. Nosaltres creiem que fins i tot els dos tenen la seva part de fictícia. De fet, li llegiré exactament el paràgraf al qual avui feia referència el portaveu del meu grup parlamentari. Diu, exactament, l'informe –el llegiré en castellà–: «El proyecto de presupuestos que el Gobierno de la Generalitat ha presentado en el Parlament de Catalunya» –amb aquells 2.000, gairebé 2.200 milions d'euros de previsió d'ingressos per deutes amb l'Estat– «en concepto de anticipo del Fondo de competitividad, deudas históricas» –l'addicional tercera, etcètera– «en compensación por el establecimiento de impuestos sobre depósitos de entidades de crédito, a pesar de lo anterior y teniendo en cuenta que dichos ingresos están condicionados a un proceso de negociación» –clarament– «y a la consecución de un acuerdo y un pacto, el escenario sobre el que se elabora el presente Plan económico financiero no incluye dichos ingresos.» Evidentment –evidentment. I vostè –i vostè– en planteja uns altres.

(*Veus de fons.*) Bé, escolti'm una cosa, però quan pensa fer aquesta negociació? Vostè té un calendari de negociació? Quan anirà a veure el ministre Montoro per aconseguir aquests 2.200 milions d'euros? I com que no té garantit que els aconseguirà, perquè, com molt bé li diu l'Estat amb un informe, no ha començat vostè cap procés de negociació..., escolti, s'inventa uns altres ingressos per 1.430 milions d'euros de concessions, 484 per venda d'actius... Però, escolti, sabem de sobres que això no ho aconseguirà; però és que tenim els dubtes que aconseguirà, via negociació, els 2.183! Per tant, conseller, o ens està enganyant o realment vostè té un as a la màniga que no ens vol explicar. Però nosaltres el que ens temem és que això generarà més dèficit, com molt bé diu aquest informe, i més deute.

I, escolti'm una cosa, el portaveu del meu grup no ha tingut temps, en dos minuts i mig, però jo sí que en tinc. Escolti, el deute de la Generalitat ha crescut d'una manera... Bé, miri, li ensenyo un gràfic. (*L'oradora mostra a la cambra un full en què es reproduïx un gràfic.*) Increment anual mitjà del deute. Del 2004 al 2010, Govern del tripartit: 3.528 milions d'euros; 2011-2015, Govern de Convergència i Unió, amb el PP, primer, amb Esquerra Republicana, després: 6.315. En set anys, el Govern del tripartit va augmentar el deute en 24.000 milions d'euros. Convergència i Unió, en aquests quatre anys, ho farà –veurem les previsions de tancament del 2014-2015– en 32.000 milions d'euros. Escolti'm, és que tot això... (*Remor de veus.*) Això són dades... Escolti'm una cosa, senyor Teixidó: dades extretes de la Generalitat de Catalunya i de la Sindicatura de Comptes. Per tant, no se les inventa el Grup Socialista. (*Veus de fons.*) Sí, set anys de prosperitat... Escolti'm, senyor Teixidó, aquestes són les dades i, en tot cas, el que ens agradaria és que se'ns expliquessin algunes coses.

Per tant, clar que ens preocupa què passarà amb aquesta partida de previsió d'ingressos que no sabem d'on sortiran, perquè això genera més dèficit i genera més deute. I això vol dir tensionar més els pressupostos de la Generalitat o acabar fent més retallades. Per tant, ens agradaria que ens expliqués en quina situació està.

I, per acabar, que només em queda un minut, i parlant del deute, vostè, el 19 de gener, conseller, deia a una pregunta que li va fer el Grup Socialista, i crec que algun altre grup, li ho preguntàvem, quina seria la magnitud de l'estalvi o la previsió que vostès feien d'estalvi amb relació als interessos, a la quitança dels interessos, no?, la rebaixa dels interessos del deute de l'Estat.

Nosaltres li vam fer la pregunta. Vostè va dir que això significava 300 milions a efectes d'obrir crèdit per a despesa. Ens agradaria saber exactament si són aquests 300, si seran més, i que ens ho concretés una mica més, si us plau, si avui té temps, perquè aquest ens sembla un element molt important.

I després ja li diré que nosaltres tenim una proposta per a aquests 300 milions d'euros que obren partida de despesa en aquests pressupostos per al 2015.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Amb tota sinceritat, jo no entenc res. Jo no sé si vostès són el PSC o són la troica. Tot el que ha expressat la diputada ho podria signar la troica; els obsessionen els dèficits; els obsessiona el deute; els obsessiona que gastem més del compte... Potser no cal que vingui la troica aquí, ja en tenen prou amb vostès; comencin a tocar una mica de peus a terra.

Quant al ritme, quant a la negociació, miri, per al calendari de negociació els suggereixo que el preguntin al Govern d'Andalusia. Estem exactament en la mateixa situació. Que jo sàpiga, no tenen pretensions sobiranistes. Negociarem amb el Govern de Madrid al mateix ritme, amb les mateixes reunions, etcètera; i a vostès, segurament, els diran quin és aquest ritme.

La negociació, evidentment, és constant, i té moltes facetes i té molts camins. I la frase mateixa que vostè ha llegit del PEF, un document completament públic –un document, ho repeteixo, completament públic–, ja li indica que hi ha negociació. Què espera, que el Govern de l'Estat digui «amén» al que li reclamem com a tema de negociació? No, evidentment no diu «amén», però allí ha quedat registrat que sobre aquest tema s'està negociant i que aquest tema el reivindicuem.

I si el Govern de l'Estat, per complir amb, diguem-ne, el tràmit del PEF considera que els nostres esforços per concessions o per vendes d'actius –esforços que he dit més d'una vegada, més de dues i més de tres, des

d'aquí, que farem constantment—, doncs, seran suficients, no seré jo qui no signi aquest paper, que és un punt més, és una fita més en la negociació. I, a més, que també pot implicar compromisos per la seva part.

Dit això, voldria ser una mica més sistemàtic i començar una mica més des del principi per explicar unes quantes realitats i unes quantes coses que són molt elementals, que les he dites moltes vegades, però que jo crec que és difícil que la troica les entengui, però ara les explicaré, com les explicaria a la troica o als que parlen com la troica, eh?

Nosaltres no vivim un procés pressupostari que sigui estàndard i normal. No el vivim a causa de la crisi —no el vivim. I no el vivim perquè el règim de l'Estat de les autonomies està sent destruït; i això, en particular, queda manifest en el fet que no hi hagi un sistema de finançament. Per tant, no és una situació normal.

I, per tant, des del Govern, el que ens toca és garantir, en la mesura que el Govern pugui, els serveis públics que té encomanats el Govern. Aquesta és l'obligació d'aquest Govern, i cap altra. Emfatitzo: i cap altra, eh? Això no li agradaria, a la troica; no els agradaria, als que parlen com la troica, però jo vull repetir-ho: els serveis públics, la despesa i cap altra. Per tant, aquesta és la primera prioritat: fixar els nivells de despesa que corresponguin i, evidentment, que pensem que siguin realitzables com a despesa; la nostra única obligació: com a despesa, que siguin realitzables en el context que tenim.

I, per tant, avaluat aquest context, fixat el nivell de despesa, hem d'aconseguir els ingressos corresponents. Fet el pressupost del 2015, i atès això que en diuen dels dèficits autoritzats, comptant amb el que comptarem, comptant amb les arbitrarietats del finançament que ens arribarà a través del *ministerio* —menys que l'any 13, quan l'economia està pujant i la recaptació està pujant—, tenim una diferència de 2.300 milions. I, efectivament, aquesta diferència de 2.300 s'haurà de cobrir. Com es cobrirà? Ho he dit moltes vegades. Una és una reivindicació política, és una reivindicació que ha de ser objecte de negociació. Com? Ja ho he repetit: al mateix ritme que el Govern andalús, que també reclama el sistema de finançament. O sigui que no serà perquè nosaltres som sobiranistes que això no passarà. Si no passa serà perquè tampoc passa per a vostès. Dos mil tres-cents milions. Primer, la reivindicació política concretada en aquestes tres partides. El segon —ho he dit moltes vegades—, a concessions i vendes d'actius, i això vostès ho saben molt bé. S'ha intentat el 2014, i ara prefereixo no entrar en les raons per les quals no ha funcionat. I, en fi, evidentment que hi ha una tercera opció a final d'any, i és que aquesta diferència emergeixi amb tota l'empara en forma de dèficit. Em sabrà greu si al final emergeix en forma de dèficit, farem tot el possible perquè no emergeixi en forma de dèficit, espero comptar amb la seva col·laboració, perquè ens hi juguem la possibilitat de fer la despesa que volem fer; per tant, ens hi juguem la possibilitat de totes les partides de despesa, que estic segur que vostès valoren molt quan són el PSC però que no valoren quan parlen com la troica, obsessionats pel dèficit. Doncs, jo els ho vull dir molt clar: el manteni-

ment del nivell de despesa va per davant de l'objectiu de dèficit; ho repeteixo, el manteniment del nivell de despesa va per davant de l'objectiu de dèficit. Està entès? (*Pausa.*) D'acord. Això mai ho acceptaria la troica; espero que tampoc continuïn insistint tan «matxaconament» en aquest aspecte comptable, impropï del seu partit.

Com estem en aquest moment, d'aquests 2.300? Doncs bé, alguna cosa hem avançat. Vostè podrà dir que és resultat d'algun nivell de negociació o no, és igual: alguna cosa hem avançat amb les últimes mesures sobre l'1 per cent, sobre el FLA, etcètera. Això representa el següent. Els guanys que ja corresponien a les modificacions del juliol ja estaven incorporats en el pressupost; les que no, representen, en termes del càlcul de dèficit, uns 520, però això s'ha de dividir en dues parts: 300, de fet 298, obren crèdit, és a dir, obren possibilitat de despesa; els 220 obren possibilitat de despesa a l'any vinent, és un ajust de final d'any, no «m'apretin» gaire amb la lògica comptable de tot això, però amb l'ajust de final d'any aquests 220 ajusten el dèficit, és a dir, si fem un dèficit de 220 és com si féssim un dèficit zero. O sigui que, a efectes de dèficit, són 520; a efectes que obrin crèdit de despesa, 300.

Bé, i, per tant, aquí estem. Deixin-me comptar que siguin 520; bé, doncs, la diferència són 2.300 menys 520, vostès fan la diferència, i aquí és on està el tema en aquest moment, i continuarem així durant tot l'any. Bé, vull fer la diferència... (*Remor de veus.*) Bé, ja ho faré després i ja ho concretarem després.

Molt bé.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica torna a tenir la paraula la il·lustre diputada senyora Àlicia Romero.

Àlicia Romero Llano

Gràcies, president. Conseller, miri, sap què vol saber el Grup Socialista? La veritat. La veritat, vol saber el Grup Socialista. I el que ens agradaria saber és, dels dos pressupostos de què ara tenim coneixement..., perquè el 2 de desembre en vam tenir coneixement d'un i ara, fa pocs dies, hem tingut coneixement de l'altre, és veritat, gràcies als informes i als plans econòmico-financers que publica a la seva pàgina web el ministeri; n'hem conegut dos, l'existència de dos. I jo voldria saber una cosa, i el meu grup voldria saber una cosa: quin és el bo?, quin és el que els ciutadans de Catalunya han d'entendre que és el pressupost amb què pagarem hospitals, pagarem els bombers, farem front a les despeses tan importants que vostè diu? Quin és el pressupost bo: el que ens va presentar el 2 de desembre o el que vostè ha enviat al ministeri del senyor Montoro? Això és el que voldríem saber, la veritat.

Perquè, miri, conseller, no és un tema de despesa. Li he dit que podem parlar de despesa tot el temps que vulgui i més, perquè a nosaltres és el que més ens agrada probablement; s'ha de tenir previsió d'ingressos per poder gastar, eh?, i això ho sap vostè molt mi-

llor que jo. Però avui li he dit que no volia parlar de despesa, volia parlar dels ingressos, de com podrem fer front a la despesa aconseguint ingressos. I resulta que vostè, doncs, ha entrat en un engany –ha entrat en un engany–, perquè ens va dir una cosa aquí i després, al ministeri, n'ha presentat una altra, i voldríem saber quina és la veritat.

I això no va de despesa, sap per què, conseller? Perquè això va de rigor, això va de seriositat, això va de ser un govern seriós, un govern digne d'aquest Parlament, digne d'aquest país. I a nosaltres ens sembla que el que vostès han fet aquests dies i estan fent aquests dies no és digne d'això. I ens agradaria que ens donés alguna explicació més que la que ens ha donat, que està molt bé, però no ens respon ni ens resol els dubtes que nosaltres tenim, per conèixer la veritat, conseller.

I, escolti'm, home, sí, pot venir vostè aquí a fer de Tsi-pras, però, és clar, vostès el 2011 van començar les retallades en aquest país, vostès van ser els alumnes avantatjats de la troica! No li diré que vostè és la troica, vaja, perquè seria massa, però, home, vostès van començar les retallades; unes retallades que han mantingut 2012, 2013, amb subterfugis, perquè, clar, evidentment, els pressupostos es van prorrogar i no vam poder saber quin era el nivell de retallades que vostès feien. Però, escolti'm, portem unes retallades a l'àmbit social a l'entorn del 20 per cent. És que han tancat vostès llits d'hospitals, és que vostès han tancat línies d'escoles! Escolti'm, és que la situació és molt difícil, és que els nivells de desigualtat a Catalunya són molt alts! Som el país, Espanya, dins Catalunya, de l'OCDE on més pugen les desigualtats. I aquest és un problema no només per a les persones, que és el més greu, sinó també per a l'economia.

Escolti'm, conseller, no vingui aquí a acusar els socialistes. Vostès fa cinc anys que governen, han sigut els reis de les retallades. I no ho diem només nosaltres, aquesta tarda li ho dirà una plataforma: pressupostos antisocials, per molt que Esquerra Republicana insisteixin que no ho són; ho són, i molt, i nosaltres ho hem de dir alt i fort.

Però, més enllà de la despesa, li dic, conseller: nosaltres volem rigor, volem saber exactament quin és el pressupost a què hem de fer cas, que hem de llegir, que ens hem de mirar i que hem de veure, doncs..., que hem de saber, d'entendre que és l'adequat per mirar d'on sortiran aquests ingressos. I nosaltres tenim molts dubtes, perquè tant en un cas com en l'altre –no ho sé, ja ens aclarirà vostè quin és el bo– creiem que no aconseguirem aquests ingressos i això voldrà dir més dèficit. I li donem tot el suport, i ho he dit a la meua intervenció, que el dèficit s'hauria, evidentment, d'equilibrar entre les comunitats i l'Estat; nosaltres hi hem estat sempre d'acord, a Catalunya i a l'Estat, els socialistes, que aquest objectiu de dèficit per a les comunitats autònomes és exagerat i tensa molt els nostres pressupostos, en això estem d'acord. Però és que, escolti'm, jo no li estic dient això, li estic dient avui: quin és el pressupost bo?, on està la veritat?, quins són els ingressos que realment assolirà amb aquest pressupost? I, per tant, conseller, això és el que voldria que ens respongués.

Gràcies per les dades que ens ha donat, però ja ens les va dir a la comissió: 520 milions d'euros que ja coneixem, 300 que obren despesa per al 2015... Ja li dic que els socialistes li farem una proposta en aquest sentit; ens sembla que han de ser 300 milions d'euros per a polítiques socials, per a polítiques de reactivació econòmica, i, per tant, ben aviat, esperem que a la moció que li presentarem després d'aquesta interpellació li ho puguem posar negre sobre blanc.

Però li ho repeteixo, conseller, de veritat: rigor, seriositat i la veritat; això és el que els demanem a vostè i al seu Govern. I, si no, el Grup Socialista, per desgràcia –em sap greu dir-ho–, haurà de plantejar-se la reprovació d'aquest conseller, perquè això que ha passat i que està passant ens sembla molt greu.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. També per al torn de rèplica torna a tenir la paraula l'honorable conseller d'Economia i Coneixement, senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Serà un honor ser reprovat per vostès. (*Remor de veus.*)
Contra la falta...

El vicepresident segon

Si us plau...

El conseller d'Economia i Coneixement

...de lògica, és molt difícil raonar. Qui m'estigui escoltant haurà pogut veure el Jekyll i *mister* Hyde: com, per una banda, se m'ha dit que el pecat màxim era fer dèficits, i per altra banda, s'acaba demanant 300 milions més de despesa. I, per acabar-ho d'adobar, es diu que això és un plantejament rigorós. Endavant, reprovin-me. (*Remor de veus.*)

Continuo tractant de fer servir la lògica, eh? Ens falten –la diferència–, he dit, 2.300 milions... Per cert, el PEF el poden trobar a la web del departament també, eh?; no és cap document secret, és un document perfectament públic i signat. La diferència són 2.300 milions; d'aquí en traiem 520, en queden 1.780. Per tant, són 1.780 que cal trobar. De fet, en són més, perquè hem fet un acord, l'acord de la creació del fons social, que hem fet amb l'acord de govern; representen 100 milions. Per tant, estem a 1.880 milions, eh?

Suposo que vostè ara em dirà que, a més a més, en tenim 200 més per gastar-nos, perquè són aquests 300, menys 100, encara en tenim 200 més per gastar-nos, i vostè té moltes idees de com gastar-se'ls. No, no tenim 200 milions més per gastar-nos, ens falten 1.780 milions. Ens en falten. Efectivament, ens falten 1.780 milions, i ja li he dit com intentaríem aconseguir-los o no.

Però aquest Govern té un compromís clar, un compromís rigorós: executarem el pressupost de despesa. Aquest és el nostre compromís amb els ciutadans de Catalunya: executarem el pressupost de despesa, encara que vostè se'n rigui, perquè es veu que el pres-

supost de despesa no la preocupa, a vostè només la preocupa el pressupost d'ingressos. I aquesta preocupació, sap on porta?, sap on porta aquesta preocupació? Porta a retallar despeses, porta a sacralitzar el nivell de dèficit.

Bé, jo suposo que podria dir, aquests 100 milions que no estaven previstos de gastar i que es gasten, en quines coses són –a veure si ho tinc per aquí..., segur que hi tinc per aquí... Això va a un augment de places residencials de persones amb discapacitat física, a una aportació extraordinària per a prestacions econòmiques vinculades a la LAPAD, al Fons d'ajut per a afectats per la pobresa energètica; també hi ha una partida per a l'Agència Tributària de Catalunya –ara es posaran a dir «estructures d'estat, estructures d'estat», però ja li asseguro que l'Agència Tributària de Catalunya necessita un reforç, i un reforç molt important, per fer fins i tot el que fa ara o el que podria fer ara–, un ajut extraordinari als centres especials de treball, beques menjador per a infants de zero a tres anys, transport escolar, etcètera.

Doncs, sí, hem inclòs aquesta partida, i això vol dir que al final continuem curts amb 1.820 i treballarem tot l'any. I potser vostès també poden fer alguna cosa perquè no s'hagi de contemplar retallar la despesa.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller.

Suspenem la sessió fins a les quatre de la tarda, que la reprendrem amb el punt número 7 de l'ordre del dia, el Projecte de llei d'ordenació de les activitats d'espectacles públics i recreatives.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i quatre minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i dos minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de la vicepresidenta primera, el vicepresident segon i els secretaris primer, tercer i quart. Assisteixen la Mesa la secretària general i el lletrat Fernando Domínguez García.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Ensenyament, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura i de Benestar Social i Família.

La presidenta

Reprenem la sessió amb el setè punt de l'ordre de dia, que és el debat de totalitat sobre el Projecte de llei d'ordenació de les activitats d'espectacles públics i recreatives.

Projecte de llei

d'ordenació de les activitats d'espectacles públics i recreatives (debat de totalitat)
(tram. 200-00028/10)

En primer lloc, d'acord amb el Reglament, té la paraula, per presentar el Projecte de llei, en nom del Go-

vern, l'honorable senyor Ramon Espadaler, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, em plau pujar a aquesta tribuna per, tal com ara mateix deia la presidenta, defensar el Projecte de llei d'ordenació de les activitats d'espectacles públics i recreatives. Una llei que, com el seu nom indica, és una llei sectorial, que ve a substituir l'actual llei, que en aquests moments està vigent, perquè el Govern, doncs, ha considerat –i de l'aplicació d'aquesta– que hi havien alguns elements d'imprecisions o alguns elements que podien conduir a elements d'inseguretat jurídica, que creiem que és bo, doncs, de clarificar i de posar al dia aquesta llei, doncs, que fins al moment tenim vigent.

I una llei que, en definitiva –i això no és pas un tema menor–, ve a donar compliment a la Directiva europea de serveis en tot allò que fa referència a la simplificació administrativa. I aquesta no és una dèria particular del Departament d'Interior, sinó que és una dèria del conjunt del Govern de la Generalitat, simplificar les tramitacions administratives posant les coses més fàcils i facilitar, en definitiva, doncs, l'activitat econòmica.

Hi ha pocs sectors econòmics que tinguin una relació amb el Departament d'Interior, bàsicament tot allò que té referència en la seguretat privada, i, en aquest cas, doncs, es relaciona a l'hora d'obtenir permisos, llicències i està sotmès al control en tot allò que fa referència a les activitats d'espectacles i les activitats recreatives, no?

Per tant, aquest és un projecte de llei –i això sí que ho voldria posar en valor i agrair-ho als grups parlamentaris– que parteix, d'entrada, sense cap esmena a la totalitat, i, per tant, això, doncs, ho valorem positivament i ho agraïm, i voldríem ser capaços de correspondre-ho en el tràmit parlamentari. Per tant, el que vull expressar, en primer lloc, és la voluntat clara del Departament d'Interior, doncs, en allò..., a través del Grup Parlamentari que dona suport al Govern, doncs, d'assumir aquelles millores –perquè som molt conscients que tot text és, evidentment, millorable, doncs– que es puguin incorporar al que és el tràmit parlamentari, tot allò que contribueixi a fer millor aquesta llei a fer-la, doncs, a portar més garanties de seguretat, a portar, doncs, més celeritat en el que és la tramitació, etcètera.

De fet, hem demanat, doncs, el tràmit, des del Grup Parlamentari, d'urgència extraordinària, per tal que aquesta llei pugui, evidentment, veure la llum abans d'exhaurir, doncs, el que és el present període legislatiu.

Quins són els quatre eixos fonamentals o els quatre pilars sobre els quals se sustenta aquesta llei? Doncs, uns els he esmentat. En primer lloc, posar les coses fàcils als emprenedors. Aquesta, els ho deia, era una dèria, una obsessió o un criteri, tant se val la paraula que fem servir, del Govern de la Generalitat: intentar

que les activitats econòmiques... –i estem, quan parlem d'espectacles i quan parlem d'activitats recreatives i espectacles, estem també en aquest àmbit–, que les activitats econòmiques tinguin, doncs, aquestes màximes facilitats, que siguin simples, doncs, de ser regularitzades; criteri que no ha d'entrar en contradicció, i això és substancial en el text de la llei –i aquest és el segon aspecte sobre el que sustenta–, de disposar d'un oci segur.

I això, aquesta, és una qüestió important. Tots tenim a la retina algunes imatges de pràctiques, doncs, d'oci que han acabat amb problemes greus. En qualsevol cas, la seguretat és important, no només des de l'expressió física, sinó també des de la perspectiva jurídica. I després m'hi entretindré una mica més.

I la tercera consideració important, no pas menor, si és important tramitar amb celeritat, si és important garantir un oci segur per a les persones que vulguin gaudir-ne, no és menys important intentar garantir la convivència pacífica. I aquí hi han alcaldes, aquí hi han alcaldesses que entenen perfectament de què els parlo. Moltes vegades, a l'entorn de les activitats d'oci es generen, en el si d'aquestes o al seu entorn, problemes que acaben derivant en problemes de convivència ciutadana, etcètera. Per tant, aquesta llei també intenta fer aportacions en aquest sentit.

I la darrera aportació que fa –i aquesta també és nova respecte al text anterior– és intentar apostar, promoure, serveis de qualitat, i a tal efecte fa algunes propostes concretes.

Vaig desgranant una mica, breument, el contingut de cadascun d'aquests quatre capítols per veure què és allò que aporta la llei. En primer lloc, aquest posar les coses fàcils és una aposta, doncs, pel règim, en aquest cas, de comunicació en la majoria, que no en la totalitat, de les activitats en aquest sentit, per facilitar-ne evidentment la tramitació, per possibilitar doncs que la implantació d'aquestes activitats, bo i garantint tots els aspectes relacionats amb la seguretat, molts dels quals vénen donats per normatives sectorials, bo i garantint evidentment això, doncs, que es pugui fer aquesta tramitació amb prou celeritat, d'acord amb allò que diu la directiva, en aquest cas, comunitària, no?

I deia que aquesta no només és una voluntat del Govern, del Departament, sinó que es complementa, també, amb aquesta aposta per l'oci segur des de la doble perspectiva: des de la perspectiva de la seguretat, per tant, seguretat per als espectadors, seguretat per als usuaris, seguretat per als participants d'aquest oci. El nostre és un país receptor, doncs, de turisme que moltes vegades és consumidor de qüestions relacionades amb l'oci; per tant, la seguretat és un valor important en ell mateix, evidentment; però seguretat també –i no és menys important–, i aquesta la situaríem probablement més en el pla jurídic, seguretat per als titulars, per als organitzadors, per als explotadors d'aquestes activitats.

Els he dit al començament de la intervenció que en alguns conceptes creïem que la llei actualment vigent generava algunes inseguretats jurídiques per manca

de definició d'alguns conceptes precisos. Aquesta llei fa un esforç, i atendrem, doncs, tot allò que sigui millorable que vagi en aquesta direcció, d'incrementar la seguretat jurídica, que vol dir reduir les arbitrarietats i que vol dir donar, doncs, això, la certesa, la seguretat als mateixos titulars, en aquest cas, de les diferents instal·lacions o dels diferents equipaments d'oci.

El concepte clau amb relació a això és el concepte de risc important. El concepte de risc important és aquell que marca, en definitiva, una frontera, un llindar entre la comunicació i l'autorització. Els lleigeixo, sense exhaurir el temps, una mica la definició de risc important, perquè és un criteri que ens permet objectivar i que no l'hem inventat a propòsit d'aquesta llei, sinó que l'hem anat a treure d'altres textos legislatius, en aquest cas, en l'àmbit de bombers, de seguretat, que ja el teníem. Per tant, no generem un concepte nou, sinó que importem en aquesta llei un concepte que ens permet objectivar, que ens permet posar una frontera fina. Deia: «Activitat de risc important que, atenent les condicions de l'espai on es desenvolupa i de l'ocupació prevista, comporta un perill per a les persones presents i precisa d'un control preventiu per tal que l'Administració de la Generalitat, respecte de les seves condicions de prevenció i seguretat en matèria d'incendis, conforme a la normativa específica en aquest àmbit. En concret, esdevenen activitats de risc important les següents...»

I la llei fa una aportació, en aquest sentit, en primer lloc, «les activitats recreatives fixes amb una superfície igual o superior a 501 metres quadrats o amb un aforament igual o superior a 501 persones; les activitats de restauració fixes amb una superfície igual o superior a 501 metres quadrats o amb un aforament igual o superior a 501 persones, i les activitats d'espectacles públics i recreatives no fixes, que es duguin a terme en estructures desmuntables, itinerants, com carpes, envelats, etcètera, amb un aforament superior a 1.001 persones».

Per tant, intentem aportar elements objectivables de seguretat jurídica no inventats a propòsit d'aquesta llei, sinó extrets d'altres criteris que ja estem aplicant, en aquest cas, des de l'àmbit de bombers. I, per tant, aquesta ens sembla que és una aportació, doncs, que és positiva en aquest sentit, d'aportar aquests elements de seguretat jurídica.

Tercer aspecte, no menys important, tot allò que fa referència a la convivència pacífica. Abans els ho deia i veig alcaldes, veig alcaldesses en aquest hemicicle que entenen perfectament i que pateixen moltes vegades, perquè acaba sent, doncs, un dels temes que s'han d'acabar regulant, moltes vegades, des de les ordenances municipals, tot allò que és derivat, moltes vegades, no estrictament de l'oci en si mateix, sinó de tot allò que s'esdevé al voltant dels locals d'oci, etcètera. Aquesta llei intenta, en aquest sentit, fer una aposta perquè aquest oci sigui respectuós, també, amb el veïnatge; sigui respectuós, per tant, sigui una aposta per la convivència pacífica.

Conscients que no tot s'arreglarà per tenir una llei, no som tan ambiciosos com per pretendre, o tan superbs

com per pensar que amb l'aportació d'aquesta llei re-soldrem els problemes de convivència, que moltes vegades s'acaben generant, doncs, a l'entorn de l'oci. Però, en qualsevol cas, sí que el projecte de llei –i aquesta és una novetat– aposta, doncs, per establir un conjunt d'obligacions als titulars de les instal·lacions –per tant, és la llei qui els obliga a fer aquestes qüestions–; als organitzadors, per descomptat, de les activitats, i també per als assistents i participants.

Per tant, totes les parts, d'una o altra manera, estan preocupades pel que és la llei, i, en aquest cas, doncs, la llei és precisa i fixa, també, un règim sancionador al respecte. O sigui, no és només una mera declaració de bones intencions, sinó que estableix un conjunt de requeriments per a totes les parts i estableix un règim sancionador que el que pretén és acotar, és donar eines, moltes vegades als ajuntaments, per apostar, en aquest cas, per la convivència, no?

I, finalment, un altre aspecte, també nou, en aquesta llei, és una aposta per la qualitat. L'aposta per la qualitat és bona, és útil, és recomanable en qualsevol dels àmbits, tant se val quin sigui: ho és en l'àmbit ambiental o bé ho és en qualsevol altre àmbit. També en l'àmbit de l'oci nosaltres creiem que és bona l'aposta per la qualitat de les activitats i dels serveis relacionats, evidentment, amb l'oci.

I aquí es fa una proposta que caldrà després reglamentar, establir, doncs, els paràmetres fins, del que és crear un distintiu que anomenem, doncs, el «Q-10», de qualitat, que estableixi quines són les condicions precises, que les detallarem més en el que és el reglament, amb relació, doncs, a la seguretat, a la convivència, a la qualitat de les instal·lacions, al valor físic, etcètera, que aquelles instal·lacions, aquells equipaments d'oci que vulguin dotar-se d'aquest distintiu de qualitat ho puguin fer i tinguin, per tant, tot aquest valor afegit.

L'aposta per la qualitat l'hem feta en molts àmbits. En el cas particular del Departament d'Interior estem fent aquesta aposta en l'àmbit ben diferent d'aquest, de la formació a les autoescoles, generant un distintiu de qualitat per tot allò que porti valor afegit, i també ens ha semblat, doncs, com a valor transversal, incorporar-lo, evidentment, en aquest àmbit de la legislació.

Això, en essència, són els principis fonamentals sobre els quals se sustenta, doncs, tot el que és aquest text legal, que exclou... –i també és important saber què queda fora d'aquest àmbit legislatiu, perquè hauria pogut generar, doncs, algunes disfuncions importants–, exclou, doncs, aquelles activitats i celebracions de caràcter veïnal o associatiu, amb un aforament mitjà –per tant, aquestes no estan subjectes al que és aquesta llei, una activitat puntual d'una associació de veïns d'un carrer, etcètera, això queda, evidentment, al marge–, i exclou aquelles manifestacions festives que consten al catàleg de patrimoni festiu que, doncs, té relacionat el Departament, en aquest cas, de Cultura.

Aquesta és una llei que ha passat, com es poden imaginar, abans d'arribar, doncs, a tots vostès, tot el procés intragovernamental. Per tant, aquí hi ha les aportacions del Departament de Cultura en aquest sentit, i també exclou, doncs, a demanda, moltes vegades, dels

mateixos ajuntaments, totes aquestes activitats, tant les cíviques com a petició del Departament de Cultura, de les incloses en aquest catàleg, no?

Estableix quines són les competències i, en aquest cas, no m'hi estenc; per raons òbvies, tindrem temps, doncs, a fer-ho en el tràmit parlamentari, amb relació als ajuntaments, i regula, també, tot allò que han de fer en aquest camp de les entitats col·laboradores de l'Administració en aquesta matèria en particular.

En definitiva, és un text que aposta per la qualitat, que aposta per la convivència i que aposta per la seguretat. I això és molt fonamental i que aposta i ho intenta fer d'una manera, doncs, que sigui àgil, des de la perspectiva administrativa.

I voldria acabar tal com he començat aquesta intervenció: agraint als grups parlamentaris aquesta no-presentació d'esmenes a la totalitat; la interpretem com un senyal que aquest és un text sobre el qual es pot i es vol treballar, i traslladar i reiterar, una vegada més, quina és la voluntat –en aquest cas, del Govern de la Generalitat, del Departament d'Interior–, que és poder treballar, doncs, aquest text legislatiu en àmbit parlamentari, amb la voluntat d'incorporar-hi totes aquelles qüestions que millorin un text que òbviament, doncs, té elements de millora, però que contribueixin i que no surtin mai d'aquests tres, quatre, paràmetres importants: dotar-nos de seguretat, agilitar les tramitacions administratives, fer en aquest cas l'oci segur, però també apostar per la convivència veïnal i apostar, en definitiva, per la qualitat. Perquè el nostre, doncs, és un país que ha de fer, en tots els fronts –i l'àmbit, doncs, de l'oci, l'àmbit de les activitats recreatives també ha d'estar dintre d'aquests paràmetres–, una aposta per la qualitat.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Atès que no s'han presentat esmenes a la totalitat, passem al torn d'intervencions dels grups parlamentaris per fixar la seva posició.

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Gemma Calvet.

Gemma Calvet i Barot

Gràcies, presidenta. Conseller, efectivament, nosaltres no hem presentat una esmena a la totalitat de la llei perquè és una llei que regula un sector i que és necessària des del punt de vista de la simplificació d'alguns tràmits que impedeixen, en molts casos, activitats vinculades a l'oci, als espectacles i, per tant, no ens hi hem oposat, però sí d'entrada li hem de dir que volem aprofitar al màxim el tràmit d'esmenes per fer o introduir unes mesures correctores que, de tota manera, suposo que ja les imaginem, atès que la filosofia que impregna el text que vostès han presentat és la filosofia que va estar absolutament impulsada per una directiva molt qüestionada a nivell europeu, com és la Directiva Bolkestein, que vostès esmenten a l'exposició de motius i que es plasma

aquest risc, doncs, en l'orientació d'aquest oci i d'aquesta cultura de l'espectacle a través de les disposicions que vostès han previst, d'una impregnació, d'una absoluta liberalització d'algunes activitats que per a nosaltres són imprescindibles de mantenir en l'activitat de l'Administració pública si volem fer de l'oci, com vostè ha dit, una activitat segura.

Li recullo aquestes paraules: «oci segur». Per nosaltres, l'oci segur obliga que determinades funcions inherents a l'Administració pública, com són el seguiment dels informes tècnics relatius a les llicències, l'activitat sancionadora i totes aquelles activitats pròpies de l'Administració, en aquest cas, estan vinculades al que vostès han instruït aquí com entitats col·laboradores, que entenem que tenen excessives possibilitats d'entrar a usurpar funcions pròpies de l'Administració pública. I no ens tanquem en absolut a una concepció flexible des del punt de vista de la necessitat de disminuir exigències de burocratització, compartim plantejaments, però no és el mateix diluir exigències de burocratització que delegar funcions que formen part d'una concepció, des de l'estat de dret, des d'una administració pública que ha de garantir l'homogeneïtat en els criteris i unes actuacions al màxim vinculades al que és la funció pròpia de l'Administració pública, que també ho és la seguretat pública. Per tant, aquesta seria la nostra posició com a punt de partida, crítica en aquest aspecte, però, evidentment, oberta a reconvertir aquest text legislatiu amb el màxim consens polític que es pugui fer, amb una línia de continuïtat del que hem vingut tenint fins ara, amb unes millores, si és vol, per diluir o per reduir aquest excés de burocratització.

Què ens agrada de la llei? Ens agrada la possibilitat d'establir aquests convenis amb els municipis, en determinades funcions, on és evident que, per raons de proximitat i de capacitat administrativa, els mateixos municipis poden acollir aquestes funcions que es planteja aquí com convenients des de l'Administració de la Generalitat. Aquest ens sembla un model descentralitzat encertat sempre que es mantingui aquesta figura d'Administració pública delegada a les entitats municipals.

Ens sembla un dèficit la manca de regulació específica pel que fa al reservat dret d'admissió. Aquí hem tingut episodis, a Catalunya, amb sentències judicials importants sobre una privatització o un exclusiu concepte del dret d'admissió vinculat a la discrecionalitat del titular de l'establiment públic. Hi vam treballar amb el síndic de greuges durant anys de tal manera que es va fer el decret del reservat dret d'admissió on s'estipula la necessitat de reorientar l'aplicació d'aquesta institució des de la vessant de la seguretat pública, de les garanties dels drets dels consumidors, i no tant dels drets dels titulars de l'establiment. Ens sembla que aquí cap, i és possible, una reformulació de tal manera que s'instrueixi des del punt de vista de condicions objectives i no discrecionals de l'articulació d'aquesta institució tan important pel que fa als drets dels consumidors.

Ens agrada aquesta específica protecció dels menors d'edat; ens agrada que aquest personal del control

d'accés i de la seguretat privada, però específicament pel que fa a la regulació del control d'accés, en termes col·loquials, dins dels clàssics porters de discoteca, estigui delegada en l'Administració pública l'obtenció d'aquesta titulació, fins ara era a les entitats que feien la formació i, per tant, aquí segurament guanyarem en qualitat d'oci segur; en això compartim plantejament, però, per altra banda, hem trobat un dèficit en aquestes obligacions dels titulars quan estableixen aquesta obligació de vetllar perquè no hi hagi, doncs, tràfic de substàncies prohibides o de drogues; ens sembla, evidentment, necessari, però, en canvi, no es refereixen en absolut al treball sexual o a l'explotació sexual i al proxenetisme o a obtenir beneficis derivats d'això. Ens sembla que això ha d'estar específicament establert a la llei, el mateix que es fa per aquest altre tipus delictiu que, en el fons, al que ve és a reconvertir la cultura de l'oci en una convivència en determinades activitats que actualment, doncs, són il·lícites.

Podríem obrir debats de si això és el millor o el pitjor model, sobretot des del punt de vista de pràctiques socials que siguin, diguem-ne, honestes en el sentit del que és l'ús social, i no, doncs, hipòcrites i, per tant, pertanyents a aquesta doble moral on l'aplicació de la normativa en moltes ocasions condueix a situacions molt injustes. Però no és el debat d'avui, aquests no són els debats d'avui. Si introduïm això com a mesures en les obligacions dels titulars hem d'introduir les dos vessants més importants pel que fa a la cultura de l'oci, que són aquests dos aspectes.

D'altra banda, ens sembla que l'aspecte de la carta de qualitat té bona intenció –té bona intenció–, és cert, obre la porta a exigir una cultura de l'oci –perquè a mi m'agrada parlar de cultura de l'oci–, doncs, que incentivi aquest nivell d'autoexigència, però també és important veure que no es transformi en un paper o en un segell, no? I aquí creiem que es podria ampliar una mica més què es pretén obtenir amb aquesta carta de qualitat i a què responen aquestes necessitats d'una carta de qualitat, no?

L'altra qüestió pel que fa a la figura dels interessats, persones interessades, creiem que és interessant, eh?, amb aquesta visió més triangular des del punt de vista dels subjectes que formen part de les relacions de l'oci, doncs, situar l'Administració pública, situar els titulars dels establiments, situar els consumidors, però també situar dintre d'aquest triangle les persones interessades, que són aquestes entitats veïnals, l'espai comunitari, altres entitats socials o cíviques que puguin estar, doncs, afectades pels espectacles o per les activitats que es dugin a terme. Per tant, hi ha aquesta visió de xarxa social en la llei que nosaltres trobem positiva a l'hora d'incloure aquesta visió, també, de persones interessades. També és cert que aquí voldríem afegir alguna capacitat que aquests subjectes tinguin presència en el consell assessor d'activitats d'espectacles, és a dir, que aquesta visió comunitària es reflecteixi també en alguna cosa més que no pas el reconeixement a la llei de la seva condició.

Jo em voldria referir una mica més al per què nosaltres creiem que tant en l'article 33, que permet aquesta externalització a entitats col·laboradores, com l'article

51, que faculta també per fer les activitats d'inspecció, ens sembla que va en detriment de la cultura d'un oci segur i, sobretot, obre una esquerda profunda a un nivell de model de país que no és el que nosaltres volem. Per què? Primer, perquè d'alguna manera, i perdonin el paral·lisme, podríem córrer el risc de transformar aquest model actual, per exemple, en el model de les ITV, amb tots els riscos inherents al que ha comportat l'externalització d'aquest servei. Em diran: «No té res a veure.» Doncs, potser sí –potser sí–, perquè estem parlant d'aplicació de normativa, estem parlant de contractacions i estem parlant també de criteris d'obtenció de dictàmens tècnics i de diagnòstics tècnics. I aquí els treballadors públics ens ofereixen, primer, una garantia estàndard de qualitat, una estabilitat permanent, no depenent de contractacions, de concursos, de preus, de precarietat en alguns serveis, i també de garanties d'imparcialitat. I això és molt important pel que fa a aquest sector, és molt important, justament, perquè està vinculat a aquestes altres activitats, doncs, que exigeixen un nivell de normativa aplicable amb moltes conseqüències i amb moltes connotacions. Per tant, s'ha de blindar l'oci en aquest sentit, s'ha de blindar des d'aquestes potestats de l'Administració que puguin flexibilitzar l'obertura, que puguin flexibilitzar l'activitat, però que garanteixin un control a mans de l'Administració pública.

I aquest és el nostre model. La directiva Bolkestein va obrir una esquerda important a Europa, no ens enganyem, i totes les formacions polítiques que estem representades en aquest Parlament vam participar d'una posició política o d'una altra i els riscos s'han vist i s'han viscut amb posterioritat. Hi va haver la pèrdua del referèndum de la Constitució europea en països tan rellevants com França o Holanda, on aquest debat es va introduir dintre del debat sobre la Constitució, i aquesta Agenda de Lisboa va quedar tocada per un model que nosaltres creiem que ja és prou evident que no està conduint Europa a un model, doncs, on la garantia o l'evitació d'aquell risc de dumping social, la reducció de la tutela dels drets socials i de la seguretat pública no sigui un risc, sinó que sigui una realitat. Nosaltres creiem que aquí podem treballar per un país, en aquest sentit, diferent.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista té la paraula l'il·lustre senyor Cristòfol Gimeno.

Cristòfol Gimeno Iglesias

Gràcies, presidenta. Conseller, conselleres, consellera, senyores diputades, senyors diputats, intervenc en nom del Grup Parlamentari Socialista per exposar la nostra posició respecte a aquest projecte de llei, en aquest debat a la totalitat, com s'ha dit, després que cap grup hagi presentat esmena a la totalitat. Per tant, d'entrada, valorem correctament aquest projecte de llei que, com ja ha dit el conseller, vindrà a substituir aquesta llei vigent, del 2009.

Però més enllà d'aquesta primera valoració en el tràmit d'esmenes i després d'escoltar els diferents compareixents que els grups proposarem, presentarem esmenes en els aspectes que creiem que la proposta que presenta el Govern són, des del nostre punt de vista, millorables i que en alguns casos ens preocupen per la incidència, com deia el conseller, que poden tenir en el sector. Des del nostre punt de vista no podem oblidar que estem intervenint en activitats econòmiques, en alguns casos, i en d'altres casos lúdiques, festives, culturals, per l'altra banda. Per tant, com dic, per una banda, activitats musicals, activitats cinematogràfiques, teatrals, entre d'altres, que formen part, com deia el conseller, de la part econòmica del nostre país, quedaran regulades per aquesta llei; però per l'altra, com deia, també regularem, intervindrem en activitats recreatives que, en molts casos, res tenen a veure amb activitat econòmica, si més no, amb activitat amb ànim de lucre i, per tant, des del nostre punt de vista afectarà l'organització de l'activitat cultural de pobles i ciutats de Catalunya i també les associacions i entitats culturals que les organitzen. És, doncs, com s'ha dit, una llei que aparentment tracta de qüestions molt tècniques per a tots els espectacles públics i activitats recreatives, però crec, des del nostre punt de vista, que requereix una mica més d'anàlisi.

Mirin, en basaré en la Llei vigent del 2009, que va començar a tramitar-se, conseller, el setembre del 2007 i que va ser aprovada pel Govern d'entesa. Llavors, com veuen, pel temps que va transcórrer no va ser una tramitació fàcil, i no ho dic només pel temps que va transcórrer des del seu inici a la seva tramitació, ho dic perquè llavors el Grup de Convergència i Unió, a l'oposició, va fer tot el possible per allargar que aquesta llei s'aprovés. Vegin, doncs, senyores diputades i senyors diputats de Convergència i Unió, que diferent és estar a una posició o a l'altra. Nosaltres pensem que aquesta llei que avui substanciem és millorable, però en cap cas –i per això no hem presentat esmena a la totalitat– ens hi oposarem frontalment, i molt menys la torpedinarem amb acusacions que no porten a res. Nosaltres en aquests casos som més responsables, tant si estem al capdavant del Govern d'entesa com si estem al capdavant de l'oposició. Nosaltres creiem que de l'aportació de tots els grups i de la participació del sector en sortirà una millor llei.

I miri, perquè veig que s'estranya, conseller, perquè vegi que no ho dic per dir, els vull recordar el que deien i el que van argumentar vostès, concretament el seu portaveu, el 28 de novembre del 2007; van justificar, llavors sí, una esmena a la totalitat perquè deien que aquella llei era molt millorable tant des del punt de vista jurídic com des del punt de vista polític –polític. Sí, sí. El que van fer és posar tots els pals a la roda amb l'objectiu polític de desgastar el Govern d'entesa.

Però, miri, nosaltres, en aquesta proposta que avui presenta el Govern, amb els mateixos arguments que vostès van fer servir el 2007, hauríem pogut presentar esmena a la totalitat, però no ho hem fet. Aquí hi ha la diferència entre vostès i nosaltres.

I mirin, un altre exemple. Una de les raons que va donar llavors el seu portaveu, el senyor Turull, era que

consideraven que la llei del 2009 era bàsicament enunciativa i deixava tota concreció a futurs reglaments, com explicava el conseller. I, miri, textualment deia el senyor Turull: «Una llei totalment inspirada en aquella lògica de “vosaltres feu les lleis que jo ja faré els reglaments”. En aquest projecte de llei» –el del 2009–, «hi ha més de cinquanta remissions a una futura concreció de reglament. Ho repeteixo», deia el senyor Turull, «més de cinquanta aspectes.»

Sap, conseller, quants aspectes, quantes remissions hi ha, en aquest projecte de llei que avui substanciem, a un futur reglament? Setanta-vuit. Sí, sí; les hem comptat: setanta-vuit. Per tant, com els deia, recordin allò de la coherència i responsabilitat. I, per tacticisme o perquè en algun moment pugui convenir electoralment, no cal ser capaços de fer el que calgui.

Però, bé, tornem a la llei. Com ha dit el conseller i com ha explicat, l'objectiu bàsic és aplicar aquesta directiva europea, aquestes normes europees de simplificació administrativa i d'intervenció mínima. Es defineix què és un espectacle públic i què és una activitat recreativa, amb els diferents nivells d'intervenció i en funció del risc associat a l'aforament de l'espai on es realitzi. Ara bé, deixi'm que li digui, conseller, per la meua experiència d'alcalde, que sovint la simplificació administrativa no vol dir menys feina; sovint vol dir més feina, i sobretot per als ajuntaments petits i mitjans de Catalunya, que som la majoria, vol dir fer més feina amb els mateixos recursos o, a vegades, amb menys.

Per tant, suposarà aquest règim únic, legal, d'intervenció administrativa per a tot Catalunya. I aquest fet, tot i que, com es deia, els ajuntaments tindran la possibilitat d'adequar les seves ordenances municipals, el principi de comunicació prèvia, suposarà un canvi de mentalitat per a tothom, perquè es passarà de tramitar i atorgar llicència, com ara, a verificar i controlar i actuar després. Per tant, en aquest sentit, un dels aspectes que ens preocupa és com pot afectar als ajuntaments el canvi del silenci, és a dir, el canvi de la no-actuació, que passa a ser en aquesta proposta de llei silenci positiu. Per tant, caldrà un cert temps perquè tots els ajuntaments adaptin les seves ordenances municipals a aquesta nova norma.

També, pel que fa al règim d'inspeccions i sancions, hi ha els rols de cada Administració, dels organitzadors, d'aquests emprenedors que volen organitzar actes, de qualsevol de les activitats. Suposarà un canvi per a tothom. I, per tant, caldrà que tots aquests canvis que podem provocar no generin això que deia el conseller, incertesa jurídica. I ho dic, conseller, perquè quan aquesta llei s'aprovi, aquesta que hem presentat avui, després de tot el tràmit, hi haurà un decalatge de temps en què conviuran la llei i el reglament del 2010. Per tant, caldrà un esforç per part de tothom perquè això es pugui entendre per totes les parts.

Ens preocupa també que no es diferencia suficientment entre els operadors artístics amb una activitat empresarial amb marcat caràcter mercantil i les associacions, entitats locals que organitzen actes més socials i culturals, tot i que, com ha dit el conseller, l'arti-

cle 3.4 exclou les manifestacions festives que constin en el Catàleg del patrimoni festiu de Catalunya. També exclou les celebracions i actes de caràcter privat sense ànim de lucre, i familiar, veïnal o associatiu. Però creiem, des del nostre punt de vista, des del nostre grup, que haurem de concretar una mica més aquestes definicions. També pel que fa a la comunicació prèvia dels establiments oberts al públic, no fixos, en estructures desmuntables itinerants, bàsicament respecte a la documentació a presentar en el seu projecte tècnic i certificació final, signada pel tècnic competent. No ho diem només nosaltres, ho diu també el Col·legi d'Enginyers de Catalunya.

La intervenció en matèria mediambiental. Si bé la nova llei s'esforça per aplicar criteris, com ha dit, de protecció civil, dels mateixos Bombers, per objectivar el fet de tot el que fa referència a la prevenció d'incendis, creiem que no passa el mateix en matèria ambiental, i també, en aquest aspecte, caldrà donar-hi una volta més.

També es preveu, com s'ha dit, que la Generalitat recuperi la competència per examinar els controladors d'accés, que ara s'havia traslladat a les acadèmies de formació homologades. Per tant, serà de nou la Generalitat que farà novament els exàmens, i les acadèmies, només els cursos, la formació. Però ens preocupa el període de temps entre la realització de la formació i l'examen. I també, encara que sigui poca cosa, pels costos que podrà suposar als alumnes, per les taxes que s'apliquin i els desplaçaments per fer els exàmens, i més recordant que va ser el mateix Govern de Convergència i Unió el 2011 que va establir que fossin les acadèmies les que fessin la formació i els exàmens. Interpretem que això no respon a un afany recaptatori, però sobta una mica aquesta posició.

I vaig acabant, perquè ja tindrem temps de parlar-ne en la fase de debat de la llei, i, com deia, amb les compareixences. Ara bé, per nosaltres, sempre pensant en positiu i sempre pensant que aquesta llei ha de ser una bona eina, que sigui aplicable i que pot comportar millores, aclariments i bones expectatives a aquest sector econòmic, cultural i tant important a Catalunya.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, em permetran una primera referència a la intervenció del senyor Gimeno, precisament perquè ell ha fet referència a la tramitació de la Llei 11/2009, de la qual jo mateix vaig ser ponent, i cregui'm que, com a mínim per part del nostre grup, no hi va haver un treball específic de desgast del Govern d'entesa, com vostè en diu, del tripartit, que en diem nosaltres. Bàsicament perquè el Govern tripartit es desgastava sol. Fixi's fins a quin punt que el senyor

Mas va acabar guanyant les eleccions. Imagini's si es desgastava sol el tripartit en aquell moment, no?

Estem davant de la tramitació d'un projecte de llei que segurament pot passar molt desapercebut en el debat polític públic, pot passar molt desapercebut en l'interès mediàtic amb relació a aquest projecte de llei. Però certament és un projecte de llei extraordinàriament interessant i extraordinàriament ideològic. Fins al punt que jo m'atreveixo a dir al Govern de la Generalitat, que és qui ha tramitat i qui ha portat aquest projecte de llei, que segurament es trobaran amb la necessitat imperiosa de triar socis per aprovar aquest projecte de llei. Si vostè opten pel model que ens vol treure d'Europa, ho tindran fàcil: poden triar els seus socis d'Esquerra Republicana per a altres qüestions, que els aprovaran aquest projecte de llei. Però si vostès realment volen optar per un model europeu d'intervenció administrativa, que és del que tracta aquest projecte de llei, ja li asseguro que el nostre grup parlamentari no tindrà dificultats a donar suport al projecte de llei. Però hi han dos models clarament definits, clarament identificats, i que, a més a més, són dos models ideològics, fortament ideològics, i ho hem sentit amb les intervencions que hem tingut avui.

I, bàsicament, la diferència ideològica està en la confiança; no en la confiança en el Govern, que segurament a desconfiança en el Govern a nosaltres no ens guanya ningú, sinó confiança en la societat, confiança en les persones, confiança en els ciutadans, confiança en els que exerceixen activitats, confiança en els que utilitzen les activitats per a oci i per a cultura. I aquesta és la diferència: hi tenim confiança o no hi tenim confiança. Nosaltres som del parer que cal tenir confiança i que es pot tenir confiança en les persones i en aquells que exerceixen activitats.

El nostre grup, el primer que ha de dir és que aquesta és una modificació d'una llei –és una llei nova, però és una modificació d'una llei– des del punt de vista de la intervenció administrativa. I aquesta és la primera consideració. En farem dotze més una, de consideracions. No per no citar el número tretze, que no cap mena de superstició, sinó perquè l'una és la genèrica i les dotze són, diguem-ne, subsegüents, no?

I l'una és: aquesta llei no dona ni més seguretat, ni millors nivells de convivència, ni més facilitats; dona una menor intervenció administrativa per part de les administracions amb relació a l'exercici de determinades activitats. I això jo crec que val la pena deixar-ho clar. Aprovant aquesta llei, les activitats seran més segures? No; seran exactament igual de segures. Amb aquesta llei, hi haurà menys intervenció administrativa per a l'exercici d'aquestes activitats, espectacles públics i activitats recreatives. Millorarà el nivell de convivència? No; serà exactament el mateix. No canvien les normes de convivència, no canvien les normes de seguretat; canvia la intervenció administrativa. En quin sentit? En el sentit de reduir les exigències, de reduir la burocràcia, de reduir els terminis per permetre l'exercici de determinades activitats d'aquestes característiques.

I en aquest sentit, nosaltres compartim plenament aquesta voluntat i aquest esperit de la llei. I precisament per aquest motiu, el nostre grup parlamentari no ha presentat esmena a la totalitat a la tramitació d'aquesta llei, perquè entenem que és positiva, és bona per tal que es puguin desenvolupar aquestes activitats i es puguin desenvolupar activitats d'aquestes característiques. Per tant, compartim la voluntat de simplificació.

Ara, hi ha tot un grapat d'aspectes que nosaltres creiem que val la pena matisar, que val la pena incloure en la llei, que val la pena parlar-ne una mica. Són un grapat d'activitats les que passen a comunicació prèvia. Ja hi estem d'acord. Ara, la comunicació prèvia, en què consisteix? Perquè vostè deia: «Una de les característiques ha de ser la seguretat jurídica.» I nosaltres ho compartim: seguretat jurídica. Però la seguretat jurídica vol dir que el contingut d'una comunicació prèvia no queda a criteri del Govern, sinó que queda reflectit en la llei. I, per tant, tothom sap quin és el contingut de la comunicació prèvia que ha de presentar per tal d'obrir una determinada activitat. S'inventen un altre règim d'intervenció administrativa que és nou, que és la comunicació prèvia amb control inicial; un concepte que és contradictori en si mateix. Sí que afecta només a unes poquetes activitats, però és un concepte contradictori en si mateix. És dir: «Diem que els demanem comunicació prèvia però en realitat el que volem és una llicència. Però com no en volem dir "llicència", en diem "comunicació prèvia amb control inicial".» Doncs, o optem per la comunicació prèvia o optem per la llicència. Però comunicació prèvia amb control inicial no creiem que sigui una solució adequada, bàsicament perquè és utilitzar eufemismes, que, d'altra banda, al Govern li agrada utilitzar tot sovint.

Les dificultats en la definició de les modificacions substancials no és cap novetat. En aquesta llei, ens hi tornem a trobar, igual que en moltes altres lleis ens hi hem trobat, i, per tant, serà un escull que haurem de superar i de resoldre.

Resulta anecdòtic, també, i nosaltres no ho trobem encertat, que, així com sí que la llei determina els terminis per resoldre els expedients sancionadors, i no només els determina sinó que els amplia amb relació a la llei de l'any 2009, no estableix ara, a través de la llei, quins són els terminis per resoldre les llicències i les autoritzacions. Si el que persegüim és seguretat jurídica, precisament per seguretat jurídica la llei hauria d'incloure aquests terminis.

El concepte de risc. Al concepte de risc, crec que val la pena establir dos elements que crec que són importants: el risc és absolutament independent de si una activitat té ànim de lucre o no –primera qüestió–, i el risc és també absolutament independent de si una activitat és exercida per un titular públic o privat; el risc és exactament el mateix. Per tant, a igualtat de risc, el que no podem és establir criteris diferents a l'hora d'establir la intervenció administrativa. I aquesta llei el que fa és establir criteris diferents d'intervenció administrativa, en funció de qui exerceix la titularitat de l'acti-

vitat o de si és una activitat de cultura popular o no és de cultura popular.

Entitats col·laboradores que han estat criticades. Nosaltres criticàriem allò que es refereix a les entitats col·laboradores, perquè només contempla que puguin actuar les entitats col·laboradores acreditades a Catalunya, que va en contra de la garantia d'unitat de mercat, que també és criteri de la Unió Europea. És a dir, no només han de poder actuar les entitats col·laboradores de l'Administració acreditades a Catalunya, sinó que també han de poder actuar a Catalunya totes aquelles entitats col·laboradores acreditades, com a mínim, a qualsevol altra comunitat d'Espanya. Per tant, garantia d'unitat de mercat, concepte europeu que entenem que falta en aquest projecte de llei.

Qualitat, segell Q-10: ens sembla una magnífica idea, donem suport a aquesta magnífica idea, tindran el nostre recolzament en aquesta magnífica idea. Ara, qualitat no significa ni pot significar més seguretat, millor convivència o més accessibilitat; seguretat, convivència i accessibilitat són requisits indispensables per a qualsevol activitat. I la qualitat no pot estar en funció d'aquests conceptes; pot estar en funció d'altres conceptes: interès cultural, programacions permanents, interès arquitectonocultural dels establiments..., però no de la convivència o de la seguretat o de l'accessibilitat.

I com veig que em queda poc temps..., només em queden dues coses: expressar el desacord a la limitació que s'estableix en la llei a possibles transmissions d'autoritacions, llicències o comunicacions, que ja ve de la llei anterior, que va ser discutit, però que voldrem continuar discutint, i finalment, el fet que la desconfiança de l'Administració envers aquelles empreses que realitzen la formació del personal de control ens dugui a dir «com jo no me'n refio, l'examen el faré jo». Disculpin, és com si no ens refiéssim que... –i no tinc res contra els sabaters, és el primer sector que se m'acudeix, o ofici–, que, com no estem convençuts que les pells de les sabates que ens venen siguin sanitàriament o higiènicament acceptables per al consum humà, el Govern de la Generalitat vendrà sabates. No, en tot cas, vigilin aquells privats que exerceixen aquestes funcions, però no vulguin assumir les funcions que exerceixen...

La presidenta

Senyor diputat...

Santi Rodríguez i Serra

...els privats.

I, com se m'ha acabat el temps ja fa estona, també acabaré la meua intervenció en el sentit esperar i desitjar que amb les esmenes que el nostre grup presentarà en aquest projecte de llei pugui tirar endavant; recordem, per això, que hauran de triar entre sortir d'Europa o continuar a Europa.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'illustre senyor Jaume Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Consellera, conseller, conseller d'Interior..., conseller d'Interior, permeti'm, ja que estem avui en un dia una mica difícil, que comenci la intervenció donant suport a tots els serveis que estan actuant enfront de la nevada, però dir-li també que demanarem, quan tinguin ja avaluat com ha funcionat tot, la seva compareixença, la del director general de Protecció Civil i la del director del Servei Català de Trànsit perquè expliquin alguns fets que han provocat moltes queixes de conductors atrapats al Bruc i a altres vies principals.

Bé, el president de la Generalitat ha anunciat la seva intenció de dissoldre el Parlament els primers dies d'agost, i queden, doncs, sis mesos d'activitat parlamentària. Aquest fet ens permet afirmar que els projectes de llei elaborats pel Govern que no hagin entrat a hores d'ara al Parlament difícilment seran aprovats. De fet, el Govern ha sol·licitat tràmit de màxima urgència per a diversos projectes de llei, inclòs el que avui discutim, per tal d'intentar assegurar la seva aprovació.

Podem, doncs, legítimament situar aquest debat d'un projecte de llei elaborat pel Departament d'Interior dins de l'anàlisi de l'activitat legislativa d'aquest departament des que a finals del 2010 se'n va fer càrrec Convergència i Unió, primer mitjançant el conseller Felip Puig, substituït dos anys després pel conseller Espadaler. Podem comparar les promeses d'activitat legislativa efectuades pel Govern de Convergència i Unió amb la realitat de cinc anys de govern, i en l'àmbit d'interior el resultat és decebedor. El conseller Puig, el 17 de febrer del 2011, va anunciar quatre projectes de llei: la llei del sistema de policia de Catalunya, una nova llei de policies locals, la llei de protecció civil i la llei de prevenció i extinció d'incendis i salvaments. Zero de quatre. El conseller Espadaler, més moderat, no va dir una llista tan llarga, tot i que després hi va afegir la llei de l'espai públic, que per nosaltres no feia falta; però, per tant, són cinc compromisos del departament que queden clarament sense complir, en dues legislatures. De fet, encara en el camp normatiu, tot i no ser una llei i dependre exclusivament del Govern, avui, febrer de 2015, la policia de Catalunya continua sense tenir aprovat el seu codi d'ètica policial, més de quatre anys després que el conseller Puig derogués el codi aprovat l'any 2010. I en aquest marc discutim avui, sí, un projecte de llei, el d'ordenació de les activitats d'espectacles públics i recreatives, que no recordo que hagués estat anunciat pels consellers en les seves compareixences inicials.

Bé, aquest projecte de llei deroga una llei no excessivament antiga, la Llei 11/2009. Quan es va fer el debat de totalitat d'aquella llei –i ho ha recordat el portaveu socialista–, el novembre del 2007, Convergència i Unió va presentar esmena a la totalitat. Els arguments

foren que no s'havia de confrontar el dret al descans dels veïns i veïnes amb els drets de l'empresari del sector de l'oci, i que el tractament del tema es feia des del Departament d'Interior, cosa que volia dir que se li donava un enfocament literalment més policíac que mai. I en el debat final, al marge de les remissions reglamentàries que han estat citades, Convergència i Unió va votar en contra de la llei perquè, va afirmar, «no és una llei de foment, no és de reconeixement, no és de consolidació d'alguns sectors o àmbits: és purament de regulació administrativa».

Bé, avui qui porta el projecte de llei torna a ser el Departament d'Interior i la llei és purament de regulació administrativa, però el meu grup no ha presentat esmena a la totalitat, i crec que el Grup de Convergència i Unió tampoc, potser perquè han canviat d'opinió respecte al que van dir llavors. Entenem que, transcorregut un temps, és legítim que el Govern vulgui adaptar a les noves necessitats la llei, i no se'ns acudirà de titular de policial una llei d'espectacles pel simple fet que vingui del Departament d'Interior. De totes formes, coherentment amb el que he explicat fa un moment, em sembla que Interior tenia lleis que necessitaven una aprovació d'una forma més urgent que aquesta.

Pel meu grup, la tramitació d'aquesta llei requereix que el text final incorpori tres finalitats prioritàries.

La primera: la seguretat de qui participa en les activitats recreatives, públic i professionals. Tots recordem els fets esgarriuosos de la tragèdia produïda a Madrid el dia 1 de novembre de 2012, el cas Madrid Arena: cinc morts en un cúmul de despropòsits, en una festa en què hi havia 23.000 persones, quan l'aforament permès era de 5.000; un cas produït a una ciutat i a una comunitat en què governa un partit molt europeu, en què l'interès de les administracions per facilitar l'activitat econòmica dels seus amics és prou conegut. L'empresa Diviert va guanyar aquella nit 500.000 euros. És un cas extrem, però tenim l'obligació que això no passi mai a Catalunya. I, sense anar a casos tan greus, la seguretat quotidiana de qualsevol activitat d'oci és fonamental.

La segona prioritat: el dret a la tranquil·litat i al descans de les persones que viuen a prop d'establiments d'oci. És cert que, fruit de la pressió popular i del planejament urbanístic, s'ha anat produint un desplaçament de moltes d'aquestes activitats cap a zones amb poca població, però encara ens trobem sovint amb casos conflictius.

I la tercera prioritat: la voluntat que la llei sigui un estímul per a les activitats artístiques, la música en viu i d'altres expressions culturals, que era un dels objectius de la llei del 2009.

De fet, fer fàcils les coses als emprenedors, conseller, ha de quedar supeditat a aquests tres principis, per nosaltres, fonamentals.

Al costat d'aquests principis, doncs, entenem que la normativa europea aposta per la simplificació, però ens preocupa llegir en el preàmbul del projecte que els principis que guien el contingut de la llei són sobretot el de la mínima intervenció i el de la simplificació ad-

ministrativa. No ens hi oposem, però, quan parlem del dret a la seguretat de la ciutadania, aquests principis no poden ser absoluts.

Ens preocupa també l'enfocament de la llei cap a objectius, segons el preàmbul, com el creixement econòmic, la competitivitat o l'obtenció de noves oportunitats de negoci per a les empreses. Tots aquests objectius són legítims, però mai a canvi que l'Administració pugui relaxar o renunciar al seu control sobre aquest tipus d'activitats i anar externalitzant part de les seves responsabilitats. I torno a recordar el cas Madrid Arena, comunitat governada pel grup que se li acaba d'oferir com a soci per aprovar aquesta llei.

Destaquem un punt que trobem positiu, l'article 17, que regula que el personal de control d'accés ha de realitzar els cursos de formació impartits per un centre degudament habilitat i superar les proves de selecció realitzades per l'Administració competent. La llei del 2009 va establir la necessitat de l'habilitació d'aquest personal per als centres que impartien el curs de formació. Va ser un pas positiu, però ara podem anar més enllà. I en aquest sentit presentarem esmenes per tal que sigui l'Institut de Seguretat Pública de Catalunya qui jugui aquest paper. Aquest és un àmbit en què les queixes per vulneració de drets són freqüents, en què de vegades l'accés es denega en funció d'interpretacions personals sobre la imatge de qui vol accedir a una discoteca, i cal que les persones que fan aquesta tasca, que pot xocar sovint amb els drets de les persones, disposin de la formació suficient acreditada per l'Administració.

Un altre punt sensible: el paper dels ajuntaments. Són els ajuntaments els qui reben sovint les queixes de la ciutadania. El preàmbul reconeix el paper important que ha de tenir el món local. El projecte deixa en mans de cada ajuntament la decisió que li sigui delegada la competència de la potestat sancionadora; no ens sembla malament d'entrada, però ens preocupa veure moltes alegacions del món local, alegacions presentades a l'avantprojecte, per exemple les presentades per la Diputació de Barcelona, desestimades. La Diputació de Barcelona va presentar quinze alegacions i catorze foren desestimades. No entenem que no s'hagi estimat, per exemple, la proposta de la Diputació de Barcelona de mantenir el redactat de la llei del 2009, encara vigent, que permet crear consells assessors locals d'espectacles públics i d'activitats recreatives amb l'argument, segons el departament, que no han d'estar regulats en aquesta llei. Per tot això, demanarem la compareixença de la Federació de Municipis i de l'Associació Catalana de Municipis i de les quatre diputacions.

I també ens preocupa la polèmica creada amb relació a la voluntat del Govern de prohibir la revenda sense autorització de l'organitzador, encara que aquesta revenda no comporti negoci. L'Associació d'Internautes ha fet públiques dades que demostren que un 19 per cent dels consumidors ha comprat alguna vegada una entrada i després no ha pogut assistir a l'espectacle, i ara es prohibeix que aquesta persona es pugui vendre la seva entrada. Ho qualifiquen, a més, d'atac a l'economia col·laborativa. Demanarem la compareixença

de l'Associació d'Internautes perquè puguin explicar la seva oposició a l'article 150.2, així com de les plataformes de venda d'entrades per internet. El redactat de la llei actual deixa un cert marge per a la interpretació; el nou redactat no en deixa, i, per tant, pot ser polèmic.

Com també demanarem la compareixença del Cos de Bombers i dels col·legis professionals relacionats amb la seguretat en les activitats públiques, i, evidentment, la dels sectors econòmics afectats de l'àmbit de la cultura, la música o de l'oci en general.

També volem que se'ns clarifiqui el paper del Departament d'Agricultura amb relació als espectacles taurins i festes amb bous i a com afecten les modificacions que es proposen a la legislació vigent. I per això demanarem la compareixença del conseller Pelegrí.

No voldríem ara que les premses per aprovar el projecte de llei fessin impossible el diàleg amb tots els sectors afectats per aquest text. En resum, el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa tindrà una actitud oberta; per això no hem presentat, a diferència del que va fer Convergència i Unió en el seu moment, esmena a la totalitat. Però voluntat també per part nostra d'escoltar a tots els sectors afectats i millorar amb esmenes concretes el projecte de llei, salvant el que calgui preservar, allò que deu tenir també de part positiva la llei del 2009.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la il·lustre senyora Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. *Senyors consellers*, señores diputados, señoras diputadas, posicionamos al Grupo Parlamentario de Ciudadanos respecto al proyecto de ley que presenta hoy el Gobierno de la Generalitat relativo a los espectáculos públicos y recreativos.

Nosotros consideramos que este es un sector con particularidades; ya lo decía el *conseller* en la presentación del proyecto de ley. No es muy normal que un proyecto de ley relativo a un sector económico, que lo es, pues, sea presentado por el *conseller* de Interior, por el Departamento de Interior. Y, ciertamente, esta ley versa sobre una actividad económica importante, que tiene mucha relación, pues, con sectores tan vitales para nuestra economía como son el turismo, como es la cultura, el ocio, y que genera un importante número de puestos de trabajo. Pero, evidentemente, también tiene una vertiente muy importante que es la de la seguridad de las personas que asisten, participan o incluso organizan este tipo de actividades.

Nosotros consideramos que es necesario mejorar la normativa aplicable al sector, y, por tanto, desde Ciudadanos no hemos presentado enmienda a la totalidad a este proyecto de ley. Porque consideramos que con la ley anterior, del año 2009, a la que se ha hecho referencia anteriormente, en repetidas ocasiones, pues, no se

dota de la necesaria seguridad jurídica al sector; no se clarifica correctamente cuáles son los conceptos vitales para esta actividad; no se clarifica cuáles son las competencias, a veces, de las diferentes administraciones públicas que participan; hay bastante margen a la interpretación, incluso, algunos comentaban, a la arbitrariedad, y realmente no se simplifican suficientemente los trámites administrativos necesarios para el ejercicio de esta actividad, que, sin duda, no respeta el principio de la Directiva de servicios.

Los principios que el señor *conseller* comentaba en la presentación nosotros los compartimos. Luego veremos si realmente este proyecto de ley, o no, garantiza estos principios, pero nosotros estamos absolutamente de acuerdo en que se necesita seguridad jurídica. Somos muy insistentes, nosotros, en Ciudadanos, con este principio, y este sector realmente lo requiere: unas reglas del juego claras e iguales para todos los agentes que participen; eliminar cualquier resquicio de arbitrariedad que pueda afectar al sector; cumplir con la normativa europea y, por tanto, es condición *sine qua non*, la simplificación administrativa, y también clarificar determinados conceptos y determinadas competencias de las diferentes administraciones públicas que puedan intervenir.

Para nosotros esta será la base para que este sector tenga también mayor margen para desarrollarse económicamente, para crear más puestos de trabajo y para generar las condiciones de competencia que, sin duda, influirán en la calidad de este tipo de espectáculos, y a la que también se hace referencia en el texto legal y que también comentaba el señor *conseller*. Por tanto, la seguridad jurídica, para nosotros, es fundamental.

La segunda es la seguridad y la salud de las personas. No olvidemos que estos espectáculos, estas actividades, pues, existen gracias a la asistencia de ciudadanos, de personas, también de trabajadores, que participan en estas actividades, culturales y de ocio, y que se tiene que garantizar, por supuesto, su seguridad y su salud. Y, además, hay un punto importante, que también se refleja en la ley, y es la participación de menores de edad, que requieren, pues, de una especial protección por parte de las administraciones públicas.

Y el tercero de los principios, sin duda, y no menos importante, es también la convivencia y el civismo que se necesita garantizar, también, con relación a este tipo de actividades culturales, como derecho básico de los ciudadanos, el garantizar, pues, la convivencia.

Nosotros, como digo, estos principios que comentaba el señor *conseller* los compartimos. Otra cosa es que los estemos garantizando o no con este proyecto de ley. Nosotros creemos que, tal y como está redactado actualmente, no se garantizan adecuadamente la seguridad jurídica, la seguridad de las personas y también la convivencia y el civismo.

Es verdad que estos tres principios no solo dependen de este proyecto de ley, son mucho más amplios, requieren la intervención de diferentes administraciones públicas, de diferentes normativas; son la consecuencia de diferentes normativas, es verdad, pero también

en la parte que toca al proyecto de ley nosotros detectamos importantes mejoras.

Esta ley mejora la anterior, pero es mejorable. Y, por tanto, yo creo que además usted, señor *conseller*, lo reconocía en su primera intervención. Es una de las intervenciones de presentación de proyecto de ley en que veo que más se reconoce, por parte del Gobierno, la predisposición a incorporar enmiendas, durante la tramitación parlamentaria, y es de agradecer, pero realmente hay determinadas cuestiones que deberán ser mejoradas durante el trámite parlamentario. Algunas de ellas, yo diría que todas, ya se han comentado por los portavoces que me han precedido en el uso de la palabra. Por ejemplo, cuando opera, a veces, el silencio positivo, el silencio negativo; determinadas cuestiones del régimen de sanciones, que también se tendrán que aclarar; el régimen de comunicación previa, con y sin control inicial, que ciertamente no es muy habitual –yo creo que sin duda se tendrá que redefinir o clarificar, en cualquier caso, durante la tramitación parlamentaria–; aún queda mucho margen interpretativo en el ámbito de las competencias de las administraciones públicas.

Yo creo que se debería clarificar muy bien cuáles son las responsabilidades de los ayuntamientos en este sentido y, como decía antes algún portavoz, también si los ayuntamientos disponen o no, sobre todo los pequeños y medianos, de los recursos para asumir estas responsabilidades. No es la primera vez que desde la Generalitat se deriva la responsabilidad a los ayuntamientos, como entidad más cercana a los ciudadanos; pero, claro, hay veces que también hay que pensar en si se dispone de los medios, o no, que garantizarán después este cumplimiento.

También los criterios que ustedes han elegido para definir el nivel de calidad. Creemos que esto será también un tema de debate durante la aplicación parlamentaria. Y, por último, y por no extenderme más, pues, también el régimen aplicable a las entidades colaboradoras. Y es cuestionable si se cumple, con este texto legal, el principio de unidad de mercado. Nosotros confiamos en que estas cuestiones se podrán solucionar durante el trámite parlamentario, y por eso insistimos en que no hemos presentado ninguna enmienda a la totalidad.

Hay una cuestión que nos preocupa y es la tramitación de extraordinaria urgencia. Ustedes ya sabemos que en cuatro años no han hecho prácticamente nada y ahora les ha entrado mucha prisa por tramitar de extraordinaria urgencia muchas leyes que son importantes, y que muchas veces no son leyes, sino que son reformas, reformas profundas que necesita Cataluña.

Para nosotros, lo mejor para garantizar la calidad de un texto legal que ya parte de un nivel que no se caracteriza muy bien por su técnica legislativa no es acortar los plazos, para la presentación de enmiendas o para escuchar a comparecientes que nos puedan aportar propuestas de enmienda.

Además, también hay una cuestión que a nosotros nos preocupa, y es que realmente, si esta ley se acaba aprobando antes de la finalización de la legislatura,

tendremos una ley nueva pero tendremos un despliegue reglamentario anterior. Y, como principio número uno, que recordábamos que es la seguridad jurídica, pues, tenemos serias dudas de que por lo menos en este espacio de tiempo en el que se apruebe la nueva ley y que el desarrollo reglamentario corresponda al anterior, no se puedan producir problemas de aplicación de normativa.

En definitiva, nosotros participaremos activamente en la tramitación parlamentaria de esta ley, y esperamos que entre todos y con la participación de todos los grupos parlamentarios podamos aprobar el mejor texto legal posible, que dé seguridad jurídica, que garantice seguridad a las personas y que garantice también el derecho a la convivencia de los ciudadanos de las ciudades o de los pueblos donde se produzcan estas actividades.

Muchas gracias, señora presidenta, señores *consellers*, señores diputados, señoras diputadas.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Conseller..., per posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerrres davant el Projecte de Llei d'ordenació d'activitats i espectacles públics i recreatius, dir-los, de bon començament, que, un cop estudiada, i debatuda i analitzada, i consultada, també, amb diferents agents socials i culturals, que no operadors econòmics, hi votarem en contra.

Tot i així, també volem agrair a la directora general d'Administració de la Seguretat l'explicació del projecte de llei.

Hi ha diversos motius. N'hi havia dotze, però el senyor Rodríguez me n'ha donat un tretze, amb el dorsal número tretze, que després exposaré.

La primera és per metodologia. Legislar per procediment d'urgència extraordinària és un precepte legislatiu vigent, és obvi, però que no pot esdevenir d'un ús i abús reiterat. En aquests moments, si no m'equivoco, n'hi ha cinc, i, concebut com a excepció, el que no pot ser és la norma; ni que sigui per misericòrdia amb un grup de tres diputats.

Dos. D'on venim? I s'ha dit, també. Els antecedents normatius remeten a la Llei 10, del 1990, i a la Llei 11, del 2009, sense desplegament reglamentari; i és de rebut preguntar-se què justifica que cinc anys després es torni a canviar, no?, i també és lícit el *cui prodest* clàssic de qui ha demanat aquesta llei i a quins interessos respon, perquè tota llei respon, òbviament, a debats socials oberts i a interessos contraposats.

La tercera, que és òbvia, i a la qual s'han referit el mateix conseller i la diputada Calvet, és que òbviament s'inspira i es desplega sota el paraigua d'una directiva, la Bolkestein, que nosaltres combatem, des de fa nou anys, com a mínim, que és la Directiva de serveis

de la Unió Europea, i que, òbviament, i com també han dit alguns altres portaveus, clarament escudats a la dreta, doncs, és una normativa desreguladora i liberalitzadora que anul·la, afluixa o estova els controls i els tràmits administratius que, per nosaltres, són imprescindibles.

El conseller també ha fet una referència a l'emprenedoria, diguem-ho així, i, per tant, finalment sí que hem entès l'objectiu, no?, aquell *business-friendly*, per dir-ho així, per facilitar aquells espectacles públics, recreatius, amb afany de lucre, com bé diu la llei. Per tant, estaria bé saber, no?, qui avui està pendent o estarà pendent de l'aprovació d'aquesta llei.

Quatre, respecte a les modificacions que incorpora. I és veritat, hi ha un canvi de model, sinó radical, substancial: la generalització de la comunicació prèvia; passem de l'esquema llicència-autorització, que deixa de tenir caràcter general, i el gruix de l'activitat administrativa, per dir-ho així, es trasllada de l'*ex ante* al *post*, no?, comunicació i declaració de responsabilitat. I a nosaltres ens sembla delicat, o molt delicat. S'han esmentat alguns casos, en coneixem també alguns altres d'Alemanya. Coneixem també la natura d'alguns operadors econòmics en l'àmbit del negoci de l'oci, diguem-ho així, i les condicions precàries o flexibles que normalment utilitzen per implementar alguns espectacles anomenats culturals, però que no són sinó d'oci. I, per tant, per nosaltres, és delicat que es situï tot en el després, i no en l'abans, com a mínim en l'àmbit de la verificació, el control, la inspecció i la sanció. I segurament pot ser arriscat, fins i tot, això, que ens trobem amb un dispositiu en què comencem a tancar o que es comencin a clausurar determinades iniciatives.

La cinquena, amb una lectura estricta, segurament, és que també revoca la descentralització de competències a favor dels municipis; decau la facultat municipalista d'establir requisits i condicions addicionals. Podríem dir que hi ha un buidatge competencial, i alhora se'ls responsabilitza tècnicament. Ordenar o introduir limitacions i restriccions hauria d'estar dins de les possibilitats dels municipis, que són el bressol de la democràcia a casa nostra.

La sisena, sobre el silenci positiu, permetria alguna metàfora o alguna paràbola sobre rapideses i laxituds, o lentituds. Amb el que ha costat introduir el principi de silenci positiu en la transparència en l'Administració, en la garantia del dret a la transparència respecte a l'Administració pública –i ens ha costat Déu i ajuda, diguem-ho així–, doncs, aquí s'aplica ràpidament.

Sí que hi ha un debat de fons. Jo penso que el conseller l'ha obviat, i és important. D'espais públics, n'hi ha molts; hi ha l'espai públic - oci, hi ha l'espai públic - negoci i hi ha l'espai públic - vida comunitària, que precisament, en els darrers temps és el més devaluat, degradat i arraconat. I en aquests usos intensius i extensius de l'espai públic, alguns derivats de l'activitat econòmica vinculada a la indústria del turisme –que nosaltres no direm que és una indústria cultural, ni molt menys– entren unes dinàmiques d'oci mercantilitzat, i d'un oci mercantilitzat que també exclou amplex majories, i després m'hi referiré.

Set, es restringeix el caràcter supletori de la llei.

Vuit, com s'ha dit, també, l'àmbit d'aplicació no destria o destria poc les casuístiques, no? I es poden agreujar o desprotegir o accentuar les dificultats que té el teixit popular i associatiu en un context de crisi, on la cultura també és un dret. És veritat que aquí es poden obrir disfuncions. Des dels municipis s'havia cobert moltes vegades, per exemple, l'àmbit de la responsabilitat civil subsidiària en l'organització d'esdeveniments mitjans o grans. Hi ha un altre element al qual també s'han referit, que és l'externalització del control i inspecció. Nosaltres, parlàvem amb el sector, amb sales petites. Ens deien que amb això no hi estaven d'acord, que és una porta oberta; que el control i la inspecció haurien d'estar òbviament en el sector públic, més enllà del concepte policia de l'espectacle, que se'ns fa antitètic etimològicament, no? Podríem canviar i podríem jugar amb les paraules, però mantindrem la seriositat i la severitat, diguem-ho així.

Després, amb relació, i amb això sí que hi estem d'acord, a l'acord en la formació del personal de control, la diputada Calvet apuntava algun element vinculat al proxenetisme. Nosaltres afegiríem també que segons els informes de SOS Racisme, el biaix racista també existeix en el dret a l'oci, i, òbviament, l'exclusió econòmica, diguem-ho així.

L'onzena és respecte a la cultura popular. No acabem d'entendre la disposició segona, ni per què aleatòriament s'estableix un criteri de cinc anys. I aquí sí que hi entra el concepte d'una forma de cultura que no apareix en tota la llei. Podríem fer la broma que nosaltres sempre estem fora de la llei, o que la llei ens expulsa, perquè no ens reconeix. I és que en aquest país hi ha dos-cents ateneus i casals basats en la cultura popular i autogestionada que no estan en el catàleg de cultura, no?, i que existeixen. Estem, com sempre, fora de la llei. No passa res, hem estat moltes vegades fora de la llei. L'última, el 9 de novembre. Vostès també, i no passa res. Vull dir, a vegades s'ha d'estar fora de la llei per avançar. Però ens preocupa, ens preocupa fonamentalment que no es respecti una forma autònoma de produir i autogestionar la cultura als nostres barris, municipis i comarques.

I, finalment, també hi ha un altre..., que a nosaltres ens ha fet un rivet impossible. No li diré utòpic, perquè això ens pertoca sempre a nosaltres. Però dir que oci, seguretat i convivència aniran de la mà és un hipotètic impossible. Miri el centre de Barcelona, miri com s'ha congestionat l'activitat vinculada a determinades formes d'oci i com els veïns del Raval són indígenes a la seva pròpia ciutat i com es tracta amb cura..., com un maltractador masclista, no?, el que ve de fora se'l tracta molt bé i el que és de dins se'l «mat-xaca». I els del Werder Bremen, en poden venir tres mil, que els regalem el port i es piken per allà pel port i no hi ha ordenances del civisme que valguin, i els posem un toro, i els posem paella i els passem la factura. Però si ets jove i ets dissident, no entra la policia de l'espectacle, sinó que entra l'espectacle de la policia, que és molt diferent. I això ha passat a casa nostra. Però pretendre que l'activitat intensiva, agressiva i extensiva de determinades formes de mercantilització

de l'oci es poden fer conviure..., jo crec que la incertesa jurídica, en aquest cas, serà per als veïns, no?, i per al teixit popular, i la seguretat jurídica, doncs per al poder del diner. Diguem-ho així.

I això entra... En tenia només dotze, però el senyor Rodríguez, amb el dorsal número 13, m'ha dit el tretzè motiu, no? De quina Europa parlem? De l'Europa que liberalitza serveis o de l'Europa que després sentència contra el soroll que pateixen comunitats de veïns? Quina de les dues Europes? I ho ha dit, i fonamentalment ens ha donat el motiu final per votar en contra, no? Ha dit: «És un projecte de llei profundament ideològic, de desintervenció en la vida pública i de reduir les exigències.» D'Europa, no n'hi ha una, senyor Rodríguez. N'hi ha moltes. Els comunico, i ho dic celebrant-ho, que Grècia acaba d'anunciar que no ratificarà el TTIP. Per tant, no hi ha TTIP a la Unió Europea, i és un motiu per celebrar-ho. Afortunadament, hi ha diferents Europes. No hi ha cap Europa única, unívoca i uniforme i sense grisos ni matisos. Hi ha l'Europa dels gratacels i l'Europa dels barris i dels carrers; hi ha l'Europa del mercat de l'oci classista i hi ha l'Europa de la cultura popular, que qüestiona, dinamitza, i en xarxa, i hi ha l'Europa de les autopistes, de l'entreteniment alienant, i hi ha l'Europa de les carreteres comarcals, d'un oci responsable, conscient, compromès i emancipador.

Per tots aquest motius, presentarem esmenes, òbviament, i votarem en contra.

Presidenta, conseller...

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustríssim senyor Lluís Guinó.

Lluís Guinó i Subirós

Gràcies, presidenta. Consellers, consellera, diputats, diputades, deixin-me en primer lloc fer una cosa que és obligada, que és que agraeixo a tots els grups parlamentaris que no hagin interposat, o no hagin presentat, esmena a la totalitat, i a més a més els vull agrair les seves intervencions, que en la majoria dels casos han estat crítiques, però des d'un punt de vista positiu.

Deixin-me primer contextualitzar una mica aquesta llei des d'una perspectiva més econòmica i des del que s'ha dit també en una altra intervenció per part de la diputada d'Esquerra Republicana..., que és el sector de l'oci segur.

L'activitat econòmica de l'oci és important al nostre país, i és important que a més a més es desenvolupi amb les mesures de seguretat necessàries que aquesta llei intenta, d'alguna manera, encara, definir i incentivar més del que ho feia la llei del 2009. Ara, entrar en la motivació de quina fou la intenció, l'objectiu, del grup parlamentari sobre presentar alternatives a la llei del 2009 em sembla que no és el que realment correspon, sinó que jo el que manifesto des d'aquest grup parlamentari, ja s'ha dit, és que és possible que aquesta llei entre tots l'aconseguiu consensuar en el que

són els principis bàsics. De fet, el que avui presentem aquí és una primera proposta.

He manifestat, a més a més, que hi ha uns principis bàsics que ja s'ha, d'alguna manera, manifestat de forma clara que es comparteixen..., que una és, necessàriament i per qüestions que tenen a veure..., amb alguna excepció, senyor Fernández, ja li ho dic, també hi entrarà..., una de les qüestions importants i que no deriva tant d'una normativa del Govern de la Generalitat, ni tan sols de l'Estat espanyol, és una que fa referència estrictament a una directiva europea, i és el que genèricament s'anomena «simplificació administrativa». Quan es diu «simplificació administrativa» el que es pretén dir, bàsicament, és que l'Administració ho posi fàcil a totes aquelles entitats, empreses o fins i tot emprenedors que tinguin voluntat i inquietud per tirar endavant un projecte, que, d'alguna manera, l'Administració no els posi obstacles..., fins al punt que en alguns casos –i això la gent que forma part de consistoris i d'administracions locals ho saben– acabi desincentivant la voluntat d'aquests emprenedors per tirar endavant aquests projectes. Per tant, posar-ho fàcil no és desregular, posar-ho fàcil no és descontrolar, sinó que, al contrari, és intentar que totes aquelles persones que tenen iniciatives les puguin tirar endavant de forma ràpida, i amb un interès clar per desenvolupar activitat econòmica des de la visió de l'oci, i pensant sempre, insisteixo en aquest concepte, en l'oci segur.

L'Administració, a més a més d'ajudar, el que ha de fer és controlar, i es pot fer *ex post*, ja s'ha dit. I, en tot cas, en aquest projecte de llei i aquesta proposta, si han analitzat a fons algun dels articles que segurament poden ser esmenats en el tràmit de negociació i tractament del projecte de llei..., és que en alguns casos tots aquests processos sancionadors, aquests processos de control, fins i tot es poden fer de forma provisional, i fins i tot prendre algunes mesures de forma provisional, per tal que qui pren alguna decisió que no s'adeqüi estrictament al que és el projecte que ha estat presentat..., es pugui fins i tot arribar al tancament d'aquesta activitat.

Hem parlat també de seguretat pel que fa a tots els actors participants, a totes les persones que a més a més «disfruten» d'aquestes activitats. Perquè hem parlat d'oci, i dins l'oci, que és un terme molt ampli, hi caben totes les manifestacions culturals possibles. I, per tant, i ara sí que faria un esment de forma molt contundent i directa cap al diputat del Partit Popular, quan ell parlava de «confiança», la confiança, òbviament, és amb tota aquella gent que té interès a desenvolupar activitat econòmica, però la confiança no significa que no hi hagi d'haver els mecanismes per controlar el desenvolupament d'aquesta activitat. I, òbviament, tot i que el retret és fàcil, és obvi que la confiança, que es pot gràficament definir a partir del Madrid Arena..., en aquesta confiança Convergència i Unió no hi participarà. Així de clar i contundent li manifesto el posicionament del Grup de Convergència i Unió. No es tracta de triar tant entre la desregulació absoluta i el màxim intervencionisme. És que ja hi ha un moment, ja hi ha un concepte genèric, que és el de la intervenció mínima, que significa que la gent pugui desenvolupar la seva activi-

tat, hi insisteixo, sense la necessitat de passar per determinats controls que es poden fer *ex post* i que tenen, des del nostre punt de vista, la mateixa efectivitat.

Hi ha un altre punt que s'hi ha insistit i que em sembla transcendent i especialment important, i que segurament en parlarem a les diferents compareixences que hi haurà per tractar aquesta llei, que és com fem compatible el desenvolupament d'aquesta activitat i la convivència i el dret a la tranquil·litat, el soroll que es produeix en alguns casos i que ha portat certs conflictes en determinades ciutats..., i l'intent mínim de convivència i de respecte a tota aquella gent que a les nits sobretot vol descansar. En aquest equilibri és on, precisament, ha d'intervenir l'Administració.

Hi ha una altra qüestió que és prou important i que quan parlàvem de desregulació..., es defineix clarament el que és pròpiament la comunicació prèvia i el que és pròpiament l'autorització feta pels ajuntaments o pel Govern de la Generalitat de Catalunya. Aquesta distinció està establerta de forma molt expressa i de forma molt literal en aquest decret. I, òbviament, la comunicació prèvia és la norma general. En tot cas, i de forma excepcional, si les circumstàncies ho demanen, i a més a més les activitats són suficientment específiques i concretes, al que es procedirà és al tràmit que s'anomena «d'autorització» o «de llicència municipal». Aquesta és l'excepció, i la regla general serà la comunicació prèvia.

S'hi ha fet referència, també. Hi ha uns criteris també de qualitat interessants que s'aporten en aquesta llei, que també s'hi podran incorporar diferents conceptes. Però quan parlem de qualitat, que és l'anomenada «Q10», pel que fa a aquestes activitats, ens referim no només a la mateixa activitat i les seves característiques de desenvolupament, sinó que fem referència a la seguretat, als valors que es volen transmetre, s'hi ha fet referència, que siguin clarament un estímul des d'un punt de vista cultural, que em sembla que coincidim amb l'exposició feta pel diputat d'Iniciativa, en aquest sentit, el respecte a la convivència, el respecte, precisament, a la ciutadania i a la població propera on es desenvolupen aquestes activitats.

Parlàvem també de seguretat jurídica. Això significa que tots els actors que desenvolupen activitat des d'aquesta perspectiva ho facin amb el màxim de seguretat, amb el màxim de garanties, per tal que es generin pocs riscos, i, en tot cas, els riscos que es generin estiguin, d'alguna manera, assegurats i ben garantits.

Com s'equilibra, que de fet aquest és l'objectiu d'aquest projecte de llei, la simplificació administrativa amb la seguretat i amb la convivència? Hi ha definit un concepte, que segurament és possible que sigui millorat en el tràmit corresponent, que és el «risc important». Però el que la llei pretén és objectivar-lo. No és una qüestió subjectiva que depengui de la percepció de les administracions, en cap cas, sinó que es tracta d'un criteri objectiu, i que es refereix al concepte de seguretat pel que fa als incendis i que deriva del Codi tècnic de l'edificació. Aquest és un concepte molt objectiu, que a més a més els bombers són especialment estrictes en la seva consideració. I, per tant, la discre-

cionalitat, des d'aquest punt de vista, quan s'ha retret respecte al concepte clau d'aquest projecte de llei, queda molt i molt reduïda. És a dir, parlem de qüestions objectives i d'una normativa certament exigent.

En darrer terme, els faré un llistat del que són les activitats que sí que configuren l'àmbit d'aplicació d'aquesta llei. En concret, ens referim a bars musicals, a discoteques, sales de festa, sales de ball, cirks, fires d'atraccions... També s'ha fet referència a espectacles públics amb animals, tot i que el que té a veure amb la normativa de protecció dels animals no depèn del Departament d'Interior, sinó que fa estricta referència al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. I a més a més podria aplicar-se, si així escau, de forma supletòria a les activitats de la restauració.

Què no entra en l'àmbit d'aplicació d'aquesta llei? Ni les activitats esportives, ni les que fan referència al joc, ni les activitats del patrimoni festiu de Catalunya, ni les que es refereixen als drets de manifestació i d'expressió pública de diferents col·lectius, ni les activitats que desenvolupin les associacions veïnals, que vindran d'alguna manera regulades per les mateixes administracions locals. I, en tot cas, el que s'ha intentat en la mesura del possible és posar a disposició dels ajuntaments una normativa el màxim de flexible, el màxim de fàcil d'aplicar, per tal que hi hagi cada vegada menys conflictes.

S'han de distingir, i així s'ha dit per part també del diputat del Partit Socialista, els ajuntaments grans dels petits. En totes les matèries i en tots els àmbits és una necessitat haver-los de distingir. I el que és cert és que la capacitat administrativa d'un ajuntament de més de vint mil habitants no té res, absolutament res, a veure amb la capacitat administrativa d'un ajuntament petit i mitjà del nostre país, i és cert que en el tràmit corresponent de la llei és perfectament possible que a través de les esmenes dels grups parlamentaris puguem concretar com es configuren, d'alguna manera, les garanties millors per als ajuntaments, hi insisteixo, més petits i mitjans del nostre país.

En darrer terme, començaré..., per acabar la meva intervenció de forma una mica, diria jo, amistosa amb tots els grups parlamentaris. Més que mai, i això s'ha dit, intentarem en la mesura del possible de treballar-ho conjuntament. Els he agraït les seves intervencions i reitero el meu agraïment. I els demano que aquesta llei..., no pensin que es fa des d'una perspectiva estricta d'urgència per qüestions bàsicament de planificació política. Simplement, que aquesta legislatura té un límit, ja el coneixen, i per tant el que intentarem és reduir al màxim els terminis, però tot i així no perdre la virtualitat que ha de configurar una llei d'aquestes característiques, que a la fi el que ha de ser és beneficiosa per als ciutadans i les administracions locals.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustríssim diputat. Atès que no s'han presentat esmenes a la totalitat, aquesta iniciativa legislativa segueix la seva tramitació.

Proposta

per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de reforma de l'impost sobre el valor afegit sobre el sector de la cultura (tram. 270-00004/10)

Passem al novè punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Cultura i Llengua sobre la Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de reforma de l'impost sobre el valor afegit sobre el sector de la cultura.

Per presentar els treballs, en primer terme, la comissió ha designat com a relatora la il·lustre diputada senyora Teresa Vallverdú.

Teresa Vallverdú Albornà

Gràcies, president. Conseller, diputats, diputades, en primer lloc, voldria donar la benvinguda als representants del món de la cultura que han vingut avui a aquesta sessió del Ple del Parlament per assistir a un moment molt important per al futur del seu sector. Gràcies de tot cor per la vostra col·laboració en tot moment, des que es va plantejar aquesta modificació legislativa. Per mi és un honor i un orgull poder parlar ara com a relatora d'una proposició de llei que té l'objectiu d'ajudar un sector clau per a la nostra economia i per al futur del país en tots els aspectes. Parlem d'un text que és breu però d'una importància cabdal per al món de la cultura. La modificació que es proposa tindrà, en cas que s'aconsegueixi tirar endavant, els efectes més positius i estabilitzadors per al sector cultural des de fa molt de temps, justament perquè el que aquesta proposició de llei planteja és que l'IVA que s'imputa als productes culturals passi a ser el superreduït, del 4 per cent, en comptes de l'IVA general, del 21 per cent.

La feina d'aquesta proposició de llei parteix d'una proposta presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana el 19 d'abril del 2013, fa poc menys de dos anys. El debat d'esmenes a la totalitat es va celebrar el juliol del mateix any. Les compareixences van tenir lloc els dies 19 i 20 de febrer de 2014. La ponència va començar les reunions el mes de juny, i aquest mes d'octubre passat es va establir el dictamen.

La feina que ha fet aquesta ponència, com no podria ser d'altra manera, s'ha fet d'acord amb el sector. Han comparegut els representants dels diversos àmbits, que juntament amb la població en general, amb els consumidors, són els màxims perjudicats d'aquest augment. La seva opinió ens era, per tant, imprescindible per fer veure la situació real. Per això hem escoltat un ampli ventall de compareixents, una quarantena de representants dels diversos àmbits afectats, que ens han aportat la seva visió de la situació; una situació dura, difícil, podríem dir que en alguns casos fins i tot angoixant, una situació que és el reflex de les conseqüències i dels efectes que les decisions tenen sobre qui les rep i sobre qui les pateix. Hem sentit parlar de tancaments de sales, d'artistes que treballen sense compensacions econòmiques, simplement per no passar a l'anonimat i no trobar-se en un estat irreversible

quan la situació econòmica general algun dia –esperem que aviat– arribi a canviar. Hem sentit veus al límit. Hem sentit parlar de passar gana. I ja toca, ja ens toca fer el que sigui per posar-hi remei.

Després de les compareixences, el tràmit d'esmenes i d'acords ha estat relativament ràpid. I aquí, per això, voldria expressar el meu agraïment a Àngels Ponsa, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió; Xavier Sabaté, del Grup Parlamentari Socialista; Juan Milián, del Grup Parlamentari del Partit Popular; Marc Vidal, d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; Carina Mejías, de Ciutadans; Quim Arrufat, del Grup Mixt, que juntament amb qui us parla, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, hem conformat la ponència. Els agraïxo la clara voluntat d'arribar a acords i consensos i fer fàcil el procés d'elaboració dels textos definitius.

També he d'agrair molt sincerament la feina de la lletrada Esther Andreu, que amb les seves observacions ha orientat i millorat ostensiblement el resultat final. A la gestora Carme Alonso, també l'agraïment sincer per la capacitat de marcar els límits que asseguressin una bona feina. I finalment –i l'ordre no reflecteix una importància menor– als serveis lingüístics, i sobretot a l'Enric Tudó, que ha patit en primera persona allò que els lingüistes no sabem que fem fins que ens ho fan: ser excessius en els matisos, ser insistents en els detalls i en les excepcions; perquè ha hagut d'assumir que la meua fixació en determinats aspectes en condicionés la redacció final.

La proposició de llei comença amb una clara exposició dels motius que fan necessària la modificació que es demana. Posteriorment, els articles expressen els canvis legislatius necessaris per passar l'IVA dels productes i activitats culturals d'un 21 per cent a un 4 per cent. Després d'escoltar els compareixents i les seves reivindicacions, la ponència també va considerar necessària la inclusió d'alguns altres elements no considerats en la primera redacció de la proposició de llei que eren absolutament susceptibles i mereixedors de rebre el mateix tractament que la resta d'inclosos.

Cal dir que el consens i l'acord han presidit les sessions de la ponència, malgrat que la unanimitat, per raons absolutament previsibles, hagi estat impossible d'assolir.

Fins aquí, doncs, la meua exposició com a ponent relatora de la Proposta per presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de reforma de l'impost sobre el valor afegit sobre el sector de la cultura.

Moltes gràcies a tots.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. No cal que faci massa trajecte, perquè ara com a diputada, en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, i atès que no s'han reservat cap esmena, li pertoca fer la intervenció en nom del seu grup parlamentari. Per tant, endavant.

Teresa Vallverdú Albornà

Gràcies, president, per no fer-me anar allà i tornar. Reitero els agraïments i la benvinguda que he fet abans als amics que ens acompanyen del món de la cultura, ara que intervenc en nom d'Esquerra Republicana, el grup promotor d'aquesta iniciativa parlamentària. Gràcies per les compareixences, per obrir-nos la vostra realitat, cada dia més dura, cada dia més crua; per fer veure a tothom que les decisions tenen efectes i que les decisions mal preses i equivocades tenen efectes devastadors.

El fet que va originar aquesta iniciativa d'Esquerra Republicana va ser la trista i desafortunada idea del Govern de l'Estat espanyol d'apujar l'IVA dels productes culturals. L'IVA cultural era un IVA reduït, del 8 per cent, i van decidir passar-lo a un IVA regular, del 21 per cent.

Quan Esquerra va entrar aquesta proposició de llei, la situació del món de la cultura ja era crítica, però avui és agònica. El Govern del Partit Popular va convertir l'Estat espanyol en el país de l'eurozona amb l'IVA cultural més alt, i el sector va veure tallades d'arrel les possibilitats de recuperació. La crisi econòmica afectava tots els àmbits, però la cultura havia aconseguit resistir gràcies al fet que oferia uns preus que encara eren competitius i accessibles per a una gran part de la població. Aquest brutal increment de la taxa va trencar aquesta dinàmica i la possibilitat de mantenir-se dins d'una certa estabilitat.

Un impost indirecte com l'IVA fa que tothom pagui el mateix per un consum equivalent, independentment del nivell de renda. Aquesta pujada de l'IVA, per tant, té uns efectes socials molt importants i redueix molt el consum en les franges de població amb menys ingressos. Els béns culturals són més sensibles als canvis de preu que els productes de primera necessitat, com ara l'alimentació, que tenen un comportament bastant més fix. Quan els preus augmenten, la majoria d'usuaris redueixen el consum de productes culturals, i això té conseqüències dramàtiques per a les empreses i per als individus que s'hi dediquen.

La pujada del 2012 ha representat un augment dels ingressos tributaris per l'IVA, però ha fet que el consum cultural hagi caigut en picat. El pretès augment d'ingressos queda gairebé en res a causa de la incapacitat de les famílies per augmentar el pressupost cultural, i això recau en uns operadors culturals que veuen reduir encara més la facturació i han d'acabar disminuint de manera alarmant el volum d'activitat econòmica i l'ocupació i, per tant, els ingressos per IRPF i seguretat social. Òbviament, doncs, aquesta pujada ha tingut efectes negatius sobre la recaptació total d'hisenda. La xocolata del lloro, vaja.

A més, aquest augment no és innocu políticament. Des que es van establir els tres tipus d'IVA, l'any 1992, un dels pocs àmbits que ha vist variar el grup on estava assignat, i a pitjor, ha estat el dels productes culturals. El Govern buscava augmentar la recaptació en activitats que considerava no prioritàries o en sectors que els eren poc afins ideològicament. Si a això s'hi suma l'exagerada disminució d'un 50 per cent de la despesa

pública en cultura, queden clares les prioritats del Govern de l'Estat en aquest àmbit. Perquè no oblidem que altres sectors, com el turisme o l'automoció, i ja no parlem de la banca, mantenen el tracte de favor.

I el pitjor de tot és que l'estat del benestar necessita la cultura al nivell de l'educació, la salut i els serveis socials, i ara s'està maltractant un sector fonamental per al desenvolupament humà d'una societat que, a més, per l'aportació en creativitat i en singularitat, és la base de la cadena de valor d'una economia competitiva, perquè la cultura és una eina clau de transformació social i un motor econòmic per tirar endavant el país.

El Govern espanyol ha prioritzat uns efectes recaptadors teòrics, que no reals, per sobre d'un programa econòmic que donés prioritat als sectors que porten a un canvi de model productiu i que fomenten l'activitat interna, com és el cas de la cultura. Des d'aquesta decisió del Govern del Partit Popular, la situació de la cultura és agònica, i és indispensable revertir-la, per salut mental i per intel·ligència econòmica. En un àmbit on els consumidors són molt sensibles al preu, cal posar un tipus d'IVA baix per incentivar el consum i reactivar un sector clau. Reduint l'IVA disminueix el que el consumidor ha de pagar i es dinamitza la demanda. En aquest cas, a més, ens trobem un àmbit amb clars beneficis socials, i aquí la reducció és més necessària i ha de passar per davant de l'ambició d'ingressos fiscals.

Mantenint l'IVA al 10 per cent, la cultura podria conservar la capacitat de motor econòmic i evitar l'ensorrament. Però demanem l'IVA reduït, el 4 per cent, perquè fent assequible la cultura facilitem l'accés a tothom i la universalitzem. Només així es convertirà de veritat en un element que cohesioni la societat, la faci més igualitària i sigui el que proporciona als individus i a la societat capacitat crítica i capacitat per decidir què volen pensar i què volen ser. Per això trobem absolutament indispensable passar l'IVA de tots els productes culturals al 4 per cent.

I, com que esperem que tothom vulgui una societat d'individus lliures, esperem que aquesta iniciativa tingui el suport de tots els grups.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. També per posicionar-se sobre el text del dictamen, té la paraula ara el diputat senyor Xavier Sabaté. Endavant.

Xavier Sabaté i Ibarz

Moltes gràcies, president. De l'escó estant, per manifestar-nos en el mateix sentit, encara que potser amb no tant entusiasme com el de la diputada que m'ha precedit. Avui és un dia..., en fi, està bé que ens posem d'acord, però no tinc gaires esperances que aquesta mesura prosperi quan la portem a Madrid. De manera que saludem també a tots els representants dels sectors culturals que ens acompanyen, i vull significar la nostra postura favorable a aquesta proposta per pre-

sentar al Congrés per fer una proposició de llei de reforma de l'IVA del sector cultural.

Un IVA que ha significat una mesura «culturicida» i *destroyer* del sector de la cultura; del sector de la cultura i de la culturització o la personalitat, inclús, del país, de tot Espanya, i de Catalunya també. És una mesura que ha fet que els ciutadans menys conscients o amb menys recursos –que encara és pitjor, perquè això vol dir també que atempta contra la igualtat d'oportunitats d'accés a la cultura de tothom– puguin accedir a la cultura en igualtat de condicions. És una mesura, aquest impost, quan es va apujar al 21 per cent, *destroyer* també del sector empresarial de la cultura i de disminució del que són els treballadors que es dediquen a aquest sector: 183.000 a Catalunya, 832.000 a Espanya, 7 milions i mig a tot Europa, com ens recordava en un excel·lent article que vull recomanar el senyor Carles Duarte, president del Conca, fa pocs dies, al diari *Ara*. És una mesura, a més, que ha posat en perill d'extinció moltes empreses, com vàrem comprovar els diputats que vàrem assistir fa pocs dies a una visita per tenir contactes amb el sector del cinema. És una mesura, a més, aquesta d'apujar l'IVA al 21 per cent, destructiva també del motor de la cultura com a impuls d'altres sectors de l'economia, i en particular del turisme. És una mesura, en definitiva, que empobreix la consciència individual i col·lectiva de qualsevol poble i de qualsevol individu considerat particularment.

Per això la nostra postura favorable perquè sigui rebaixat l'impost del valor afegit del sector cultural al 4 per cent, el superreduït, perquè s'ha demostrat absolutament pernicioso durant el temps que ha estat en vigor; mesura que s'ha acompanyat per part del Govern de l'Estat, però també del de la Generalitat, d'una falta de sensibilitat en els seus pressupostos públics dedicats a la cultura, que han arribat al ridícul de menys d'un 1 per cent, com el que hem pogut veure darrerament, aquestes darreres setmanes, quan hem discutit el pressupost en aquesta cambra, pel que fa al Govern de la Generalitat.

Moltes gràcies, president.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. També per posicionar-se, i en nom del Grup Popular de Catalunya, té ara la paraula el diputat senyor Juan Milián.

Juan Milián Querol

Gràcies, president. Conseller, diputades, diputats, la veritat és que s'han donat arguments interessants, però també alguns altres amb molt poc rigor. Per exemple, la senyora Vallverdú ens ha fet una mica de doctor Jekyll i Mister Hyde, fent de relatora, fent de diputada d'Esquerra Republicana, i amb tota la legitimitat, però l'IVA cultural podem dir que no existeix, perquè ja engloba moltes coses, engloba molts serveis, engloba molts productes, engloba molts tipus d'IVA.

Per exemple, el llibre, el sector del llibre, que és el més important dintre del món cultural a Espanya. El sector editorial significa el 40, el 40 per cent de les activi-

tats culturals a Espanya, el 40 per cent, i continua tenint un IVA superreduït del 4 per cent. I això també és IVA cultural, afecta el 40 per cent de la cultura a Espanya. I tot i això el sector editorial també ha vist disminuir molt notablement les seves vendes; per exemple, també ha vist com s'ha reduït el registre de títols a l'ISBN, que no és exactament el mateix que la venda d'exemplars, però també ens indica una mica com ha patit aquest sector la crisi econòmica. Perquè al final és la crisi econòmica el que més dany, el que més mal ha fet al món de la cultura. I és obvi, perquè, quan una persona està a l'atur, quan una persona no arriba a final de mes, doncs, va menys al cinema, va menys al teatre, compra menys música i, en definitiva, també, segurament no compra els mateixos llibres que comprava abans. Per tant, el més important per a la cultura és que hi hagi recuperació econòmica, que es creïn llocs de treball i, en definitiva, que es torni a animar, que es recuperi la demanda.

La crisi, no obstant, també ha afectat l'oferta, la manca de recursos econòmics, per exemple, de les administracions públiques locals, que ha afectat notablement les arts escèniques, perquè hi ha hagut als municipis catalans i de tot Espanya, doncs, molta menys oferta pel que fa al teatre. En definitiva, la crisi, en tant en l'oferta com en la demanda, és el que més ha afectat el món de la cultura.

Una altra prova. Una altra prova és: la caiguda de l'ocupació al sector cultural no naix amb la pujada de l'IVA, naix el 2008-2009 amb la crisi econòmica que alguns negaven. I aquí vostès sí que van ser *destroyers*, senyor Sabaté; amb la crisi que negaven i amb les polítiques que ens van portar aquella crisi econòmica sí que van ser *destroyers* i sí que van crear molts llocs de treball al sector de la cultura. I si actualment l'ocupació, en aquest sector, en la cultura, es recupera i creix és gràcies a les reformes de l'actual Govern i a l'esforç que fa la societat, que estan negant els mateixos que abans negaven la crisi econòmica.

Per tant, per a la cultura, molt més important que l'IVA és la demanda, és la recuperació econòmica i és la creació, un altre cop, de llocs de treball. I aquesta ha estat la prioritat i ha estat l'obsessió del Govern del Partit Popular. I per aquest mateix sentit de la responsabilitat per a lluitar contra la crisi econòmica i a favor de la recuperació econòmica, el Govern d'Espanya es va veure obligat a apujar l'IVA a alguns productes i a alguns serveis. Va ser una mesura urgent i contra els nostres desitjos, en contra dels desitjos del Govern d'Espanya, perquè s'havia de frenar el brutal dèficit que alguns o que el Govern socialista amagava per a evitar el rescat, per a evitar que vinguessin a retallar-nos les pensions, per exemple, un 20 per cent, com va passar a Grècia, que això sí que destrossa la recuperació econòmica, això sí que hauria estat nefast també per al món de la cultura. Es va apujar, per tant, per una raó d'emergència nacional, una emergència nacional provocada pel malbaratament de recursos públics fruit de les polítiques tant del PSOE com d'Esquerra Republicana, Iniciativa o Convergència i Unió. Per aquesta raó podem dir que aquesta proposta té un caire força hipòcrita, perquè l'IVA es va apujar per a pagar les factures

que van deixar vostès, els que avui..., o molts dels que avui presenten aquesta proposta.

De fet, si ara governessin, estic segur que gastarien més i apujarien més els impostos. I per a mostra, el que estan fent a Catalunya, on Convergència i Unió i Esquerra Republicana inventen noves taxes, apugen impostos o en recuperen alguns com l'impost de successions per a pagar propaganda o crear estructures d'estat inútils, com aquestes cinquanta ambaixades que ens anuncien ara o la hisenda catalana.

Mirin, al Partit Popular ens agrada abaixar els impostos i ho fem a la primera ocasió que tenim. O és que abaixar l'impost de societats al 25 per cent no ajuda el món de la cultura? O és que els 1.266 milions d'euros que els catalans tindran a les seves butxaques, gràcies a la rebaixa de l'IRPF, no ajudaran el món de la cultura? A més, val a dir que les mesures com l'IVA han servit per a pagar uns plans de proveïdors a què també s'han pogut acollir les empreses culturals que tenien factures sense pagar per part de les administracions i així salvar molts llocs de treball.

Tampoc oblidem els incentius que el Partit Popular ha inclòs en la reforma fiscal, com les deduccions fiscals vinculades a la figura del mecenatge; en l'àmbit de l'IRPF, potenciant, per exemple, el micromecenatge, o el mateix impost de societats a què em referia anteriorment. Tampoc oblidem que el 50 per cent de l'IVA va destinat a les comunitats autònomes, i, si es vol ser coherent, home, haurien de dir, haurien de proposar, doncs, quines partides del pressupost de la Generalitat retallarien per aquesta baixada dels recursos.

Finalment també cal preguntar-nos què fa el Govern, què fa el Departament de Cultura; més enllà de filosofar sobre les estructures d'estat, potser s'hauria de preocupar una mica per l'estat de la cultura, perquè des de Catalunya es pot fer una política fiscal favorable a la iniciativa privada en pro de la cultura i del patrimoni. Per exemple, amb desgravacions sobre el tram autonòmic de l'IRPF. Perquè, al final, l'únic pla de xoc –perquè encara estem esperant el pla de xoc que ens va anunciar el conseller en matèria de cultura–, l'únic pla de xoc que es veu que tenen és el pla de xoc de trens, aquest que deien, el pla de xoc no entre Espanya i Catalunya, no entre Catalunya i Espanya, sinó d'una part de la societat catalana contra l'altra, que, per sort, ha fracassat.

En conclusió, senyor president, segur que el Govern d'Espanya abaixarà impostos quan es pugui, com ja s'està fent, prioritzant de manera intel·ligent l'estímul o la recuperació econòmica, però el que no podem fer és acceptar aquesta proposta electoralista, en certa manera també hipòcrita, perquè ens estan donant lliçons aquells que van buidar de recursos públics les administracions.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida, té la paraula l'il·lustre senyor Marc Vidal.

Marc Vidal i Pou

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, amigues i amics del món de la cultura, intentaré fer una intervenció que no sigui ni electoralista, ni hipòcrita; no sé si em sortirà, perquè tothom té els seus vicis, què li farem.

A l'abril del 2013, tal com ha dit la relatora, es va registrar aquesta proposta de llei per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana –avui l'aprovem, espero, gairebé dos anys després, és cert–, i és una proposició que tenia tres articles i una disposició final, catorze línies, per ser més exactes. I és una proposició que, en el seu concepte bàsic, pràcticament tots els grups la recolzaven, excepte, com és normal, el Partit Popular, com a mínim formalment, perquè pretén modificar una llei del seu Govern de Madrid, encara que sigui una llei, per més que no ho digui, una llei injusta, una llei nefasta per al sector de la cultura.

Ho dic, això, perquè crec que és necessària una reflexió seriosa entre l'eficiència i la gesticulació en aquest Parlament, sobretot quan impulsem lleis. És una reflexió bàsicament perquè pot acabar passant que, després de desenes de compareixences de persones relacionades amb el món de la cultura que clamaven al cel per la llosa que suposava el 21 per cent de l'IVA cultural imposat pel ministeri de l'inefable Wert, ara veiessin que tot pogués acabar sent foc d'encenalls. Demano senzillament una reflexió; no és..., ni pretenc acusar ni pretenc criticar ni assenyalar ningú.

La proposició de llei. La proposició de llei, tal com s'ha dit, l'hem enriquida entre tots i totes; el nostre grup no hem volgut mantenir cap esmena viva, només ens en quedaven dues amb relació a un mateix concepte, que pretenia equiparar l'IVA de totes les transaccions d'obres d'art, però, com que s'han acceptat o s'han transaccionat la resta d'esmenes que presentàvem, i, per tant, amb la voluntat del consens més ampli possible, donem per bo el dictamen que avui es presenta i l'aprovem per part nostra tal com està.

La primera qüestió que creiem que s'ha modificat en positiu amb les esmenes que hem presentat és la mateixa exposició de motius, que és molt simbòlica, però que és allà on podem reflectir els conceptes bàsics del que pretenem regular en el text legislatiu.

Mirin, l'origen de la pujada del 21 per cent de l'IVA a la cultura, nosaltres entenem que forma part del mateix concepte de cultura que alguns tenen. Creiem que és una qüestió classista, purament classista. Per a algunes persones, pensin què és cultura si no allò que permet un gaudi selecte, un gaudi selectiu, selectiu per economia de butxaca o selectiu per procedència social, i que, com a conseqüència, té tota la lògica que tota la resta pugui estar sotmesa a les lleis del mercat. Aquest és un concepte.

I, en aquest concepte, on la cultura és només una determinada aproximació a la literatura, una determinada aproximació a les arts, la resta, tota la resta, és mercaderia. I, en conseqüència, per un simple reduccionisme, no costa gens assimilar que tot l'espectre cultural acabi sent per a aquesta gent una mercaderia més.

I no només això, perquè aquest classisme en la cultura –aquest classisme en la cultura– el que permet és el creixement de les classes dominants i el manteniment de les diferències amb les classes més populars, que ja tenen la televisió teledirigida per entretenir-se.

Ras i curt, aquest increment de l'IVA acaba produint un efecte devastador, però no només sobre l'economia i el manteniment de les indústries culturals, sinó sobretot –sobretot– també sobre els usos socials de la cultura i, per tant, sobre les diferències socials.

Per tant, la pujada no és neutra –la pujada no és neutra–, la pujada és absolutament ideològica, i encara que es vesteixi, tal com s'ha intentat fer, amb una excusa d'intent recaptatori, l'evidència dels números, l'evidència dels números contrastats ha demostrat que això no és cert, perquè la pujada ha fet perdre diners.

Hi ha un altre concepte de cultura, que és el que defensem i que és el que en el fons hem volgut deixar clar amb les esmenes que hem presentat, que és un concepte de cultura com un element dinàmic, que és constructiva, que es relaciona amb la democràcia, perquè entén que un país democràtic serà més lliure quanta més capacitat de crítica tingui sobre el mateix sistema de valors i d'organització, i, en això, el paper de la cultura és evidentment essencial. I perquè un país democràtic serà més enriquidor quanta més diversitat i més llibertat tingui la creació, i perquè un país democràtic serà més culte quanta més capacitat tingui de difondre i de generar coneixement, de construir de forma col·lectiva una identitat social en permanent evolució.

Per tant, en un país democràtic, la cultura no pot ser ni un luxe, ni una mercaderia, ha de ser un dret, i, per tant, com a dret, una obligació de les administracions cap als seus administrats, cap a tots els seus administrats. A Madrid ens la limiten per llei i amb ofec econòmic; a Catalunya, per sort, només amb les retallades.

Com que creiem que la cultura és un bé i és una eina potent de transformació social i d'inclusió, volem que tingui una major centralitat en totes les polítiques públiques, les del Gobierno de España que apuja l'IVA a la cultura, les de la Generalitat de Catalunya que abaixa els impostos als casinos, i també les dels nostres municipis que sobreviuen com poden a l'austeritat en què ens trobem.

Aquesta proposició de llei pot ajudar –acabo–, pot posar el seu gra de sorra, traient la llosa que ha suposat la pujada del 21 per cent per a la cultura. Fóra bo que el Govern d'Espanya recapacités, fóra bo que trobés el moment per fer marxa enrere i ser, com a mínim en aquest tema, un govern normal d'Europa, ja que en d'altres temes, sobretot els que suposen les polítiques d'austeritat, n'és un fervent, ferventíssim seguidor. Aquesta proposició de llei els podria ajudar a recapacitar. I això és el que volem.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carina Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, companys de la cultura que avui ens acompanyen, jo discreparé del senyor Sabaté; jo sí que tinc esperança, senyor Sabaté, que això s'aprovi. Alguna me'n queda –alguna me'n queda–; sobretot després que inclús el senyor Pedro Sánchez reconegués ahir que la recuperació econòmica és un fet.

I si ens agafem a les paraules del senyor Milián, si el Partit Popular que governa a Espanya amb aquesta immensa majoria, abaixarà impostos quan les circumstàncies ho facin possible, doncs, home, potser hem començat el camí i potser serà bo que sigui el mateix Parlament de Catalunya qui porti la veu no només del sector de la cultura de Catalunya, sinó del sector de la cultura de tot Espanya –de tot Espanya–, que demana canvis en aquest tipus d'IVA. I, per tant, jo sí que tinc esperança, senyor Sabaté.

I per això Ciutadans el que farà serà sumar la seva veu no només a la dels parlamentaris d'aquest Parlament de Catalunya, sinó a la de tot el sector de la cultura, que han enviat cartes personals al president del Govern demanant-li una rebaixa d'aquest tipus d'IVA per al sector de la cultura. Si és possible fer-ho en el sector del llibre, per què no és possible fer-ho, per exemple, en el sector del cinema o en altres sectors, no?

Ahir llegia, per exemple, que a Catalunya és un sector tan important i tan significatiu que per mantenir la seva competitivitat en un sector de gairebé dues mil empreses, en paraules del mateix conseller, que genera gairebé dotze mil llocs de treball i amb una facturació de 2.500 milions d'euros l'any, doncs, home, és potser..., potser fóra bo que ens ho penséssim i que arribéssim tots a un acord per poder convèncer no tant, sí, potser, el senyor president del Govern, però sí que el senyor Montoro, que és el qui té a les seves mans fer efectiu això, que això sigui una realitat. Perquè, clar, no és només aquest sector a Catalunya, sinó que, per exemple, la Federació d'Empresaris de Cinema, l'Associació de Promotors Musicals de tot Espanya, la Federació Estatal d'Associacions d'Empreses Productores de Teatre i Dansa han estat alguns dels que també han aixecat la seva veu al conjunt d'Espanya demanant un tipus reduït d'IVA.

I, per tant, no tenim cap inconvenient a sumar-nos a aquesta proposta i que això sigui una opció de debat, de debat públic, en el Congrés dels Diputats, en què, aquesta vegada potser sí, els diputats d'aquesta cambra deixaran que un diputat de Ciutadans pugui intervenir i defensar-lo. Potser tindrem aquesta sort. I, a més a més, ho fem amb el convenciment que és just, perquè inclús en aquells països de la Unió Europea que han estat intervinguts, com Grècia o Portugal, tenen tipus d'IVA més reduïts que el conjunt d'Espanya. I, per tant, és una qüestió de justícia –és una qüestió de justícia. Si el que caminem és cap a la homologació fiscal en tot el conjunt de la Unió Europea, doncs, jo crec que aquesta també és una bona proposta i és també un repte important perquè el conjunt d'Espanya es posi al ritme de tota la Unió Europea en la seva unificació fiscal.

Per tant, jo crec que aquesta és una proposta que hem de mantenir i sol·licitar amb esperança, defensar-la amb esperança, senyor Sabaté. I per això jo tinc aquest convenciment, com també el tinc que el senyor Milián, amb la seva influència des del sector cultural al Partit Popular, farà el que calgui perquè aquesta recuperació econòmica de la qual treuen pit cada dia tots els representants del Partit Popular, doncs, signifiqui per al sector de la cultura una bona notícia. Jo crec que ja no hi han més excuses –ja no hi han més excuses–, i que, per tant, hem posat les bases perquè aquesta proposta es pugui defensar i es pugui aprovar en el Congrés dels Diputats sense cap mena de problema.

És per això que nosaltres el que pensem és que potser aquí, al Parlament de Catalunya, el que ens tocava és fer una altra cosa per al sector de la cultura, i aprofitant que estan tots aquí presents, doncs, jo m'atreveixo a dir-los-ho: escolti'm, a Catalunya hi ha marge, eh?, hi ha marge; tenim un IRPF que és gairebé de caràcter confiscatori en el tram autonòmic. Jo crec que una rebaixa de l'IRPF, doncs, potser el sector de la cultura l'agrairia. Ara que veig aquí alguns representants molt significatius, jo crec que hi estarien tots d'acord. Escolti'm, el tram autonòmic de l'IRPF a Catalunya jo crec que es pot rebaixar. Però és que tampoc és de rebut que en els pressupostos de la Generalitat que s'acaben de presentar, doncs, hi afegeixin..., jo crec que portem ja trenta noves taxes a diferents activitats econòmiques, una d'elles aprovada en els pressupostos anteriors sobre el sector de l'audiovisual, que acabaran pagant els usuaris. No creguin que això és una cosa que s'aplicarà sobre les transaccions electròniques i que pagaran les empreses, no, no; això ho acabarem pagant els usuaris, també els que consumim cultura.

I, per tant, també podríem aspirar que els pressupostos de la Generalitat, senyor conseller, ja que el tinc aquí, home, no siguin tan raquífics com els que ens han presentat. Jo crec que el sector de la cultura també agrairia un gest per part de la conselleria de portar aquests pressupostos també al nivell de la resta d'Europa. Ara que ja ens afegim a totes les crítiques que es fan i a l'interès que l'impost de l'IVA, el tipus de l'IVA sigui el tipus homologable a la resta d'Europa, doncs, també que els pressupostos de Cultura de la Generalitat no siguin la germana pobra de l'Administració pública.

Per tant, jo crec que hi ha marge. Jo tinc confiança, amb l'esperança, senyor Sabaté, que vostès en el Congrés dels Diputats hi donin suport, que el senyor Milián faci la seva feina i que el senyor conseller l'any que ve ens presenti uns pressupostos dignes, tal com es mereix el sector cultural.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bona tarda. Procurarem no fer una oda al sector de torn, és a dir, una oda al sector de la cultura, igual que

si parléssim d'agricultura hi hauria discursos que farien odes a l'agricultura, odes a... Intentarem fer una aproximació més crítica, no només òbviament al suport que donarem perquè es tramiti això al Congrés dels Diputats, amb esperances fregant a zero que tinguí èxit; però, en tot cas, amb tota legitimitat i l'argumentació que calgui, tota la pressió que calgui, sinó també una aproximació crítica de què ha ajudat també..., que no sigui només l'IVA del 21 per cent el que hagi deixat tocada de mort la cultura al nostre país en molts aspectes i moltes dimensions.

Primer, per tant, dividirem l'exposició d'aquests quatre minuts en tres parts: reflexió sobre l'IVA polític, sobre la política cultural duta a terme fins al dia d'avui i els absurds que suposa l'aplicació d'aquest IVA sobre aquesta política cultural, i la reflexió sobre l'IVA com a estratègia econòmica.

L'IVA polític, bàsicament l'augment fins al 21 per cent de l'IVA sobre la cultura, nosaltres hem entès des del principi –crec que tot el país més o menys ho ha entès així– que és una pura i dura venjança; venjança contra un sector que, si bé no tot ell, sempre és escenari obert a la crítica lliure contra el poder, a la crítica lliure i intel·ligent, que és senyal de llibertat democràtica i que, per tant, incomoda a qui, òbviament, va entrar al Govern de l'Estat per reorganitzar l'economia a favor d'una classe social, per retallar drets i per deixar-nos tots a l'estacada.

I, per tant, de la cultura calia venjar-se'n. País de Belens Estebans i futbol per als pobres, país de banalització de la cultura o de cultura banal per als pobres, de mercantilització i d'entreteniment per als pobres; i, en tot cas, per als rics, que no tenen problema a pagar-s'ho, cultura refinada. Són absurds d'un govern l'augment del 21 per cent de l'IVA, com l'anunciat fa poc, signat amb el Partit Socialista, d'instaurar la cadena perpètua per a terroristes suïcides, que és un absurd en si mateix, diguéssim, com enmig de la crisi augmentar la despesa militar fins a situar-la en 13.600 milions d'euros, segons xifres de l'OTAN, o com enmig de la crisi energètica, econòmica, social devastadora que viu l'Estat espanyol, continuar construint trens d'alta velocitat a la mateixa velocitat que es tanquen línies d'alta velocitat perquè no hi circula cap passatger. Aquest és una mica el quadre en el qual es produeix aquest augment de l'IVA polític sobre la cultura com a venjança contra la cultura com a expressió de lliure crítica.

La política cultural, òbviament, no era neutra abans que passés això de l'IVA. Hi ha hagut una política cultural més o menys generalitzada des del poder polític en els últims trenta anys que ha afectat, al nostre entendre, negativament igual, segurament al mateix nivell d'allò que ha pogut fer ben fet: un afany controlador sobre el món cultural, una teranyina de subvencions mal portades, amb conseqüències perverses en la forma que s'han aplicat, favoritismes, d'una banda, censures, per altra banda. Una despesa i una aposta, una inversió pressupostària en la cultura que mai ha arribat a cobrir l'1 per cent del pressupost, molt per sota que a la resta d'Europa, malgrat que en l'actual pressupost s'hagin augmentat 13 milions d'euros, fruit

dels ingressos que generarà o que hauria de generar l'impost sobre les operadores de telefonia.

Una política cultural basada en equipaments, en el totxo, naturalment, en aquest país, basada en el totxo; equipaments emblema, equipaments emblema personals de polítics concrets, com si visquéssim a l'època dels cèsars, dels tsars o de Napoleó, en la qual cada polític que passa per Cultura ha de deixar la seva caca en el país, que quedi recordat pels temps dels temps. Deia Xavier Antich, el filòsof, que moltes de les coses més interessants que passen en el terreny cultural, avui en dia, s'esdevenen fora dels llocs on habitualment succeïen. I això, en tot cas, no ho reflectia aquesta política d'equipaments, del totxo.

Un IVA, a més a més, que ha obligat la cultura, aquella que no és poderosa, que no és dels grans consorcis, de les grans multinacionals, a passar pràcticament a la clandestinitat i a buscar subterfugis, com aquells subterfugis que fan que a Espanya hi hagi el major nombre de professors universitaris donats d'alta com a autònoms pallassos, perquè són els autònoms més barats, perquè no poden, si no, exercir de professors universitaris. De la mateixa manera, hem vist activitats culturals intentar comercialitzar-se com a pastanagues per culpa de l'IVA cultural, per intentar saltar-se aquesta barrera discriminatòria de l'IVA cultural.

I en el temps que em queda només volia dir, respecte a l'IVA econòmic, quants estudis i màsters en economia calen per acabar amb la conclusió que en temps de crisi, en un sector absolutament tocat, apujant l'IVA es provocarà què? Recuperar l'economia? Que es generin més llocs de treball? O acabar d'enfonsar-lo? Vull dir que ni com a lectura econòmica l'augment de l'IVA cultural cola.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Àngels Ponsa.

Àngels Ponsa i Roca

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats, tot el sector de la cultura que ens acompanyeu, moltes gràcies per ser aquí, moltes gràcies per la feina que heu fet, moltes gràcies per venir a comparèixer a la Comissió de Cultura i Llengua i explicar-nos, doncs, les vostres experiències en directe. Permeteu-me una llicència, que veig aquí la presidenta de l'Acadèmia del Cinema Català, i amb els recents celebrats Premis Gaudí, la gala dels Premis Gaudí, que la felicit, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, doncs, perquè va ser una gala molt i molt llúida, i com a país ens hem d'alegrar d'aquests esdeveniments.

Com deia, doncs, aquest agraïment, sobretot a la gent del món de la cultura que vau tenir a bé acompanyar-nos per poder-nos demostrar com havia perjudicat aquest increment a cada un dels vostres sectors. De fet, aquest tema podríem dir que l'hem combatut per terra, mar i aire, i, a més a més, amb consens –Govern, sector, grups parlamentaris–, tots hem anat

a la una, exceptuant alguna excepció que ja s'ha vist aquí en aquest faristol, però la gran majoria podem dir que ho hem fet així, no? Aquí i a Madrid. Des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió portem vuit iniciatives parlamentàries d'ençà que al setembre del 2012, doncs, el Govern espanyol va tenir a bé fer aquest cop de gràcia a la cultura, no? En aquest mateix sentit, doncs, el Govern i, per tant, el conseller de Cultura s'han manifestat clarament en contra, s'han fet un munt d'accions per tal de minimitzar l'impacte d'aquest increment.

Però també és cert que podem dir que de moment de ben poc ha servit, perquè el Govern espanyol no escolta i va completament a la seva. Per tant, doncs, ens caldrà esperar que aquest país sigui un estat i que aquest Parlament tingui capacitat per legislar sobre els nostres impostos, no sobre aquells petits trams a què es referia la senyora Mejías, sinó sobre els nostres impostos, per poder fer una política cultural diferent a la que ens veiem abocats moltes vegades. Ens cal la llibertat política, d'una banda, i els recursos fiscals, o sigui, les eines per poder enfortir els àmbits creatius; sostenir el nostre magnífic patrimoni, i recolzar el teixit associatiu i empresarial cultural.

Permetin-me també un parèntesi perquè, és clar, interpe·llar un conseller que no pot parlar aquí..., doncs, lògicament el grup que dona suport al Govern ho ha de fer. Quan la senyora Mejías interpe·lla el conseller en el tema del pressupost cal que se sàpiga..., i ja ho vam dir a la Comissió de Cultura, però cal que se sàpiga que ells van presentar unes esmenes que reduïen el pressupost de Cultura en 50 milions d'euros. Per tant, per una banda, demanar més increment de pressupost i, per l'altra, venir aquí a fer aquests discursos..., es necessita una certa coherència.

A Catalunya ens cal, també, una llei de mecenatge, com tenen els països europeus; ens cal una llei de la propietat intel·lectual, que doni garanties als creadors i a la innovació i que eviti el frau i la pirateria que ens està perjudicant tant, no? Avui, de fet, fem el darrer pas, no?, el darrer pas que ens queda per fer en aquest Parlament per l'IVA cultural. No sabem, com deia, si servirà de gran cosa, però, per acabar-nos d'omplir de raó segurament, doncs, l'hem de fer –senyor Sabaté, l'hem de fer. Com també haurem d'anar al Congrés dels Diputats, si així tenen a bé a cridar-nos, no?

En qualsevol cas, una pujada de l'IVA tan important com aquesta, i s'ha dit i segurament ho repetiré –parlar l'últim té aquests problemes–, no té cap sentit, perquè, d'una banda, s'oposa radicalment a les polítiques culturals que fan altres països europeus, i, de l'altra, perquè contravé fins i tot el mateix article 44.1 de la Constitució, aquesta Constitució que sembla tan sagrada i tan apreciada pel mateix Govern –vés quina contradicció, no?–, quan diu «los poderes públicos promoverán y tutelarán el acceso a la cultura.» Jo crec que amb això ja no caldrien més paraules.

Les dades són demolidores. Seria llarg aquí relacionar-les totes, però, consultant les webs del sector cultural i els mateixos estudis que ha fet el departament, doncs, és evident que demostren una rotunditat

en aquest sentit, com per exigir mesures immediates i urgents al Govern espanyol.

Després d'escollar la cinquantena de compareixents que van venir a la Comissió de Cultura i Llengua, amb un alt índex de coincidència entre ells, no podem fer altra cosa que refermar-nos en el posicionament que hem tingut des del primer moment, des del mes de setembre del 2012, quan el Ministeri d'Hisenda decideix, com deia, donar aquest cop de gràcia al món cultural. I així vam acordar reflectir-ho en el dictamen, que la senyora Vallverdú s'hi ha referit i ha explicat, però que, si m'ho permeten, hi ha un paràgraf que crec que resumeix molt bé tot el consens que hi va haver en aquesta comissió, exceptuant, com dèiem, algun cas. Diu: «En un context en què els models de consum cultural estan en transformació i en què el sector s'ha d'adaptar a noves realitats i ha d'encaixar les dificultats pròpies de les dinàmiques culturals, pertoca als poders públics fer una tasca d'acompanyament, d'aplicar polítiques públiques de suport i de foment perquè la cultura continuï arribant al màxim nombre de població possible. Cal, doncs, aplicar a totes les activitats i productes culturals i a tots els serveis que en deriven el tipus superreduït del 4 per cent, de manera que es pugui facilitar l'accés universal a la cultura, donar sortida a les capacitats creatives del sector i enfortir les indústries culturals perquè esdevinguin un dels motors econòmics del país.» Aquest és, doncs, un fragment, com els deia, consensuat a la Comissió de Cultura i Llengua, que defineix bé l'esperit que hi va haver.

Per acabar, dir que en el camp cultural, doncs, el Govern espanyol és un govern en blanc i negre, que està posant a la corda fluixa el sector cultural, i això no ho podem permetre. Cap societat es pot permetre no defensar la seva cultura, i no només pel que representa el sector cultural, doncs, també a nivell econòmic, eh?, no només per això, sinó que, en general, perquè totes les aportacions que suposa la cultura són essencials a la nostra societat, i sens dubte cal preservar. Aquesta és la nostra ferma decisió i per això, doncs, seguirem lluitant.

Moltes gràcies, presidenta, diputades, diputats...

La presidenta

Cridem a votació.

(Carina Mejías Sánchez demana per parlar.) Senyora Mejías?

Carina Mejías Sánchez

Per al·lusions, senyora presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Carina Mejías Sánchez

Dir-li a la senyora Ponsa que..., i miri, ja m'agrada que el Grup Parlamentari de Ciutadans i aquesta diputada

li donin tanta feina com per referir-se en el seu discurs tres cops a la meua intervenció, però dir-li que és el seu Govern a qui correspon fer uns pressupostos ajustats, que els pressupostos del Departament de Cultura són raquítics i que el tram autonòmic de l'IRPF que posa Catalunya, que té Catalunya, és absolutament confiscatori i que és a vostès a qui els correspon rebaijar-lo, i amb aquesta rebaixa potser ajudarien bastant més el món de la cultura.

(Pausa llarga.)

La presidenta

Passem a la votació.

Votarem el text del Dictamen de la Comissió de Cultura i Llengua sobre la proposta per presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de reforma de l'impost sobre el valor afegit sobre el sector de la cultura.

Comença la votació.

La proposta ha estat aprovada per 110 vots a favor i 17 abstencions.

Passem al següent punt de l'ordre del dia i últim... *(Aplaudiments. La consellera d'Ensenyament demana per parlar.)* Senyora Rigau, si us plau...

La consellera d'Ensenyament

Senyora presidenta, demano ara la paraula, un cop he pogut llegir a la transcripció de la sessió d'aquest matí el que m'havia semblat sentir al matí, però me n'he volgut assegurar; per tant, demano la paraula per una precisió sense afany, evidentment, d'obrir debat perquè ja hi ha sigut, però aquest matí, la diputada del Partit Popular s'ha dirigit tres vegades a mi com a «*consejera condenada por los tribunales*» i jo haig de deixar clar, a efectes del diari de sessions i a efectes de coneixement de la població, que jo, Irene Rigau i Oliver, no he estat mai condemnada.

(Aplaudiments. Maria José García Cuevas demana per parlar.)

La presidenta

Senyora García Cuevas.

Maria José García Cuevas

Gracias, presidenta. Personalmente, no, porque la consejera Rigau, personalmente, no actúa, pero ella es la responsable del departamento que lidera la cruzada judicial en contra de los padres que piden su derecho a la enseñanza en castellano. *(Remor de veus.)*

La presidenta

Si us plau, si us plau...

Maria José García Cuevas

Y la Generalitat, y la Generalitat...

La presidenta

Si us plau, un moment, un moment... La senyora Garcia Cuevas té dret a la rèplica, per tant... Continui.

María José Garcia Cuevas

Gracias, presidenta. Y la Generalitat de Cataluña ha sido condenada por el Tribunal Supremo en costas en muchos procedimientos y en la última sentencia del Tribunal Supremo en casación ha sido condenada a indemnizar con tres mil euros, mil quinientos euros por curso, a una niña que fue sometida a inmersión lingüística en catalán forzosa en contra de... (*Forta remor de veus.*)

La presidenta

Si us plau...

María José Garcia Cuevas

Yo creo que cuando la consejera Rigau ha hablado nadie ha protestado, ¿eh? O sea, que a ver si tenemos todos el mismo derecho en esa cámara, que era lo que reclamábamos esta mañana, presidenta.

La Generalitat de Cataluña ha sido condenada hace una semana a indemnizar con tres mil euros a los padres de una niña que fue sometida a inmersión lingüística forzosa durante la etapa de infantil, teniendo sentencia firme del Tribunal Supremo que decía que la consejera tenía que ofrecerle enseñanza en castellano y poner la casilla en el impreso de preinscripción. Esto es una consejera condenada en el debate parlamentario, porque esta consejera...

La presidenta

Senyora...

María José Garcia Cuevas

...es la que representa a la Generalitat en estos procedimientos.

La presidenta

Senyora diputada...

María José Garcia Cuevas

Gracias, presidenta.

La presidenta

Passem al darrer punt d'aquest dia, que és el debat de totalitat sobre la Proposició de Llei sobre el servei escolar de menjador.

Proposició de Llei

sobre el servei escolar de menjador
(debat de totalitat) (tram. 202-00066/10)

D'acord amb l'article 105.2 del *Reglament*, presenta la iniciativa el Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Joan Mena.

(Pausa.)

Ja pot començar.

Joan Mena Arca

Gràcies, presidenta, i bona tarda a tots i a totes. Primer de tot, consellera, consellera Rigau, té vostè tota la raó en el que deia i, com vostè sap, des d'Iniciativa i Esquerra Unida quan vostè té la raó el nostre grup la hi dona. Per tant, ara el que volem és tocar de peus a la realitat, parlar d'aquells problemes que tenim als nostres centres educatius, a la nostra societat. Per sort, i per molt que alguns vulguin, la llengua no és un problema a la nostra escola, per molt que alguns s'hi dediquin, dediquin molts esforços per aconseguir que la llengua sigui un problema a les nostres escoles, no ho aconseguiran mai perquè es donen de cap contra la realitat. Per desgràcia, no podem dir el mateix del que és la malnutrició, no només a les escoles, sinó a la nostra societat.

Aquesta proposició de llei, la proposició de llei que presentem des del Grup d'Iniciativa i Esquerra Unida i que aquest diputat desitjaria que algú l'escollís, aquesta proposició el que pretén, precisament, és ordenar el marc vigent relatiu als menjadors escolars al nostre país, per tant, un element important i fonamental per al futur disseny de Catalunya. Saben vostès que l'alimentació, l'alimentació adequada, és un dret reconegut internacionalment i l'aplicació efectiva del qual, aplicació efectiva d'aquest dret, pot ser exigida subsidiàriament als poders públics i, per tant, d'això es tracta.

Ara que estem i dediquem molts dies a parlar d'aquelles estructures d'estat, que sens dubte moltes d'elles són necessàries, precisament aquesta, la dels nostres menjadors escolars, hauria de ser una de les principals estructures per garantir, per blindar i per consolidar l'estat que volem, el futur per a aquest país. Actualment vostè sap, consellera, i la resta de diputats i diputades, que hi ha diferents decrets que regulen el servei de menjador escolar; tenim el Decret 160/1996, que regula el servei escolar de menjador als centres docents públics de titularitat del Departament d'Ensenyament, i el Decret 219/1989, de delegació de competències de la Generalitat a les comarques en matèria d'ensenyament.

Des d'Iniciativa i Esquerra Unida volem que la garantia alimentària als nens i les nenes a l'àmbit de les escoles de titularitat pública tingui rang de llei, aquesta és l'ambició que perseguim des del nostre grup parlamentari. És una llei, aquesta, que reclama la dignitat del nostre país. Un país on hi ha nens que passen gana, que tenen una situació de malnutrició, de desnutrició o de subnutrició, diguin-li vostès com vulguin, no és un país amb dignitat, no ho podem consentir i cal blindar.

dar-ho a través d'una llei, no amb pura enginyeria normativa, sinó amb una norma amb rang de llei.

Catalunya viu, ho saben vostès, una situació d'emergència social que s'ha agreujat els últims anys per la crisi econòmica que està expulsant cada dia milers de catalans i catalanes dels seus drets bàsics: el pa, el treball i el sostre. Existeixen diferents informes que acrediten aquesta situació; tenim, per exemple, l'Informe sobre la pobresa infantil a Catalunya, del setembre de 2010, o l'Informe sobre la malnutrició infantil, de 2013, tots dos del Síndic de Greuges de Catalunya. Segons les dades de juny de 2013 de la històrica clínica informatitzada de l'atenció primària de l'ICS, hi ha 751 infants menors de setze anys amb codis diagnòstics relacionats amb la pobresa i la malnutrició infantil.

Ja sabem que a vostès no els agraden excessivament els informes que fa la Sindicatura de Greuges, però no és només el Síndic de Greuges qui ha posat el crit al cel, qui ha alertat d'un dels principals problemes del nostre país i que vostès han negat en seu parlamentària per activa i per passiva. A conclusions similars van arribar el Consorci d'Educació de Barcelona i l'Institut dels Serveis Socials de l'Ajuntament de Barcelona, les dues institucions van identificar fins a 2.800 infants amb possibles déficits en l'àmbit de l'alimentació només a Barcelona ciutat.

Hi ha també un tercer informe, les últimes dades fetes públiques per Creu Roja, que afirma que cada any acudeixen a aquesta entitat 57.200 famílies per falta d'accés als aliments frescos o variats, sent ja el 29,3 per cent, segons les dades de 2014, les últimes que tenim, els infants que viuen amb risc d'exclusió social, molts d'ells que formen part de les més de 200.000 persones que ja no reben cap ingrés, cap prestació ni cap ingrés.

Aquest curs, certament, i cal reconèixer-ho, s'ha fet un pas endavant amb l'homogeneïtzació dels criteris per a tot Catalunya, que abans quedaven al criteri arbitrari de cada consell comarcal, però no em negarà, senyora consellera, que ha estat una modificació que no ha assolit l'objectiu declarat, i aquí cal, doncs, fer-hi també una certa reflexió. Es reconeix el dret al cent per cent de la beca per primera vegada i, per tant, cal reconèixer-ho, a unitats familiars de quatre membres amb ingressos inferiors al 60 per cent de l'indicador de la renda de suficiència de Catalunya, més mil euros suplementaris per cada membre de la unitat familiar a partir del segon. Això ens dona que tenen dret a una bonificació del cent per cent del menjador les famílies de quatre membres amb ingressos de 7.780,64 euros l'any.

Si parlem de les beques del 50 per cent, es reconeix en cas de rendes inferiors a l'indicador de suficiència més mil euros per cada membre de la unitat familiar a partir també del segon. Això ens situa en famílies de quatre membres que cobren o que perceben 10.767,73 euros.

I el tercer element, segons les condicions..., només es podia fer la sol·licitud quan s'ingressava menys d'1,5 vegades l'indicador de suficiència, més mil euros per cada membre de la unitat familiar a partir del segon; és a dir, una família de quatre membres que cobri més de 17.927 euros ja no podia ni tan sols sol·licitar la be-

ca, en funció de la puntuació addicional que s'establiria a cada criteri. I, en canvi –en canvi–, l'Idescat considera que una família de quatre membres està per sota del llindar de la pobresa quan ingressa menys de 19.787 euros l'any. O sigui que tenim famílies definides per l'Idescat per sota del llindar de la pobresa que ni tan sols poden fer la sol·licitud de la beca menjador, i aquest és un element que caldria corregir. I, en canvi, per activa i per passiva, la consellera Rigau i el Govern de Convergència i Unió, fa dos anys que amaguen les xifres de malnutrició infantil i que fan anuncis que són fum sobre la gestió de les beques menjador i que pacten mesures que saben que són insuficients per a una mínima garantia alimentària al nostre país.

Què demanem des d'Iniciativa i Esquerra Unida, què demanem amb aquesta proposició de llei? Volem que el servei sigui preceptiu en els mateixos supòsits que es reglamenten ara, és a dir, l'obligació de desplaçar-se fora del municipi, en nuclis segregats de població i en centres d'educació especial, però, a més, afegir-hi l'alumnat amb dificultats socioeconòmiques i quan més del 40 per cent de l'alumnat matriculat així ho requereixi i que el servei sigui opcional als centres que no compleixen aquests requisits.

Hi ha quatre objectius en aquesta proposició de llei que pel Grup d'Iniciativa i Esquerra Unida són bàsics.

El primer és fonamental, és una peça clau, és la columna vertebral d'aquesta proposició de llei: garantir l'alimentació bàsica dels infants en situació d'exclusió social i risc d'exclusió social. En aquesta proposició incorporem la tarificació social en l'aplicació del preu del servei escolar de menjador, que haurà de ser adequat al cost, que mantindrà les actuals modificacions d'entre el 50 i el cent per cent, en funció del tipus de desplaçaments i de les rendes de les famílies, però també hi incorporem la gratuïtat del servei per a tots aquells alumnes que visquin en situació econòmica de vulnerabilitat o risc d'exclusió social, segons els informes preceptius dels serveis socials.

Hem de fer que les garanties alimentàries dels nostres infants tinguin rang de llei a través de l'escola de titularitat pública, que s'ha de convertir en una estructura potent de detecció d'aquest tipus de necessitats. Una llei, a diferència dels decrets, dona garantia jurídica, consolida drets de ciutadania i estableix un sistema que no pot estar a l'albir de cada canvi de govern. És a dir, una llei, consellera, estableix drets, mentre que un decret estableix prestacions i serveis. I aquesta és l'ambició i la modificació que persegueix aquesta proposició de llei: passar de ser una prestació a blindar un dret que han de tenir especialment els nostres infants més vulnerables.

A més, hi incorporem, a través d'una disposició addicional, l'obligació que tots els infants que tinguin gratuïtat en l'accés al servei de menjador per qüestions de renda o per risc d'exclusió social..., la Generalitat té l'obligació de garantir l'accés a l'alimentació en períodes no lectius, especialment durant les vacances d'estiu, les vacances de primavera i les vacances d'hivern. Perquè, escoltin, aquests nens també han de menjar a l'estiu, a la primavera i a l'hivern.

El segon element que volem proposar amb aquesta proposició de llei és el de regular les condicions laborals dels i les treballadors dels menjadors escolars, que saben vostès que estan en negociacions per un tercer conveni. Aquesta llei és també una oportunitat per poder regular un mínim de condicions laborals dels treballadors, i especialment de les treballadores –perquè saben vostès que la majoria són dones–, dels nostres menjadors escolars. Ara que saben vostès que s'està negociant, com dic, el tercer conveni d'aquest sector, caldria que fos el Departament d'Ensenyament, i no, com fins ara, el departament de joventut, qui garantís una mínima regulació sobre el funcionament d'aquests menjadors.

Els en situo dos exemples. Cal regular les ràtios màximes als menjadors. Actualment hi han monitors que han d'atendre entre quaranta i cinquanta nens i nenes, una xifra que impossibilita la tasca que aquests professionals han de desenvolupar; per tant, cal regular-la. I cal prioritzar també els projectes educatius de cada menjador per sobre de l'oferta econòmica en totes les licitacions públiques. En un percentatge massa elevat guanya l'oferta més econòmica i no es té en compte el projecte educatiu que ha d'acompanyar obligatòriament aquest servei.

Tercer element important: considerar l'espai físic i l'espai horari del menjador com a espai de caràcter educatiu i pedagògic. Una altra conquesta que volem aconseguir amb aquesta proposició és la d'atorgar a l'espai del menjador i de l'horari un caràcter educatiu i pedagògic i tractar-lo com a tal. Cal, doncs, un tractament educatiu i pedagògic en aquest marc, perquè els infants despleguen el seu procés d'aprenentatge durant qualsevol activitat. Per tant, hauria de tenir projecte curricular, formació pedagògica del personal i avaluació de les relacions en aquest marc.

I un quart objectiu: garantir l'accés dels infants a una alimentació equilibrada, sana i adaptada a les seves necessitats. Volem crear amb aquesta proposició la figura dels nens i les nenes amb necessitats alimentàries específiques. Igual que tenim nens i nenes a les escoles amb necessitats educatives específiques en el marc pedagògic, pel que fa a l'alimentació parlem d'alumnes amb celiaquia, amb intolerància al gluten, amb diabetis, amb qualsevol altra intolerància alimentària que ha de ser tractada específicament i garantint l'alimentació prescriptiva i, fins i tot, establir menús als menjadors de les nostres escoles que tinguin en compte les qüestions específiques per motius culturals, ordenat segons el pla de funcionament que hauria de presentar cada centre.

I, a banda d'aquests aspectes, amb aquesta proposició també proposem transposar les directives europees al respecte, especialment aquelles que fan referència a la promoció de l'alimentació ecològica, a l'alimentació de quilòmetre zero, és a dir, als productes de proximitat, als productes autòctons, segurament amb convenis amb els productors locals, que això també generaria un impacte en el foment de l'ocupació, i del tipus de begudes, de fruites, d'hortalisses i d'aliments sòlids que cal prioritzar en els menjadors educatius i que ja

hi ha directives de la Unió Europea que apunten en aquesta banda.

Per tant, la proposició que presentem entenem que permet un ampli desplegament reglamentari; per tant, no és una cotilla per a cap govern. I aquest Govern que sovint ens demana l'acord, sovint demana al grup i reclama al Grup d'Iniciativa i Esquerra Unida, doncs, que ens hi acostem per poder arribar a acords..., a mi m'agradaria, senyora consellera, poder arribar a un acord en el que per mi és el més important, el repte més important que té aquest país: és evitar la fam, evitar la gana, evitar la malnutrició als més vulnerables, als més indefensos. I és una proposició de llei que no requereix una gran inversió econòmica. Nosaltres ho hem comptabilitzat, i està al voltant dels 40 milions d'euros. Posi vostè això en una balança amb els 29 milions d'euros que ens costen les escoles privades de l'Opus, que segreguen alumnes en cada pressupost, en aquest Govern de la Generalitat.

Per tant, consellera, confiem en una actitud positiva per part del Govern, que dialogui, que retiri la seva esmena a la totalitat, perquè puguem treballar una llei d'aquest tipus en el marc que correspongui.

La presidenta

Per a la defensa de l'esmena a la totalitat, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Ramona Barrufet.

Ramona Barrufet i Santacana

Gràcies, presidenta. Consellera, senyores i senyors diputats..., prèviament, consellera, el nostre suport com a Grup Parlamentari de Convergència i Unió a la intervenció que vostè ha fet abans. Aquesta casa de la paraula i del debat té uns límits, pensem que avui s'han traspassat, i voldríem no equivocar-nos pensant que la senyora diputada del Partit Popular en algun moment precisarà aquesta afirmació desafortunada d'aquest matí.

El Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa presenta aquesta Proposició de llei sobre el servei escolar de menjador, a la qual el Grup Parlamentari de Convergència i Unió hem presentat esmena a la totalitat. Existint la Llei 12/2009, de 10 de juliol, d'educació, i la Llei 12/2007, d'11 d'octubre, de serveis socials, considerem que la norma que reguli els menjadors escolars no ha de tenir rang de llei, ja que seria una llei normativament per sota de lleis superiors que ja tenen la regulació del servei. Una norma que reguli els menjadors escolars ha de derivar de la LEC i, en conseqüència, ha de tenir rang de decret.

Gairebé la totalitat dels aspectes que es citen en la part normativa de la proposició de llei ja estan regulats en el vigent Decret 160/1996. La part expositiva de la proposició formula una afirmació que és incerta, quan diu que el menjador escolar «és una realitat mancada d'una regulació específica quant al seu funcionament». Aquesta és una frase que apareix en la part expositiva del decret esmentat, precisament com a jus-

tificant de la necessitat de publicar el mateix decret. Així, doncs, és aquest mateix decret que en regula el funcionament.

No obstant, el Departament d'Ensenyament ha començat a plantejar una actualització del Decret 160, ja està treballant en una nova regulació dels menjadors escolars, que es materialitzarà en un nou decret per tal d'adequar aspectes organitzatius i de gestió a la realitat actual, a la llum de la pràctica acumulada des de l'any 1996, i també per adequar qüestions a les disposicions normatives i legislatives sorgides de llavors ençà, bàsicament a la LEC; un nou decret que reguli els menjadors escolars seguint la instància d'aquest mateix Parlament, expressada a la Resolució 902/X, d'11 de setembre de 2014.

Per una part, com ja he comentat, la proposició de llei estableix un model de gestió dels menjadors escolars força similar a l'actual, establert en el decret vigent. Cal adaptar la gestió a la realitat actual. Així ho ha manifestat aquest Parlament, i així està procedint el Departament d'Ensenyament.

Per altra part, la proposició demana una llei per tal de donar resposta a les necessitats bàsiques dels infants en situació de vulnerabilitat, tema que ja recull la Llei de serveis socials. Però la finalitat d'una llei de menjador escolar o d'una disposició de qualsevol altre rang no pot ser la de donar resposta a les necessitats bàsiques dels infants en situació de vulnerabilitat, ja que els infants estan a l'escola 176 dies cada curs escolar, és a dir, menys de la meitat dels dies de l'any, i només hi fan un àpat, dels quatre que haurien de fer. Les necessitats bàsiques alimentàries han d'estar cobertes per als 365 dies de l'any; tothom estem d'acord en això. En canvi, el menjador escolar, com ja s'esmentava en el mateix decret i se cita també a la part expositiva de la proposició de llei, té caràcter de prestació complementària i d'ajuda a l'educació.

Redunda en aquesta idea la cita que es fa a la part expositiva de l'Informe del Síndic de Greuges de l'any 2013 sobre malnutrició infantil i, en concret, l'afirmació inclosa al punt 2.1 de l'informe, que diu literalment: «La prioritat de la lluita contra la malnutrició infantil no ha de ser garantir que els infants socialment més desfavorits quan arribin a casa ja hagin menjat adequadament, sinó que les seves famílies, amb les mesures de suport familiar que escaiguin per a exercir correctament les seves responsabilitats parentals, puguin garantir-los els àpats necessaris.» Fins aquí paraules textuales del mateix informe del síndic.

Les escoles comptem amb un servei de menjador per a facilitar la permanència dels alumnes en els centres educatius al llarg de la jornada, alhora que el temps interlectiu del migdia és idoni per a propiciar determinats aspectes educatius amb caràcter no formal, especialment per a aquells alumnes més petits. Però és la família qui ha de poder garantir una alimentació suficient als seus fills, i són els serveis socials i els ajuts que el Govern estableix els que han de garantir aquest dret, tal com estipula la mencionada Llei de serveis socials.

Naturalment que l'escola hi col·labora, i per això s'han obert canals de col·laboració entre el Departament

d'Ensenyament, el Departament de Salut, el Departament de Benestar i Família i els municipis, representats per l'Associació Catalana de Municipis i Comarques i la Federació de Municipis de Catalunya. Per a l'accés al menjador escolar dels infants de famílies amb dificultats econòmiques ja està establert un sistema d'ajuts de menjador mitjançant les convocatòries d'ajuts que gestionen els consells comarcals. El departament ha homogeneïtzat els criteris de concessió d'aquests ajuts prioritzant la situació econòmica de les famílies; en proveeix els fons que s'hi destinen, sens perjudici d'altres imports addicionals que reconeixem que també hi destinen els ajuntaments, i assegura ajut de la totalitat del cost a tots els infants amb necessitats severes.

Dit tot això, amb màxima prioritat per cobrir necessitats socials, per responsabilitat social, les millores més substancials en matèria de menjador escolar s'han fet sense modificar el decret i sense aprovar cap llei. Enguany, per primer cop, es garanteix el cent per cent de la beca de menjador per sota d'uns llindars de renda. S'han homogeneïtzat els criteris i, per primer cop, el que es prioritza a l'hora de percebre la beca de menjador és la renda de les famílies. S'han garantit ajuts a 74.835 alumnes, dels quals 10.484 tenen beca menjador al cent per cent, i amb el compromís d'atendre totes les necessitats que puguin anar sorgint per tal que cap alumne amb necessitats alimentàries severes es quedi sense beca menjador. Tot i l'horari compactat, tots aquells alumnes que a la secundària tenen privacions alimentàries obtenen la beca menjador. Per tant, ni el departament fa fum ni el departament enganya; això sí que no.

Si, com esmenta l'article primer de la proposició de llei, aquesta té per objecte regular el dret que tenen els menors a rebre l'atenció integral necessària per al desenvolupament del seu benestar en el context familiar i social previst a l'article 17 de l'Estatut i també té la finalitat de garantir l'alimentació bàsica dels infants en exclusió social i en risc d'exclusió social, es tracta d'una llei que sobrepassa les funcions i les potencialitats dels menjadors escolars, i, en conseqüència, no pot ser una llei sobre el servei escolar de menjador. En tot cas, hauria de ser una norma que derivés de la Llei 12/2007, que atorga als serveis socials la competència en aquest àmbit.

No considerem, per tant, procedent la tramitació d'una llei de menjadors escolars.

Gràcies, presidenta, consellera, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per fixar el seu posicionament té la paraula, en primer lloc, l'honorable senyora Anna Simó, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Anna Simó i Castelló

Gràcies, presidenta. Consellera, companys i companyes, diputats i diputades, aquest debat d'avui és un debat que hem tingut en diverses ocasions i en un ple

específic, però no sobra en absolut, aquest debat; és necessari, és imprescindible, especialment perquè puguem arribar a noves conclusions, si escau. És un debat al voltant de les necessitats bàsiques dels infants de Catalunya, i les dades que tenim sobre la taula –les últimes, per exemple, de l'informe de la infància a l'Estat espanyol, de l'any passat, d'UNICEF–, pel que fa a indicadors de benestar infantil a Catalunya, doncs, evidentment corroboren la necessitat de continuar mantenint aquests debats i arribar a les conclusions a les quals es va arribar en el debat sobre la pobresa i també amb les actuacions que cal continuar fent o que cal acabar de fer.

Per exemple, que el llindar de la pobresa a Catalunya l'any 2013 estava al voltant... –per a una llar tipus de dues persones adultes i dos infants menors de catorze anys–, al voltant de 19.787 euros/any, quan la mitjana espanyola, evidentment, està per sota. O que tenim gairebé un 30 per cent, l'any 2013, de risc de pobresa o exclusió social infantil –gairebé un 30 per cent–: una tercera part dels infants de Catalunya en risc. I que prop del 8 per cent dels infants de Catalunya l'any 2013 vivien en llars amb carència material severa, i «severa» vol dir material de tot tipus.

El risc de pobresa en llars amb infants abans i després de les transferències socials, incloent-hi les pensions, evidentment es redueix d'un 40 per cent de risc abans de les transferències socials a un 26 per cent de risc –això són dades estatals–, però aquesta disminució, aquesta capacitat redistributiva de les transferències socials minva moltíssim, és menys eficaç, és menys eficient en aquelles llars amb infants dependents.

Per tant, l'impacte sobre els menors de divuit anys continua sent, com des de fa molts anys, fins i tot en temps de vaques grasses, molt poc. És a dir que el nostre sistema de redistribució social i tot el sistema de protecció social, que està organitzat entre Estat, Catalunya, ens locals, és absolutament insuficient, ineficient i ineficaç per al que caldria amb la infància de Catalunya. Això ja l'any 2005 el Departament de Benestar i Família va fer un estudi al respecte. I ja aleshores, en un moment d'injecció de transferències tant des del Departament de Benestar, consellera Rigau, com posteriorment amb altres conselleres que van venir després de la consellera Rigau es van injectar molts recursos, però, malgrat això, continuava sent ineficient per combatre la pobresa infantil i per guanyar en eficàcia.

Per tant, jo vull parlar de l'eina que vostès plantegen, de l'instrument, però també vull parlar, com ha fet la diputada Barrufet, del format de l'eina que presenten. El debat és important, i tant, però jo vull..., em pregunto, el meu grup es pregunta, si el servei de menjador és la clau de volta per fer més eficient el sistema de protecció social, que no és eficient per combatre les desigualtats en la infància a Catalunya. Amb un sistema que és molt poc amable... –un sistema de protecció social–, que és molt poc amable amb la infància, i en temps de crisi encara més. Perquè ho deia el mateix síndic de greuges en els dos últims informes sobre l'estat de la infància a Catalunya, i fins i tot en aquell informe sobre la malnutrició infantil, que les beques

de menjador no són, en cap cas, l'únic instrument per lluitar contra la pobresa infantil. Crec que això ho podem concloure.

Per tant, nosaltres creiem que una llei, i aquesta llei, no és la clau de volta per abordar l'objectiu que aquesta llei, segons l'exposició de motius, es planteja. Perquè aquesta és una proposició de llei que sobrepassa les funcions, i, fins i tot, les potencialitats no explorades, que poguessin tenir els menjadors escolars. Perquè per a això hi ha una llei, que és la Llei de serveis socials, que es va aprovar per unanimitat en aquest Parlament, i que cal desplegar. I per a això hi ha una llei, que és la Llei d'educació de Catalunya, que, en tot cas, cal desplegar, i amb la qual la majoria de partits polítics en el seu moment –el seu també– va votar a favor dels articles que poden regular tot el que és el servei de menjador, etcètera.

També, si fem una ullada a la regulació de les diverses comunitats autònomes sobre el servei de menjador, jo no n'he sabut trobar cap que el reguli a través de llei; com a molt, decret –com a molt–, però cap a través de llei.

Per tant, nosaltres pensem que el format de regulació del servei de menjador és el de decret. Pel que fa al servei de menjador, hi ha el Decret 160, de l'any 96, que aquest Parlament ha mandatat en diverses ocasions, i la llei de pressupostos definitiva, quan la puguem votar, ho tornarà a mandat, que s'analitzi... –igual que el Decret 161, corresponent a transport–, s'analitzi en el marc de la comissió mixta –Associació de Municipis, Federació de Municipis, Departament d'Ensenyament–, i que es facin les modificacions oportunes, també, pel que fa al servei de menjador.

I estem certament d'acord a ampliar l'espectre del mandat parlamentari de mirar només per la qüestió de la distància des del municipi, sinó també poder abordar qüestions com les que vostès puguin plantejar o les que es puguin arribar a acordar per actualitzar aquest decret. I entenem, doncs, que això s'ha de fer en el marc de la comissió mixta i sotmetre-ho després a la Comissió de Govern Local. I de donar resposta a les necessitats bàsiques dels infants en situació de vulnerabilitat entenem que correspon al desplegament de la Llei de serveis socials i no de la Llei d'educació de Catalunya, i fer-ho per decret i per la cartera de serveis.

I ara vull parlar d'això: recorden la Resolució 577/X del Parlament de Catalunya, la resolució que es va derivar del Ple contra la pobresa? Doncs, allà hi havia un mandat molt extens en diversos àmbits, i va mandat mesures específiques sobre l'accés als serveis de primera necessitat. S'havia d'aprovar un mapa de recursos per garantir el dret a l'alimentació. S'havia d'aprovar, abans de sis mesos... –aquesta resolució va ser el mes de març de l'any passat–, abans de sis mesos s'havia d'aprovar la nova cartera de serveis socials per incloure-hi el dret a l'alimentació per mitjà de serveis i recursos de distribució d'aliments. Aquesta cartera de serveis socials no ha estat aprovada.

Presentar en el termini d'un mes –és a dir, al mes d'abril– un calendari de desplegament de la Llei de drets i oportunitats en la infància i l'adolescència. Pre-

sentar, en un termini de dos mesos, un pla per garantir l'accés a activitats de lleure en període no lectiu que inclogués la cobertura de les necessitats alimentàries d'infants i adolescents en situació de risc o impulsar els centres oberts com a punts per introduir hàbits alimentaris i fer-ne difusió per mitjà dels serveis socials. Això sí que s'ha fet.

Però la nostra pregunta és: com està la cartera de serveis socials en aquest àmbit? O quina avaluació s'ha fet de l'aplicació del protocol que es va signar el 15 de juliol de l'any 13 per a la detecció i seguiment de situacions de dificultat en l'alimentació dels infants i adolescents? Van ser el Departament d'Ensenyament, el Departament de Benestar, Associació de Municipis i Federació de Municipis... Quina avaluació se n'ha fet? I Salut. Quina avaluació s'ha fet d'aquest protocol? Seria bo que ho poguéssim saber.

Crec que aquest és el detall d'allò que hauríem d'aprofundir. Perquè, pel que fa a una partida oberta de beques, això ja està garantit. És així: en els pressupostos 2015 tornarà a estar garantit. Però per què no continuem abordant els mandats parlamentaris? S'ha de reformar a fons la renda mínima d'inserció, perquè tingui també efecte sobre la pobresa infantil, més del que té. I hi ha el debat, que ha de concloure, sobre la renda garantida de ciutadania.

Per tant, ens imposem deures, eh?, també, la gent d'Esquerra Republicana. Però diguem-ne que el mandat és governamental i entenem que és molt més..., supera el debat que avui estem fent sobre el servei de menjador.

Jo, per concloure, els faré una proposta, o... Vull concloure aquesta intervenció dient que crec que hem de ser conseqüents tots plegats amb allò que aprovem al Parlament, els grups parlamentaris i el Govern. I que si fem un mandat parlamentari s'ha de complir. I que és necessari fer un mandat parlamentari pels criteris d'actualització del decret del servei de menjador? Som-hi. Fem-lo. En la línia que cada grup parlamentari consideri oportuna. Tot i que jo també sóc partidària que aquest debat s'ha de fer també amb les entitats municipalistes, perquè són els consells comarcals els que ho gestionen; són els ajuntaments els que també –determinats ajuntaments– ho gestionen, ho adjudiquen, com els consells comarcals. Per tant, no podem ser absolutament dirigistes quan hi ha aspectes que completen les administracions locals. Però debatem seriosament un mandat parlamentari per actualitzar els criteris del decret del servei de menjador, i també per desplegar la Llei de serveis socials, pel que fa a la garantia de l'alimentació bàsica per als infants en risc. O per al compliment dels mandats que deia de la resolució del Ple sobre l'increment de la pobresa i les desigualtats.

Hi ha un mandat parlamentari per desplegar la Llei de serveis socials, per garantir l'alimentació dels infants, i el Govern ha de complir-lo. Fem per tal que el compleixi. Però entenem que aquesta llei ni té la forma ni té la solució, i entenem que aquest no és el debat per resoldre els problemes de necessitats bàsiques dels infants de Catalunya.

Per això, tot i que considerem el debat imprescindible i tot i que considerem que cal un mandat parlamentari per donar sortida a aquestes necessitats i per atendre-les, i que a Esquerra estarem allà al peu del canó continuant fent propostes i vetllant perquè es compleixin, nosaltres votarem a favor de l'esmena a la totalitat perquè entenem que no és l'eina, com deia, i que l'eina està en altres bandes, i, en tot cas, amb un format que no és el de llei, sinó que és el de decret.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Molt bé. Moltes gràcies, presidenta. Consellera, senyors diputats i senyores diputades..., també comencem, consellera Rigau, doncs, donant-li suport; ja sap que sempre l'hi hem donat, des del Grup Socialista, al que ha de ser, que és la defensa ferma de l'escola pública i de l'escola catalana. I també lamentar certes expressions, perquè totes les posicions són legítimes, però jo crec que a vegades, diguem-ne..., eh?, la gratuïtat, doncs, ens hauria de sobrar a tots.

També comencem –és poc convencional– donant-li, en cert sentit, la raó a la diputada Simó –avui ja no em demanin gairebé res, eh?, li estic donant la raó a la consellera Rigau i a la diputada Simó– que és veritat que hauríem de diferenciar un debat de continguts i un altre debat des de l'eina, si l'eina és la més efectiva per fer front al contingut.

Jo crec que en el debat de continguts hi ha una coincidència –ho han explicat molt bé el senyor Mena, la senyora Simó–, crec que també una divergència amb la diputada de Convergència i Unió, no?, quan apel·la sempre a les responsabilitats individuals. I és una cosa de quin pacte social teixim entre tots, és una de les coses de les eleccions socials, de quin volem que sigui el pacte social que hi ha en el nostre país, eh? I, per tant, jo crec que aquí sí que hi ha unes divergències. Vostè deia: «És l'objectiu: beques menjador.» No, l'objectiu seria que no n'hi hagués cap, evidentment, perquè ningú les necessités.

Tots tenim responsabilitats, tots, però els acords socials –els acords socials– que teixim són que volem un país que quan hi hagi gent exclosa, però sobretot infants exclosos, doncs, el pacte que hem decidit entre tots, hi insisteixo, i és una cosa col·lectiva, faci que això es mitigui al millor possible. I és d'això del que estem parlant avui i és d'això que en part parla la proposició de llei que ens presenta el diputat Mena, eh?

I, per tant, jo crec que el debat de continguts l'acceptem, almenys des d'aquesta banda de l'hemicicle, l'acceptem com a necessari, perquè, a part que hem vist el que està passant amb la crisi i la insuficiència –i la insuficiència– de les polítiques que es duen a terme des del Govern..., que s'han fet certes modificacions en la gestió, és veritat, consellera Rigau –també li ho ha re-

conegut el senyor Mena—, s'han homogeneïtzat criteris, s'ha millorat la gestió en certs aspectes de les beques menjador, però tots els informes, tots, eh?, des de la sindicatura fins a la UNICEF, diuen que és completament insuficient.

Canviarem tot el sistema de redistribució social amb una llei o amb un millor servei de menjador? Clar que no, senyora Simó, té vostè tota la raó; això serien reformes que, miri, per exemple, podríem posar de condicions en els pressupostos o en el seu suport al Govern. Vull dir, canviarem el sistema global de redistribució, que l'hem de canviar? No, si continuem sense fer cap reforma com aquest Govern, no el canviarem —no el canviarem. Solucionarem tots els problemes amb aquesta llei? No els solucionarem. Però estem parlant de la presa en consideració —estem parlant de la presa en consideració—, i, per tant, la idea és: volem parlar d'un debat que hem dit des d'aquesta banda de l'hemicicle que és necessari tenir, perquè tots els informes que coneixem, la realitat social que nosaltres mateixos, observem ens diuen que la condició necessària, que si els nens i nenes de les nostres escoles no tenen suficient per menjar..., de què més estem parlant? De què parlar? De què parlarem, de qualitat del nostre sistema educatiu, si no hi ha aquests mínims que és compleixen?

I, per tant, podem entomar aquest debat?, podem prendre en consideració aquesta proposició de llei i anem a intentar ajustar l'eina? Perquè jo ja li ho he reconegut al principi: és veritat, no de tot hem de fer una llei, i a vegades hem caigut —tots nosaltres, eh?, faig autocrítica, la primera— en el parany de fer una llei per a cada cosa que volíem solucionar, i no sempre és la manera més efectiva, és veritat. Però jo crec que el senyor Mena ho ha explicat bastant bé: aquesta llei, comparat amb el decret que ja tenim, que és un decret..., 160/96, eh?, han passat uns quants anys i una realitat social que ha canviat significativament. Per tant, podem ajustar el decret o podem fer una llei que faci coses que considerem, que el nostre pacte social consideri que són importants? Fa molt de temps que reclamem que les beques menjador siguin un dret subjectiu, subjectiu de l'infant! I aquesta llei ho permet, perquè els eleva a la categoria de dret subjectiu. I jo crec que això forma part d'aquest pacte social de què estàvem parlant, o almenys del que volem nosaltres.

Podem clarificar i consolidar el tema del servei de menjador, en un sentit ampli? Que no n'han parlat, però jo crec que el senyor Mena sí que ha afegit que també són els treballadors, com el considerem un espai educatiu, com adaptem, per exemple, a les noves normatives europees..., també sobre altres temes, com el medi ambient, el menjar ecològic o tipus de menús per a nens amb necessitats alimentàries específiques. Doncs, tinguem aquest debat, perquè en aquest cas —en aquest cas— sí que la llei ens permet fer el doble, diguem-ne, objectiu de què estàvem parlant: ens permet —i l'oportunitat política jo crec que és evident— elevar a la categoria de dret subjectiu un tema com aquest i ens permet, per altra banda, poder ajustar via la clarificació i via debat una cosa tan important com és el servei de menjador.

No totes les lleis que fem en aquest Parlament solucionen tots els problemes d'aquest país; tant de bo. Però, si aquesta és l'excusa per no fer-la, és que no en faríem cap, de llei. Podem obrir el debat per intentar que aquesta eina serveixi, hi insisteixo, per, amb una visió àmplia, adaptada i necessària en aquests moments socials i necessària en aquests moments que estem vivint, tenir una llei de servei de menjador? Jo crec que sí. Acceptin el debat, que és el que es fa en una democràcia: complir els mandats parlamentaris, és veritat... —m'ha fet bastanta gràcia que ho digui vostè, senyora Simó, que no es compleixen els mandats parlamentaris. Oh, ja ens queixem des de l'oposició, reiteradament, que no es compleixen els mandats (*veus de fons*)... —no, des de l'oposició, dic—, ja ens queixem reiteradament que no es compleixen els mandats parlamentaris. Això és part de la democràcia. I n'hi ha una altra que és el debat. I el debat democràtic és el que estem demanant amb la presa en consideració d'aquesta llei: veure com tornem un tema important, que està, hi insisteixo, a la base dels mínims del pacte social de dignitat que volem per a aquest país. Parlem-ho, considerem-ho, ajustem-ho. Està vostè disposat —segur que sí, senyor Mena— a veure com tornem aquesta eina més efectiva, més adaptada, més consolidada, com l'elevem a la categoria de dret però a la vegada el fem efectiu, perquè, si no, no estarem el que ens toca fer? Tinguem el debat.

Nosaltres votarem que sí a la presa en consideració i, per tant, que no a l'esmena a la totalitat presentada per Convergència i Unió, i jo crec que seria bo, hi insisteixo, no només per al debat democràtic, sinó per intentar donar una resposta que no estem donant, senyora, que no estem donant aquests mínims sense els quals no hi ha les discussions que també hem de tenir en l'àmbit educatiu. Tinguem el debat, si us plau. Retirin aquesta esmena a la totalitat i tinguem-lo de manera serena, amb els ajuntaments, evidentment, grans coresponsables del tema de l'educació, amb les famílies, que també ho són... Tinguem-lo, tinguem-lo bé i fem el servei que hem de fer, jo crec, al Parlament de Catalunya, que és el representant en aquest cas del poble de Catalunya.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Fernando Sánchez.

Fernando Sánchez Costa

Gràcies, presidenta. Molt honorable consellera, no està malament: vostès, per votar el contrari, estan d'acord en tot. Això sembla gairebé el peronisme, que estan pel contrari, però després es fan la fotografia conjunta.

Mirin, aquests dies s'està parlant molt d'ètica pública, d'ètica política, i això té a veure amb el que estem fent aquí. I, al cap i a la fi, en què consisteixen l'ètica política i l'ètica pública? Doncs, al cap i a la fi consisteixen (*veus de fons*)... —perdó?—, al cap i a la fi, doncs, con-

sisteixen en l'empatia; no és res menys i res més que empatia –i jo crec que aquí estarem d'acord fins i tot amb vostès–, és a dir, l'empatia, que significa tenir la capacitat de posar-se en la pell de l'altre –en la pell de l'altre– i de pensar que el vulnerable no és només l'altre, sinó que ho puc ser demà jo, ho pot ser el meu fill, i tenir en compte l'arbitrarietat també i l'aleatorietat de la natura, i pensar que aquell fill que passa gana, aquell nen que passa gana, podria ser el meu fill, perquè això també té a veure amb allò que vostès diuen del codi postal i de les casualitats, de l'atzar on ha nascut cadascú. I, per tant, des d'aquesta perspectiva de l'empatia, en la qual jo reconec que hem de fer més nosaltres, des d'aquesta perspectiva és des d'on abordem el nostre posicionament en aquesta llei.

És una llei que aborda una realitat crua, crua i lacerant, que és la pobresa infantil, la malnutrició infantil... I hem de fer un primer posicionament des del Partit Popular, des del Grup Popular, i és dir: no té sentit, no té cap sentit que al segle XXI, a Occident, a Espanya, a Catalunya, hi hagi nens que passin gana, hi hagi nens malnodrits, no tots els nens puguin tenir l'alimentació que necessiten. I això no ho podem permetre –no ho podem permetre.

Iniciativa ens presenta una proposta de llei que pretén abordar aquesta realitat des d'una perspectiva, des d'una lògica, doncs, que sembla plausible, que ara explicaré les diferències que hi tenim. És a dir, jo també crec que això s'ha de modificar, s'ha de canviar, s'ha de..., però que al cap i a la fi té un cert sentit. És a dir, per garantir el dret a l'alimentació de tots els infants, començar o tenir molt present o fer una estructura bàsica..., això sí que és una estructura social i una estructura estatal bàsica, el menjador escolar. El que és discutible és la manera de fer-ho, evidentment, i hi ha punts en què no estem d'acord.

Però el que no podem entendre és que Convergència i Unió i Esquerra Republicana, amb un rosari d'excuses que no colen, votin l'esmena a la totalitat i diguin que no es discuteixi aquest tema. Perquè fins i tot, si no hi estan del tot d'acord, com deia la diputada socialista, podem arribar que això sigui un debat obert que ens permeti trobar les millors eines per trobar la solució a aquest problema. I jo no entenc aquesta esmena a la totalitat de Convergència i Unió, i, no ho sé, potser l'haig d'entendre des d'aquella lògica que els va portar a dir que els nens paguessin per portar la carmanyola al col·legi. És a dir, des d'aquesta lògica, doncs, potser entenc que vostès no votin avui aquesta proposició de llei, la presa en consideració.

Escoltin, jo permetin-me que torni a aquest tema, però hi tornaré, eh?, perquè penso que és l'ATLL d'aquest any. És que és molt fort, és molt fort que vostès hagin anunciat cinquanta ambaixades. Però què volen?, que els nens vagin a dinar a l'ambaixada de Viena? (*Remor de veus.*) No, però és que ja veuran, és que això és el seu ATLL social, és a dir, un gran *pufó* que no entén ningú a la ciutadania, que no entén ningú! Vostès estan dient que estan fent amb Esquerra Republicana –que marxa, perquè potser li molesten les veritats–, doncs, estructures d'estat, i no estan disposats a parlar

del menjador escolar i que els nens tinguin dret a l'alimentació? Doncs, quina barra!

Nosaltres, tanmateix, tenim algunes reticències a la llei. Miri, estem a favor de polítiques de redistribució de la renda, hi estem a favor. Fins i tot li diré una cosa: jo penso que haurien de debatre algun dia polítiques de redistribució mundial de la renda. No sé si vostès això ho han plantejat algun cop, però estaria bé. Bé, doncs, parlem-ne. Ara, unes polítiques de transferència de renda massives, universals, genèriques, el que fan al final és desincentivar i aturar les locomotores econòmiques. I vostès presenten aquí alguns maximalismes que penso que no són realistes –que no són realistes. Perquè al final el que hem d'intentar és que les locomotores econòmiques avancin, perquè puguin arrossegar també i redistribuir després la velocitat, l'energia que porten. I, si les carreguem excessivament –el senyor Montañola potser hi estarà d'acord–, al final el que fem és que no pugui avançar. I vostès el que fan és posar un munt de pedres (*remor de veus*), al final... Miri, ara li'n diré algunes.

Per exemple, nosaltres estem a favor de donar la beca als alumnes amb dificultats socioeconòmiques derivades de motius de renda, i això ho podem parlar i això ho hem de parlar, i ho fem, molt bé. Bé, però ho hem de garantir i ho podem ampliar. Ara, per exemple, jo no estic d'acord que el desplaçament sigui un criteri de bonificació immediata. Bé, no ho sé..., mira, doncs, jo no hi estic d'acord. No hi estic d'acord, perquè, escolti'm, si una persona viu en una urbanització amb un bon nivell de renda i se'n va a un altre poble... I també la gent és lliure de decidir on viu, vull dir que és que al final també som responsables de les nostres decisions. I la renda és aquí el que compta, no si visc a cinc quilòmetres o a deu quilòmetres. No, és que és veritat. O no està d'acord amb això?

Després, mirin, el Departament d'Ensenyament promourà l'alimentació ecològica i de quilòmetre zero. Mirin, escoltin, tenim molts problemes en aquests moments... (*Veus de fons.*) D'acord. Doncs, jo quan vostè parlava de la llei europea i de la directiva europea, pensava: «I què li passa si jo li dic que em passo pel folro la directiva europea?» Ah!, és el que vostès van fer amb el 9-N, és el que vostès promouen cada dia. I si entrem en aquesta lògica, doncs, jo puc dir que això m'ho passo pel folro, eh? Doncs, aquest és el problema d'entrar a la lògica de la transgressió que tant els agrada: que, quan després se l'apliquen a vostès, tenen la pell finíssima –finíssima.

Després, la renovació automàtica és un altre assumpte en què jo tinc també els meus dubtes.

I després tinc un dubte, senyor Mena. Vostè parla, al principi de la llei, de centres de titularitat pública i centres finançats amb fons públics –entenc centres concertats, no?–, però després això –no sé què fan aquí, si l'ullet, o exactament què és– desapareix. I a partir d'ençà són només centres de titularitat pública. No sé si m'ho pot aclarir, és a dir, a què es refereixen, si estan jugant a l'ambigüitat, si només són els centres de titularitat pública... Però, escoltin, suposo que vostè entén que els alumnes que van a escoles concer-

tades al Raval, a Horta, a molts altres llocs de Catalunya, també n'hi ha que tenen bastantes dificultats; i a aquests els garantim o no els garantim aquest dret que vostè proposa? Jo penso que seria just que també les escoles concertades tinguessin dret a aquest accés. Perquè al cap i a la fi, senyor Mena, el sistema educatiu és el sistema educatiu català de servei públic, i allà s'inclouen les escoles públiques i les escoles concertades.

Bé, per tant, nosaltres donarem suport que es tramiti, amb aquestes reticències que hem indicat, i ens costa molt d'entendre per què els grups del Govern, Convergència i Unió i Esquerra Republicana, s'oposen a tractar això, que és una necessitat bàsica per a tants infants de Catalunya.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Señora presidenta... Señores diputados, diputadas, consejera, por parte de..., bueno, lo primero que quería decir es, como ha hecho la diputada del Partido Socialista, manifestarle, señora Rigau, el pleno apoyo a la *escola* pública catalana, española y europea; no solo al modelo este, catalán, que está revisado por los tribunales, sino a las escuelas abiertas, abiertas al mundo, no a las que se miran al ombligo.

Y decir, respecto a la sentencia, que es una sentencia condenatoria al departamento que usted dirige. Es una sentencia condenatoria que les *condena* a indemnizar a una niña a la que no se le prestó la enseñanza infantil en idioma castellano. Luego ustedes pueden gesticular, pueden levantarse los señores de Esquerra Republicana de los bancos, usted puede hacer como aspavientos, como negando que qué está diciendo este señor; pero esto es el Tribunal Superior de Justicia de Cataluña, Sala de lo Contencioso Administrativo, Sección Quinta, auto de 15 de diciembre de 2014, y en este auto se condenó al departamento que usted dirige por no prestar la enseñanza a una niña en castellano, en la enseñanza infantil, como prevé la ley. Y esto es así. Entonces, ustedes parece que se indignan de que se les diga, pero es que las cosas hay que decirlas.

Entonces..., sobre todo... Y uno también ha de pensar: «¿Qué ocurre, cuando me están condenando los tribunales?» Pues, oiga, algo ocurre. Ocurre, pues, que ustedes están incumpliendo la ley, y por eso tienen las sentencias contrarias y condenatorias de los tribunales. Y ya está. Y ustedes... No sé quién ha dicho aquí que esto sería –ah, sí, el señor Mena– por los siglos de los siglos. Pues no va a ser por los siglos de los siglos, no lo va a ser, y ya lo verá usted, como no lo será, porque va en contra de la modernidad y en contra de una enseñanza que integre las dos lenguas que existen en nuestro territorio y una tercera lengua extranjera. Y ya está.

Entonces, dicho esto, porque a ustedes les excita y, bueno, pues no está mal, y así se distraen un poquito en esta..., ¿eh? Entonces, *menjadors escolars*, como dice la señora Barrufet: tenemos este decreto... (*Remor de veus*.) Ustedes han empezado con todo este tema, y yo solo he hecho que continuarlo. Decreto 160 de 1996. ¿Era necesario el texto de la ley propuesta? Yo comprendo las reticencias que plantea el Gobierno en cuanto al modo de introducir, por la vía de otra ley, algo que podría estar regulado en la Ley de educación de Cataluña. Lo que ocurre es que nos parece que en la situación que tenemos actualmente, con una pobreza infantil que está acreditada por numerosos informes en Cataluña, entre ellos el del Síndic de Greuges en el 2012; con la importancia que todos los informes dan para la igualdad entre todos los alumnos del transporte y del servicio de comedor –que es lo que ayuda a que los alumnos con necesidades económicas puedan recibir el servicio de educación en las debidas condiciones–; con informes de malnutrición infantil de 2013 del *síndic* y del Institut Català de la Salut de junio de 2013; con informe de la Cruz Roja conforme 57.200 personas han acudido a la Cruz Roja por falta de alimentos frescos y variados; con un 29,3 por ciento de los niños en riesgo de exclusión social; con 200.000 familias que no perciben ingreso alguno; con esta situación, en este contexto, sí que toca hablar de malnutrición infantil.

Se nos dice que por parte del *departament* se está arbitrando una modificación del decreto, de la que, al menos por lo que respecta a los diputados de mi grupo, nos hemos enterado en este momento. No es la misma situación la que vivimos ahora que la que existía en el año 96, cuando este decreto se promulgó. Es obvio, estamos a 2014.

La ley que se propone por Iniciativa tiene una estructura muy similar al decreto del 96, pero seguramente lo mejora en algunos puntos. Regula mejor las condiciones de las instalaciones. Racionaliza, o al menos así lo pretende, el precio del servicio. Regula las bonificaciones y la gratuidad del servicio, cosa que creemos que es necesaria; quizá sea mejorable en algunas de sus propuestas de financiación y de subvención a los tributarios del servicio, pero eso ya se podría discutir más adelante. Regula la dieta equilibrada, aunque luego lleva a las disposiciones adicionales la venta de productos con exceso de grasas o de azúcares, cosa que nos parece un poco incongruente. Establece unos plazos de información con las familias con hijos con necesidades alimentarias especiales.

Y, sin embargo, contiene otras cosas que no vemos tan, digamos, interesantes, o las vemos más criticables, como esa desconfianza que parece que manifiesta con los servicios de concesión de empresas concertadas, los servicios de comedor por medio de empresas concertadas, que, si bien en Cataluña, pues, es necesario vigilar los conciertos con las empresas privadas, porque sabemos que se ha ido la mano del Gobierno en más de una ocasión, tampoco podemos hacer que descansen la prestación de estos servicios en los entes locales, como ayuntamientos o *consells comarcals*; es una concepción social que no compartimos con Iniciativa y que además creemos que es más cara y más

ineficaz. También lleva a las disposiciones adicionales la cuestión de los comedores fuera de período lectivo. También nos podemos plantear si alguna de las cuestiones que se plantean en esta ley podría ir a una ley de *benestar*, y no tanto a la de educación, aunque se hace una apuesta porque sea Ensenyament quien gestione todas estas cuestiones.

A nosotros nos parece que la enmienda a la totalidad de Convergència i Unió responde más al cicaterismo del partido en el Gobierno con quien precisa de la ayuda de la Generalitat, de los departamentos realmente importantes, como son sanidad, como es educación, como es justicia... Ustedes se gastan el dinero en otras cosas; son más generosos con los fuertes y más cicateros con los débiles. Nos parece que no es razón, el hecho de que actualmente esté regulado en un decreto, para dejar de dar apoyo a lo que puede ser una modificación de la ley actualmente en vigor, también, porque se pueden introducir modificaciones y derogaciones del texto actual de la Ley de *ensenyament*, que incluya muchas de las cuestiones que se proponen en esta ley, sin desprestigiar la tramitación, que yo creo que a lo que nos llevaría es a poner sobre la mesa todas estas cuestiones, que es el momento, como se ha dicho, que es el año 2014 o 2015, con problemas graves que se han manifestado durante todos estos años... Toca hablar de esto; pues, hablemoslo.

Esto es lo que opina mi grupo, y, por lo tanto, no va a dar apoyo a la enmienda a la totalidad del Grupo de Convergència i Unió.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Breument, perquè crec que els arguments s'han dit suficientment per votar en contra de l'esmena a la totalitat que presenta Convergència i, òbviament, a favor de la tramitació d'aquesta llei, per tenir aquest debat en el Parlament i perquè en surtin resultats concrets, d'un aspecte que cada vegada cobra més importància, que és més bàsic, que forma part, en tot cas, de la proposta de pla de xoc i d'emergència social que hauria d'estar posant en marxa aquest Govern per tallar en sec els extrems de pobresa en aquest país.

Cada vegada que he pujat a aquest faristol a parlar de pobresa, les cares d'incredulitat davant de la descripció de determinades situacions han estat, si no majoritàries, presents en el públic, en aquest Parlament, però en el nostre país hi ha pobresa, hi ha gent que ho passa molt malament, hi ha gent desesperada i hi ha gent que es treu la vida quan ho passa tan malament. I això no es pot en absolut permetre a la nostra societat, i no costa tants diners ni la detecció d'aquests casos ni posar-hi remei.

Fa poc, un govern..., i no som partidaris de mesures, i s'entenguí, en aquest cas, ni electoralistes en aquest sentit, ni populistes en aquest sentit, ni de posar pedaços a problemes que en realitat responen a dinàmiques econòmiques i socials més profundes que no s'estan revertint, però un govern d'un país... –crec que era Croàcia, si no m'equivoco–, mitjançant una petita inversió, comparada amb el pressupost general de l'Estat, de 60 milions d'euros, si no m'equivoco, feia un quitament del deute d'uns quants milers de famílies de rendes econòmiques molt baixes que estaven en pous, que no en podien sortir. I que, per tant, ni segona oportunitat ni res: eren ciutadans que la seva vida era una espècie de túnel fosc en el qual dels deutes no en podien sortir, de regularitzar la seva situació econòmica no en podien sortir. I aquests extrems de misèria que està provocant aquesta crisi i que està provocant, òbviament, un sistema econòmic profundament injust, que es regeix per altres criteris, que no són el del benestar col·lectiu ni el de la igualtat social, està provocant..., i existeixen, i hi convivim. I un pla de xoc d'emergència social contra aquestes situacions no costa tant.

No hauria costat tant –i ara canvio la mirada, diguéssim, cap al Partit Popular– fer com Grècia, eh?, que ha aplicat totes les retallades possibles però que desnonar no desnona –que desnonar no desnona–, que no fa fora la gent de casa seva, perquè va entendre que aquesta era una mesura caníbal, bàrbara, absolutament arbitrària, injusta, que generava encara més despesa social, que generava encara més problemes, que agreujava la situació d'unes famílies que no tenien on anar. I, per tant, a Grècia s'han aplicat mil retallades, s'han abaixat molt més els sous –vull dir, la barbaritat del que han fet la troica i els governs de Grècia sobre la seva població ha estat justament això, una barbaritat al cor d'Europa, permesa, sense cap reprovació–, però, en tot cas, hi havia mesures correctores que aquí s'haurien de contemplar com a pla de xoc.

I establir els serveis de menjador com un espai i un servei i un dret sobre el qual pivoti bona part d'aquest pedaç social però d'emergència que és necessari i indispensable en una franja de la població especialment vulnerable, perquè ni és conscient dels seus drets ni té recursos per sortir de la seva misèria, que és la infància. I és molt habitual sentir arguments, sobretot quan es tracta en determinats àmbits de serveis socials, no?, molt acostumats a tractar amb la misèria i amb la pobresa, on es diu: «Bé, bé, passa gana, però és culpa de sos pares.» Ja, bé, i? «No, és culpa de sos pares, que se n'obliden, o que no hi fan prou atenció, o es gasten els diners en una altra cosa...» Això passa, moltes vegades, no? Bé, i què? –i què? Vull dir, per això han d'estar també els drets socials, per això ha d'estar també l'estat del benestar, per això ha d'estar també la xarxa que aturi la misèria, perquè els nens, incapaços de valdre's per si mateixos, els nens i les nenes, la infància, tinguin assegurat que, visquin amb la família que visquin, visquin la situació econòmica que visquin, passi el que passi, com a mínim poden menjar, alimentar-se en condicions i de forma equilibrada; si no ho pot fer la família, si no ho pot fer de forma particular, es pugui fer des de l'Estat, sense haver de recórrer a grans invents ni a grans recorreguts administratius.

Per això nosaltres considerem que és absolutament necessari que una mesura com aquesta, i amb forma i

amb rang legal de llei, es parli en aquest Parlament, es parli, a més, al més ràpidament possible i es tiri endavant el servei de menjador que es proposa. I la llei de serveis de menjador depassa de llarg l'educació i passa a ser, mira, doncs, justament una estructura de país, una estructura d'estat, una estructura de societat que corregeix desequilibris, a vegades massa greus, que té en el seu interior.

També traspasa, òbviament, l'àmbit familiar, que és un àmbit de molt difícil penetració i on, òbviament, la infància moltes vegades també hi està reclosa i, per tant, presa, no?, d'aquest àmbit familiar, per les seves penúries econòmiques, pel que sigui, i, per tant, depassa l'àmbit familiar per abordar un suport directe a la infància, que és el que interessa.

Òbviament, el més interessant és convertir el que va ser definit en el decret de 1996 com una prestació de complement a l'escolaritat, perquè era una prestació, textualment, complementària, d'ajuda a l'escolarització, passar-ho a definir com a dret subjectiu al qual es pugui, fins i tot, recórrer legalment si s'incompleix per part de l'Administració. Per tant, un dret subjectiu, en concret, es defineix com «un dret de ciutadania, subjectiu i exigible per llei, de tot infant, que han de prestar els centres docents públics de titularitat del Departament d'Ensenyament i centres sostinguts amb fons públics». I, per tant, sembla absolutament interessant que passi a ser un dret subjectiu, i no pas només una prestació que depengui de les polítiques de cada govern de torn, de la seva sensibilitat o no, de la seva prioritització pressupostària.

Nosaltres, òbviament, també estem d'acord amb l'obligació o les diferents casuístiques, ampliades, d'obligació que planteja aquesta proposta de llei, d'obligació de prestar el servei en determinats casos. Òbviament, compactar la jornada en els instituts, la proposta de compactar la jornada, ha estat una mesura que ha atès més les necessitats de la institució amb la institució, que no pas les necessitats socials del país. És a dir, la institució sabia que havia de retallar i que una manera de fer-ho sense incórrer en cap dallò, sense incórrer en cap despropòsit, era compactar la jornada, però aquí es deixava de banda la perspectiva social de qui depèn d'aquells àpats i de qui depèn i pivota la seva jornada durant tot el dia, perquè la família treballa, perquè la família està en altres afers, etcètera, depèn, justament que els horaris no siguin de compactació, sinó que hi hagi servei de menjadors i horari lectiu a la tarda, i activitats, òbviament, a la tarda.

I un altre aspecte molt important, que és un espai de precarització creixent, la precarització laboral, és tot el relacionat també amb les activitats al voltant de l'escola. Els sous que s'estan pagant en aquest país als monitors i monitores que fan activitats extraescolars, que fan activitats escolars i que atenen el servei de menjador són sous de misèria –són sous de misèria–, s'està pagant a tres i quatre euros l'hora; són, exactament, aquells mateixos sous que es paguen a la restauració i que precaritzen enormement..., i, mira, encara rai quan els que ho fan són estudiants, no?, perquè, com a estudiants, diguéssim, tots hem passat penúries i això, i mira..., i les trajectòries de la vida fan que si-

gui només un suport a l'estudi, etcètera, continua sent precarietat, continua sent injust, continua estant mal pagat, etcètera; però és que la realitat de les treballadores –de les treballadores, ja ho dic en femení perquè són el 90 per cent dones– dels serveis de menjadors és que el 58 per cent té més de trenta anys i hi ha gent que fa la seva vida laboral en els serveis de menjadors i cobren quatre euros l'hora. I això és una precarització laboral que no hauria de ser permesa en un servei públic i bàsic com és el servei de menjadors incorporat a l'educació pública.

I això té tot a veure també amb qui presta també aquests serveis de menjadors i qui es permet que els presti. Perquè, a l'hora que el servei de menjador es va permetre que s'externalitzés a empreses de fora, amb unes condicions, diguéssim, la mar de comercials, en el sentit de normals en el mercat comercial, lògic, vull dir, les empreses locals cada vegada poden assumir menys els impagaments de la Generalitat, els impagaments dels consells comarcals, ho poden assumir menys, perquè no tenen aquesta capacitat financera... (*Veus de fons.*) No faci que no –no faci que no–, si tenim totes les escoles amb Eurest i amb els grans grups comercials de restauració, de càterings... (*Veus de fons.*) Home, i tant, estan agafant menjador, per menjador –per menjador, per menjador–, perquè les empreses locals, arrelades al territori, amb criteris cooperatius, de productes de proximitat no poden competir ni amb preu ni amb capacitat financera de resistir els impagaments amb les grans multinacionals. I, bé, i ho neguen, i ho neguen igual que neguen que s'estigui privatitzant la sanitat, igual que neguen tantes altres coses, però en aquest país està passant. I, en aquest país, aviat tindrem, de fet, Barcelona és un gran exemple del domini que tenen en moltes guarderies i centres escolars les multinacionals de la restauració i del càtering, que s'estan apropiant d'un servei que hauria de ser territorial, cooperatiu, arrelat al territori, amb productes de proximitat i que el mateix servei fos també en clau educativa, en clau política, en el sentit que deia justament ara mateix.

Per tant, nosaltres rebutjarem les esmenes a la totalitat i donarem suport a què es tramiti aquesta llei, i estarem, si es tramita, doncs, mot actius en la seva definició i la seva concreció.

Gràcies.

La presidenta

Per a un torn en contra, té la paraula el diputat senyor Joan Mena.

Joan Mena Arca

Sí. Gràcies, presidenta. Jo, primer de tot, agraeixo especialment les intervencions de la senyora Martínez-Sampere, del senyor Arrufat, perquè crec que han complementat perfectament la meva intervenció inicial. També vull agrair al representant del Partit Popular que voti en contra de l'esmena a la totalitat. I també els vull transmetre la meva profunda... –i al senyor Carrizosa, disculpin–, també els vull transmetre la

meva profunda decepció perquè Convergència i Unió mantingui la seva esmena a la totalitat i Esquerra Republicana hi doni suport. Perquè, escoltin, a mi em sembla que vostès plantegen excuses normatives –excuses normatives–, que si no és l'eina...; aquest és un debat trampós, en què jo no caure, jo no aniré a parlar de si l'eina és una o l'eina és una altra, quan vostès no han qüestionat pràcticament res del que diu la proposició de llei, perquè, precisament, hem intentat fer una proposició de llei que defuig, diguéssim, fins i tot, un cert posicionament ideològic per poder fer el debat, després quan toqui, i, mentre parlem de quina és l'eina, hi ha milers de nens a Catalunya que estan passant gana. I això és el que hauríem d'intentar evitar.

Jo ja ho he dit: la llei regula drets, la llei pot ser transversal, perquè aquí ha d'haver-hi la implicació d'altres departaments, la llei dóna estabilitat i seguretat jurídica; i, en canvi, el decret no ho fa. Però és que la mateixa representant d'Esquerra Republicana, la senyora Simó, ha afegit un argument –que jo no havia tingut en compte i, per tant, li ho agraeixo– i és que els decrets no es fan amb el diàleg amb els agents socials. I vostè és especialista en no fer-ho. En canvi, amb el tràmit, senyora Simó, si vostè avui pitja el botó vermell en contra de l'esmena a la totalitat de Convergència i Unió, en el tràmit parlamentari, podem fer aquest debat amb totes les compareixences, amb els agents sindicals, amb els agents socials, amb aquelles empreses de què parlava el senyor Arrufat i que té tota la raó, i, per tant, doncs, segurament, és un debat ampli que el podíem dur a terme.

Perquè el que està clar i ningú no ha dit res en contra és que... (*Remor de veus.*) Jo entenc que hi hagi diputats i diputades que aquest debat no els interessi, però a mi m'interessa molt, perquè em sembla que fer fora, expulsar la pobresa de la nostra societat, per moral i per dignitat política, hauríem d'estar-hi tots i totes compromesos.

El que hauríem de regular és, per llei, com pot ser que, si a Catalunya hi ha 274.000 nens per sota del llindar de la pobresa, segons l'Idescat, el Departament d'Ensenyament atorgui 69.000 beques. Què passa amb els 205.000 nens i nenes restants? Com garantim que aquests nens i nenes arribin cada dia a casa seva alimentats? Evidentment, s'ha fet a través de la cartera de serveis, amb el dret de l'alimentació –per cert, va ser a proposta d'Iniciativa i Esquerra Unida, amb una emena a Esquerra Republicana, per tant, tampoc no va sortir de l'impuls del Govern de la Generalitat–, però el que vostès encara no ens diuen és qui acabarà pagant, qui acabarà aportant la partida econòmica que es necessita per a aquests aspectes.

I deia abans la senyora Barrufet, i té tota la raó, la lluita ha de ser que les famílies puguin garantir aquests àpats. Però és que vostès ni aproven aquesta proposició de llei, ni volen aprovar tampoc la ILP de la renda garantida de ciutadania, que aquest matí mateix el president del grup, en Joan Herrera, els proposava. I quan les famílies no poden garantir l'alimentació, els poders públics –i la Generalitat és poder públic– tenen l'obligació de garantir-la.

I deia també la senyora Simó –i jo, senyora Simó, m'ho esperava de qualsevol, no precisament de vostè– que cap comunitat autònoma tenia regulat el menjador escolar per una llei. M'esperava que això sortís, però no precisament pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, perquè tampoc tenen altres comunitats altres lleis –per exemple, la Llei de consultes–, que ens hi hem deixat la pell per poder tenir-la i ens hi continuarem deixant la pell per poder garantir l'exercici d'un dret; per tant, esperem i volem i desitgem que el dret a l'alimentació bàsica també ho sigui.

Vostè deia que ens hem de posar deures. Jo li poso, senyora Simó, un altre deure, si vostè m'ho permet –jo li poso un altre deure–, li demano que avui voti, doni vostè al botó vermell en contra de l'esmena a la totalitat de Convergència i Unió, que no li facin el joc al Govern de Convergència i Unió en aquest tema, perquè entenc que és un tema que, com s'ha demostrat, genera debat, un debat que és necessari, un debat que necessita la incorporació dels agents sindicals i socials en el tràmit d'una ponència de llei i no per la via del decret que farà, com ens té acostumats, la consellera Rigau, sense cap consens previ.

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa. Anna Simó i Castelló demana per parlar.)

Senyora Simó...

Anna Simó i Castelló

Gràcies, presidenta. Demano la paraula per al·lusions i contradiccions de dos diputats.

La presidenta

Quaranta segons.

Anna Simó i Castelló

D'acord. Senyor diputat popular, molt preocupar-se vostè per les ambaixades o per si un diputada marxa dos minuts a buscar el carregador del mòbil, però no li he sentit ni una sola paraula de preocupació per la disminució reiterada durant dos exercicis pressupostaris de més del 40 per cent dels diners del Plan Concertado que van als ajuntaments per als serveis socials bàsics municipals o sobre els criteris que penalitzen la infància de Catalunya de distribució del Fons estatal d'actuacions de lluita contra la pobresa infantil. D'això, no n'he sentit ni piu.

I, senyor Mena, vostè em dóna deures, però em fa la sensació que no m'ha escoltat res del que he dit o que no em vol escoltar. I vostè és una persona raonable. Li he parlat de la fórmula, des del nostre punt de vista, i li he parlat de la necessitat de desenvolupar la Llei de serveis socials i de la cartera de serveis socials. Amb això podem atacar a fons el que és la falta d'aliments suficients per a aquest 8, 9 per cent d'infants a Catalunya.

Però vostè no ha volgut escoltar això en absolut, i vostè decideix que, qui no vota a favor d'aquesta llei, no està a favor de la bona nutrició infantil... (*Veus de fons.*) Sí, sí..., és així. I, per tant, jo li dic, fem un mandat parlamentari de com ha de ser el decret nou, i fem un mandat parlamentari perquè el Govern ja compleixi la cartera de serveis.

La presidenta

Senyora Simó...

Anna Simó i Castelló

Però a mi no em serveix això, senyor Mena.

Gràcies.

Disculpi, presidenta.

(*Fernando Sánchez Costa demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Sánchez...

Fernando Sánchez Costa

Per al·lusions, presidenta. Senyora Simó, vostès fan molts discursos, però quan arriba l'hora de la veritat i de votar voten en contra dels nens que estan passant gana en aquests moments. (*Alguns aplaudiments.*) I, després, ens diuen que nosaltres no sé què farem..., quan som nosaltres els que estem pagant, amb el FLA, moltes despeses socials dels ajuntaments. (*Remor de veus.*)

I recordi, senyora Simó, que a política s'ha d'estar sempre amb les piles carregades i la bateria.

La presidenta

Passem a la votació.

(*Joan Mena Arca demana per parlar.*)

Sí, senyor Mena? Senyor Mena, trenta segons, que vostè ha parlat dues vegades.

Joan Mena Arca

Trenta segons; per al·lusions, presidenta. A la senyora Simó, jo l'he entès perfectament. Potser vostè o no m'ha entès o no ha volgut entendre'm, perquè aquesta proposició de llei no va només de garantia alimentària, anava també de condicions laborals, especialment, de les treballadores; anava de considerar el menjador com a espai educatiu; anava de la participació de les famílies en tot aquest projecte, i això no s'aconseguirà modificant cap llei de benestar social.

Dit això, també li dic –i ja acabo, presidenta–, senyora Simó, escolti'm, les millors –les millors– estructures d'estat són aquelles que vertebran la societat, i, precisament, aquesta proposició de llei anava de vertebrar la societat, malauradament no la tindrem vostè al costat.

La presidenta

Passem a la votació de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 69 vots a favor, 57 en contra, i, per tant, aquesta iniciativa legislativa resta rebutjada.

Se suspèn la sessió fins demà a dos quarts de deu, i comencem amb la interpellació, la darrera interpellació –ja ho he dit aquest dematí.

La sessió se suspèn a dos quarts de vuit del vespre i tretze minuts.